

Giới thiệu [12 Chòm Sao] Ghost Opera

Bạn đang theo dõi truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera, nhưng được đặt dưới những tên nhân vật khác. Trong đó có sao sẽ đóng vai những người bình thường, nhưng cũng có một số lại là thành phần truyện ma quỷ, chuyên gây ám ảnh cho con người.

Tiêu đề của truyện tình yêu được lấy từ một bài hát cùng tên của Kamelot, các bạn có thể dùng nó làm Theme Song cho truyện cũng được ^.^

Tác giả: Vie

Thể loại: Horror (tùy mức độ mỗi chap), Action, Daily Live, Musical, có chút Romance và Comedy

Một loài sinh vật đáng sợ chỉ có trong truyền thuyết đột nhiên xuất hiện ngoài đời thật khiến người người sống trong nỗi lo sợ.

Một loài ác quỷ không giống như những gì người ta tưởng tượng, vì ngay cả cách nó ăn thịt các linh hồn cũng khiến người ta lạnh gáy rợn người.

Đó là giọng hát, một nguồn ma lực thuần khiết, nay lại dùng để giết hại mọi sinh vật trên thế gian này...

Nhân vật chính của bộ truyện online hay này, là một con quỷ đã tung hoành trong hư cấu. Nhưng giờ đây, nó đã có thật. Và sẽ chẳng ai biết được, có thể chúng đang đội lốt con người, và những người đó đang ở bên cạnh bạn đây...

Một câu chuyện hành động kinh dị gào thét vô số lời ca, kết hợp với những tình tiết nhân văn có chút romance (tình yêu - tình gia đình) và drama, sẽ mở ra tại đây.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Dàn Nhân Vật - Cập Nhật Liên Tục

Tôi có một trò chơi đến cho các bạn đã cam đảm đọc vào đọc những dòng này.

Trong Ghost Opera, không phải tất cả các chòm sao đều cũng được xuất hiện trong tất cả các chương. Hoặc thậm chí, sẽ có nhân vật "ma", có nghĩa sẽ xuất hiện trong "dàn nhân vật" nhưng không hề tồn tại trong bất cứ câu chuyện nào.

Đoán thử xem có chòm sao nào nằm trong top này không.

Ps: Phần này sẽ được cập nhật liên tục qua các chương truyện

1. Bạch Dương - Asano Nakamura (nam)

Xuất hiện: Chap 5

Tình trạng:

+ Còn sống (chap 5)

+ Đã giao ước linh hồn cho Flatwoods (chap 7)

+ Đã đồng hóa "Flatwoods" (chap 16)

2. Kim Ngưu - Lưu Hà Thiên Trang (nữ)

Xuất hiện: Chap 11

Tình trạng: Còn sống

3. Song Tử - Jessica Bathory (nữ)

Xuất hiện: Chap 10

Tình trạng: Đã giao ước linh hồn cho Slender man

4. Cự Giải - Azale Norwooden (nam)

Xuất hiện: Chap 12

Tình trạng:

+ Lưu sống thế giới demon (chap 18)

+ Đã biến mất (chap 19)

5. Sư Tử - Trần Du Liên (nữ)

Xuất hiện: chap 3

Tình trạng: Còn sống

6. Xử Nữ - Hoàng Phong Nhã (nam)

Xuất hiện: Chap 4

Tình trạng: Đã giao ước linh hồn cho Annabelle

7. Thiên Bình - Iris Anderson (nữ)

Xuất hiện: Chap 19

Tình trạng:

+ Đã ngắt giao ước với Azale (chap 19)

8. Thiên Yết - Camelia Norwooden (nữ)

Xuất hiện: Chap 13

Tình trạng:

+ Đã giao ước linh hồn với Penanggal (chap 18)

+ Đã biến mất (chap 20)

9. Nhân Mã - Stefan Vladimir (nam)

Xuất hiện: Chap 13

Tình trạng:

+ Đã chết (chap 13)

+ Đã giao ước linh hồn với Nuckelavee (chap 15)

+ Đã biến mất (chap 21)

10. Ma Kết - Manananggal (nam)

Xuất hiện: Chap 1

Tình trạng: ????????????????

11. Bảo Bình - Phan Huỳnh Mỹ Tiên (nữ)

Xuất hiện: chap 1

Tình trạng: còn sống

12. Song Ngư - Morgan de Louis (nam)

Xuất hiện: Chap 10

Tình trạng: Đã giao ước linh hồn cho Baku

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Câu Lạc Bộ Phòng Thí Nghiệm Ma - Bài Hát Thứ 1: ta Là Ai ?

"Này, đó là ai thế kia ?"

"Nhìn kỳ quái thật, thời tiết nắng nóng mà vẫn mặc được bộ áo thế này à ?"

"Mà mọi người có chắc không ? Hẳn nào người này..."

Sài thành năm 2015...

Con phố vắng vẻ âm u giữa ánh hoàng hôn nhưng vẫn vương lên cái nắng nóng oi ả, như cả thành phố đang tự giam trong một căn phòng kín mít vô hình. Không một con gió thoảng, không khí nơi đây như bị bất động mà nín thở, vì nơi đây dường như đang gặp phải một bóng vị khách không mời mà đến...

Bóng hình của người bí ẩn vẫn lướt nhanh giữa dòng người đi bộ cùng tiếng còi xe máy vẫn kêu vang vọng vĩa, to nhỏ không ngớt. Nó mặc kệ cho bao lời bàn tán to nhỏ lần lượt vang lên trên mỗi bước chân nó đi ngang qua. Cũng có một số người hiếu kỳ đang thắc mắc, không ai có thể nhìn thấy chính xác khuôn mặt của nó. Vì trong mắt mọi người, nó đang khoác lên người một tấm áo choàng màu đen hắc ám, to lớn đến nỗi có thể rũ xuống và che đi dung nhan của mình.

Nó, một con người sở hữu dáng người cao trung bình, cao tầm chưa đến một mét sáu lăm. Nhiều người cho rằng hẳn nó là một thiếu niên, chừng học sinh cấp hai hay một người già bình thường.

Nó, với khuôn mặt bí ẩn mà không ai được biết đến, lạnh lùng ném ánh nhìn về phía trước mà cấm đầu bước chân mãi mà không mấy may chú ý đến người xung quanh. Tiếng đôi boot nó mang từng nhịp nện xuống đất, vang lên tiếng lộp cộp đều đều theo mỗi bước chân, mang âm sắc nặng nề không vội vã nhưng cũng không tự nhiên. Đôi mắt đen ngòm không có tròng cùng nụ cười man rợ của nó mang một luồng khí của từ thần ngục đến độ, sau lưng nó đột nhiên có người phải ngã xuống đột tử vì quá khiếp sợ chỉ cần vô tình nhìn thấy ánh mắt của nó sau cái chớp mắt.

Thật ra, chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó. Vì một lẽ tự nhiên, suốt mấy trăm năm qua, nó chính là một loài sinh vật mà chỉ cần thể gian này nhìn thấy, nghe thấy, đọc thấy... cũng đủ khiến người ta phải chết đứng mà không thể ngủ yên...

Nó chính là...

Quận X tại Sài thành, 1 giờ 36 phút sáng...

"Ồ ! Cô bé trông cũng dễ thương nhỉ ? Có muốn đi chơi với bọn anh không ?"

"Đừng lo ! Bọn anh sẽ không làm gì đâu, nếu như cô em chịu đi với bọn anh một chốc thôi..."

Đứng lặng im như tờ trước một băng đảng những kẻ du côn hống hách to lớn, nó không một tiếng trả lời, giữ phong thái ung dung của mình mà khề nở nụ cười khó hiểu. Khóe môi nó nhếch lên, không phải là vì đột ngột hà cố gì mà chúng lại nhằm nó sang là con gái làm nó cảm thấy nực cười. Sự đặc chỉ hiện rõ trên gương mặt nó, nhưng lại bị ẩn sâu trong lớp áo trùm nên bọn chúng không hề hay biết nó đang nghĩ gì.

Vì... nó mừng thầm, cuối cùng nó cũng đã tìm được cho mình một "niềm vui" cho bữa tiệc thịnh soạn sắp tới của nó rồi.

"Được chứ... Nếu mọi người muốn..." — Nó trầm giọng mà nói nhỏ.

"Ái chà !!! Cô em trông vậy cũng biết vâng lời đấy chứ !!!"

"Giờ lên xe máy với bọn anh nào !!!"

"Không cần đâu..." — Nó vẫn tiếp tục giấu mặt mà điềm tĩnh nói tiếp. Bất ngờ, nó chỉ tay về phía một con hẻm — "Chúng ta sẽ cùng vui vẻ nhau ở một góc phố vắng vẻ, nơi mà không một ai có thể nhìn thấy, nghe thấy bất cứ động tĩnh gì của chúng ta cả. Tôi dám cá các anh sẽ thích như thế hơn mà phải

không ?"

"Giờ chứ bọn anh đây đều cũng sẵn sàng cả !!!!!"

Đứng phía cuối góc hẻm, cho đến khi kịp định thần chuyện gì thì đôi mắt chúng bỗng biến sắc, từ ánh mắt của bầy sói thèm khát cho đến mở tròn trĩnh trắng bệch. Chúng thấy nó từ tốn lật tấm áo choàng ra, lộ mặt thật của mình mà cất lên những lời ca. Giọng hát của nó vang lên khắp cả một không gian rộng lớn, mang bầu không khí rùng rợn như đang chèn ép não bộ của chúng.

Cùng lúc ấy, một đôi cánh rướm máu từ sau lưng nó phát lên, lóe lên đôi mắt với đồng tử đỏ rực như bị nhuộm máu. Bốn con mắt nhìn về phía đối diện, như đang thôi miên chúng. Khóe môi nó nở nụ cười, lộ ra hàm răng có đôi nanh sắc nhọn như ma cà rồng mà hát lên.

"Ta sinh ra là để tắm trong biển máu,

Ta bắt chấp... các người có là con người, ác quỷ hay vong hồn...

Một khi các người đã nhìn thấu tâm hồn của ta...

Chào mừng các người đến với "GHOST OPERA" !!"

"Đừng !!! Không !!! Làm ơn tha cho chúng tôi !!!!!!!"

Sáng hôm sau, con hẻm ấy đã bị rào quanh rào bằng vàng cùng tiếng còi hú của xe cảnh sát kêu inh ỏi suốt cả ngày lẫn đêm. Cũng không ít người đã tò mò mà nhìn thử vào bên trong, nhưng những gì còn sót lại trong đáy mắt của họ... là sự kinh hãi.

Cơ quan điều tra vừa phát hiện thấy một cảnh tượng giết người hàng loạt kinh hoàng nhất trong suốt nhiều năm qua. Tất cả hết thảy năm người họ, không ai là chết mà không toàn thây. Mỗi bộ phận từ đầu, tay, chân,... hầu như đều vắng khắp nơi cùng vô số những vũng máu vẫn còn đang chảy thành từng dòng. Chúng vậy xuống nền đất, vậy lên cả hai bên bức tường ước chừng có thể cao đến năm mét. Trông giống như một thảm cảnh lần lượt từng người một bị nổ tung ở bên trong cơ thể vậy. Bên cạnh đó, có một chi tiết mà khiến người người đều không khỏi chấn động..

...quả tim của họ, chúng đã bị lấy đi mất !

Điều này đã nhanh chóng lan rộng sang các giới truyền thông, lực lượng cảnh sát cũng vì thế mà bắt tay vào việc tóm gọn tên sát nhân tàn ác này. Kể từ đó, không ai là không dám đi ra khỏi nhà vào buổi tối dù chỉ trong một phút, những tin đồn mơ hồ về tên sát nhân cũng vì thế được truyền rộng đến tai người ngoài.

Mọi người vì thế mà phải sống trong nỗi sợ và bất an, lo lắng có khi mình sẽ là mục tiêu tiếp theo...

Nó vận bộ áo chùng, đi len lỏi qua dòng người với tốc độ nhanh đến nỗi không một ai hay mấy may để ý sự tồn tại của nó. Nó khẽ à lên khi đi ngang một sạp báo vắng khách, trên đó mọi người đang giật tit về hiện tượng những con người bị moi tim một cách tàn bạo đã man bởi bàn tay một sát nhân bí ẩn. Nó khẽ khàng lật tấm áo chùng, lộ ra bàn tay nhợt nhạt vẫn còn vậy vô số vết máu đỏ đã khô lại.

"Không rõ nhận dạng.. Không rõ dấu vân tay... Lại lịch hung thủ cũng không... Kết quả vụ án vẫn còn ẩn số..." - Nó lẩm nhẩm trên các dòng chữ với kích thước nhỏ xíu - "Mình đã gieo rắc biết bao nhiêu vụ án rồi, nhưng vẫn có cái gì đó vẫn chưa làm mình cảm thấy thỏa đáng..."

"Máu... có máu... Mày... không lẽ mày đã giết năm thằng bạn của tao ??"

Một người thốt lên từ đằng xa khi phát hiện bàn tay của nó. Nó cười, hóa ra thằng đó là đồng bọn của năm tên đã bị nó giết đêm hôm qua ?

Cuối cùng bữa ăn của nó lại đến. Nếu đã lỡ phát hiện ra được nó đi giết người rồi thì nó cũng chẳng cần ngần ngại gì mà ra tay nữa. Thế là nó nhếch mép, kéo tấm áo chùng xuống để che mặt lại. Khi nạn nhân kịp chuyện thần chuyện gì xảy ra thì mọi thứ bao quanh người đó chỉ còn là một màu đỏ của máu chảy.

Dưới thanh lưỡi hái sáng bóng rực đầy tà lửa sắc tím kì dị, mang một luồng âm khí áp đảo chèn ép, đến cả người thường cũng có thể thấy không khí cũng đang chuyển động theo từng nhịp bập bùng của ngọn lửa, là một xác người dính đầy máu vẫn còn đỏ tươi. Và chủ nhân của thanh lưỡi hái ấy chính là nó...

Phập !! - Một nhát chém, phần ngực nạn nhân nhanh như cắt như bị không khí chẻ đôi đến toạc lồng ngực ra. Bàn tay trắng bệch nhợt nhạt của nó luôn lách vào sâu bên trong, giật ra vật thể trung tâm của sự dao động trong lồng ngực ấy. Mặc dù trên tay nó giờ đây nhớp nháp đầy chất lỏng bầy nhầy khi lấy được chiến lợi phẩm, nhưng nó vẫn không có chút cảm giác kinh tởm nào.

Bỗng, nó nghe thấy tiếng rít lên từ đằng sau. Nó nghiêng răng, kẻ đứng từ sau lưng nó đang nói là ngôn ngữ của thể giới demon ! Vậy là nó đang gặp phải một tên không phải phạm nhân rồi !!

"Tim... tim của con người... Ta sẽ giành nó được từ mày !!"

Ầm !!! - Nó phát đôi cánh bay lên, né tránh được cú đập động trời kinh hoàng như muốn làm náo động của một quận thành phố. Nhưng thật may mắn, cũng giống nó, tên này cũng thuộc thành phần demon. Nên mọi đòn tấn công của hắn chỉ là vô hình với người bình thường.

Cuộc chiến đã bắt đầu, nó từ trên cao lăm nhăm quỹ khúc. Thế là trong mắt người thường, hình bóng con người bí ẩn vận trong bộ áo choàng màu đen đã biến mất. Thật chất, cơ thể nó đã chuyển về trạng thái của quỷ dữ.

"Mày muốn cái này chứ gì ??" - Nó nhếch mép, giương ra quả tim sống, chiến lợi phẩm của nó khiến tên ác hồn kia nhìn vào bỗng ứa hết cả nước miếng - "Ngon thì lấy !! Nhưng phải đánh bại được tao cái đã !!!"

Phải... Thế giới demon của nó đang chuẩn bị bước vào thời điểm suy tàn. Mỗi một ngày, một đêm trôi qua với những thành phần như nó từ nay trở đi.. sẽ như là một cuộc chiến để sinh tồn.

Suốt 600 năm qua, thế giới demon rơi vào trạng thái suy yếu và có nguy cơ bị sụp đổ, khi hệ thống hoạt động của địa ngục đã đột ngột bị gián đoạn.

Tất cả chỉ vì bọn thành phần lãnh đạo, thành phần cấp trên của nó ! Dòng máu lãnh đạo chỉ một con quỷ duy nhất có thể kế thừa, không một ai có thể thay thế. Nay bỗng dung tên kế thừa đó lại biến mất khiến cả thế giới âm của nó rơi vào hỗn loạn do thiếu nguồn sống.

Vì ngay từ khi khai sinh vạn vật, dòng máu của những tên lãnh đạo này có một sức mạnh đặc biệt, đó là "Judgement of Death" - sự phán xét của Thần Chết. Hắn sẽ là demon hút những linh hồn của những con người bị đẩy xuống địa ngục, linh khí của những người này sẽ trở thành thức ăn cho thế giới dành cho demon.

Vậy nên, chính Judgement of Death là tên hệ thống hoạt động của địa ngục. Không có nó, demon sẽ không thể sống lâu mãi mãi..

Nó thầm chửi. Nó chỉ là một người dân thường trong thế giới demon, nên nó không biết vì cái cơ sự gì trên bộ phận lãnh đạo mà để ra một sai sót đáng nguyên rủa kia ?!

Nó, một trong số những thành phần demon buộc phải lang thang ra ngoài thế giới dương chỉ để kiếm được nguồn thức ăn thì chỉ mong sao giữ được cái mạng này, mà sống sót trong thế giới ngập đầy ánh nắng mặt trời xa lạ kia. Nó nhất quyết, nó sẽ không bao giờ bị khuất phục, trở thành một phế vật phải phụ thuộc demon khác. Nên nó đã chọn con đường này. Nếu đã chết, nó thà chết trong trận chiến đầy vinh quang, hơn là chết dần chết mòn trong địa ngục !

Không giống với các demon cấp cao, nó không thể tước đoạt linh hồn trực tiếp từ con người được. Mà không tước đoạt được hồn ? Thì chỉ còn cách... là tước đi trái tim của họ, nơi vốn dĩ là trung tâm hội tụ linh khí nhiều nhất theo trong lý thuyết của các demon truyền tai nhau.

Demon, không phải là người, nhưng chúng cũng biết định nghĩa sự xấu xa là gì. Vì không dễ đâu mà tước được tim của con người bình thường. Nên chúng sẽ không nhân nhượng đâu mà giành chiến lợi phẩm từ demon khác. Khi ấy, đây xác định là cuộc chiến sinh tử !!

Luồng khói đen từ từ bao quanh lấy cây rìu hắn cầm trên tay. Cho đến khi chúng biến mất, rã ra không khí thì nó nhú mào.

"Đệt... cây rìu của mày biến thành súng tên được à... ?"

"Mày bay được, tao thì không. Tao sẽ chuyển vũ khí tấn công tầm xa !!!"

Đoàng !! Đoàng !!! Đoàng !!!!

Hàng chục, hàng trăm những mũi tên bao quanh ngọn lửa hắc ám đồng loạt lao ào ào về phía nó nhưng những con ác quỷ háu đói. Nó nhanh chóng phản công, vừa linh hoạt phát cánh né tránh vừa xoay vòng thanh lưỡi hái như cánh quạt để đỡ lấy đòn công kích của hắn trên không. Nhưng dường như, nó đang bị rơi vào thế bí, vì nó bay đến đâu, cơn mưa mũi tên từ dưới đất phóng lên đi theo đến đó, liên tục không ngừng cứ như vô tận.

Cho đến khi, đôi mắt nó hướng về phía bầu trời.

"May thật ! Mặt trời lặn đến nơi rồi !"

Nó mừng quýnh lên như bắt được vàng. Bàn tay nó lật tấm áo chùng đen tuyền ra, ném thẳng xuống dưới hông che khuất tầm nhìn của hắn.

"Lân này mày chết chắc !!!"

ĐỪNG !!! - Nó ném thanh lưỡi hái xuống ngay đúng vị trí của hắn, vang lên tiếng nổ điên loạn như muốn rung động mặt đất. Cho đến khi cây lưỡi hái quay trở về tay nó như chiếc boomerang, bấy giờ bụi khói tan biến, chừa lại một lỗ hổng khổng lồ trên mặt đất và tên còn lại thì nằm chèo queo bất động.

"Ha !! Kỹ năng của mày chỉ có nhiều đó thôi à ??" - Nó hét lên chế nhạo.

Vì chủ quan, nó không hề hay biết, cổ chân nó đột nhiên bị một bàn tay đen ngòm bấu chặt lại, lôi thẳng nó đập mặt xuống dưới đất.

Rầm !!

Cho đến khi nó chống tay gượng đứng dậy, thì thấy trên nền đất là một vũng màu đỏ của máu không to không nhỏ cùng cảm giác nhói đau như kiến đốt ngay giữa trán. Nó nhận ra, đầu nó bị chảy máu rồi.

"Đầu đây... Đồ chơi xấu..." - Nó nghiêng rặng tức tối - "Đáng lý tao nên để ý hóa ra mình đang một chọi hai..."

"Chuẩn bị chết mà đưa quả tim cho bọn tao ngay !!!"

Hắn gượng đứng dậy, cầm thanh rìu đi cùng một tên đồng bọn khác áp sát phía nó.

Nó nhanh trí lăn sang một bên, tránh được cú rìu phang chíu mạng ngay đúng vị trí cổ của nó. Nó bung cánh bay lên, nhặt lại thanh lưỡi hái rơi xuống dưới đất rồi sẵn sàng trong tư thế nghênh chiến.

Nó mở toang đôi mắt rực lửa. Khóe miệng khẽ nhếch lên để từ đó, một tiếng hát tuy trong trẻo nhưng mang cảm giác rùng rợn được cất lên...

"Xin lỗi nhé. Bọn mày chơi lầy thế, thì tao cũng không nương tay nữa."

"Ta ung dung, ta vẫy vùng trong bóng tối,

Sự hiểm ác... sẽ bùng cháy sau mỗi lần ta gục ngã.

Hãy yên tâm đi, lũ sâu bọ cản đường !

Ta sẽ nhân từ cho linh hồn các người được treo trên thánh giá !!!"

"CHẾT TIỆT !! NÓ LÀ THỨ DEMON QUÁI QUỶ GÌ THẾ ???"

Trên nóc ngôi nhà thờ cao lớn, nó đang nhìn dân chúng đang hoảng loạn sau những vụ giết người bí ẩn xảy ra mà thờ dài ngoa ngán.

"Mấy tay cảnh sát nơi đây cũng hoạt động nhanh thật, đến mình còn chưa kịp dọn dẹp tàn tích của trận chiến thì chúng đã đến kịp rồi... Tuy nhiên..."

Cầm trên tay một quả tim người bê bết máu, đó là chiến lợi phẩm nó vừa lấy được từ nạn nhân ban nãy. Nay nó đã thắng cuộc chiến sinh tồn. Và đây sẽ là phần thưởng cho nó.

Nó vừa nhìn cảnh quang bình minh vừa đưa lưỡi ném thử thành quả của mình vài lần. Song, nó nhíu mày.

"Những quả tim, những vong hồn này vốn dĩ nhiễm quá nhiều thói hư tật xấu... Giờ trông chúng chẳng có vẻ gì ngon lành nữa. Thật uổng công mình mất cả hai ngày để săn mồi.

Tội nạn xã hội do chúng gây ra, mình có thể thấu đọc được hết từ quả tim này.

Con người thời này... chả nhẽ xuống cấp hết rồi sao ?"

Bùm..

Trong phút chốc, bàn tay đang nắm lấy quả tim thoi thóp ấy đột nhiên siết chặt lại, khiến nó nổ tung vỡ thành trăm mảnh. Những giọt máu trong nó cũng vì thế mà bắn lên tung toé vào mặt nó, hoặc hoà lẫn cùng cơn mưa phùn. Rải rác khắp nơi là những giọt nước mưa có màu sắc đỏ của máu.

"Thứ ngon lành nhất đối với mình, phải là từ những con người trong sạch..."

"Anh ơi, anh ở trên này làm gì thế ?"

Nghe thấy giọng nói xa lạ từ một cô gái, nó thoáng bất ngờ mà giật nảy người. Nhưng xét theo hướng tiếng vọng ra, mà nơi đây cũng chẳng có ai trừ nó, chắc chắn cô gái ấy muốn gặp nó. Nó tự hỏi, lý do gì cô ta lại làm thế.

Mà thật ra, nó không lo lắng. Cho đến bây giờ, thế gian này cũng chưa biết nó là ai, ngay cả khuôn mặt thật của nó mà có cho người ta nhìn thì cũng không dám vì sợ. Hơn nữa, một khi ai mà đã nhìn thấy mặt của nó, nó sẽ mất kiểm soát mà ăn sạch, nuốt chửng nạn nhân khiến họ chết ngay tức khắc.

Nó cúi người xuống, đảo đôi mắt của mình tìm xem nguồn gốc phát ra giọng nói là ai. Trong thân tâm của nó có một suy nghĩ, giọng nói này, xuất phát từ một cô gái. Nó thánh thốt đến nỗi chỉ cần nghe qua, nó đã nhận ra tim được cho mình một miếng mồi tuyệt hảo rồi.

Để cuộc chơi được kéo dài, nó sẽ vờn mồi một chốc vậy...

"Anh oi ?" — Tiếng gọi của cô bé vẫn vọng lên dưới tầng nhà thờ.

"...Anh đang ở đây mà..."

Cô bé bất ngờ nghe thấy giọng nói đáp trả của mình. Thế nhưng, nó không xuất phát từ trên cột chuông nhà thờ, nó ngân dài, vang đều, như đang bao trùm khắp cả căn phòng trong ngôi nhà thờ trông thật ma quái. Và rồi, trong một lúc sau, âm thanh ấy kéo về phía một hành lang tối tăm chật hẹp. Tiếng vẫy gọi dụ dỗ của nó vẫn cứ vọng ra như thế khiến cô bé như bị chôn chân tại chỗ.

Nó đã tưởng đâu đã làm được cho mình một bữa ăn ngon. Bồi ăn thịt những linh hồn đang run sợ, càng sẽ làm tăng thêm vị ngon cho nó hơn nữa.

Ấy thế nhưng, nó trợn mắt ngạc nhiên, cô bé xấn lên hai tà áo dài của mình, lí lắc chạy lon ton về phía bóng tối nơi nó đang giăng bẫy. Nó thật sự không thể hiểu được cô gái này muốn làm cái gì nữa. Nếu muốn tự đem mạng của mình cho thần chết như vậy, chẳng thả cô ta sẽ nhảy lầu từ cột chuông xuống chứ, huống hồ nghĩ thế nào mà tự chui vào bóng tối để rồi chết do bị giết. Không lẽ nào cô ta...?

"Anh oi ? Chơi trốn tìm với em vậy là không được đâu nha. Ra đây ! Ra đây !!!"

"Hãy trả lời, lý do gì cô muốn gặp ta ?"

"Vi em tò mò mà." — Cô bé giương đôi mắt ngây thơ vô (số) tội của mình quay người về mọi phía — "Em biết anh là ai. Anh mà không mau xuất hiện thì em đi báo cảnh sát đó ! Anh là người đã giết đám người trong hẻm hời tối hôm qua phải không ?"

Nó nghiêng răng tức tối. Chả nhẽ cô ta đã chứng kiến thấy nó ăn thịt đám người hồi đêm hôm qua ? Nếu cô ta nói cho người ngoài biết, nó thật sự không muốn cho cô ta hình dung được cái thành phố này chỉ vì cô ta mà sẽ vấy máu, mà sẽ bị nó ăn sạch để bịt đầu mối về sự tồn tại của nó đâu.

Nó, chỉ là một con quỷ chu du khắp thế giới, bản thân nó cũng không rảnh rỗi đến mức phải gây bao sự phiền toái trên quy mô rộng lớn thế này.

Nó cảnh giác, rút thanh lưỡi hái từ thắt lưng, ánh mắt chợt loé lên những tia sắc đỏ rùng rợn. Nó rít lên giận dữ.

"Nói cho cô biết ! Nếu cô mà có ý định loan tin cho lũ người ngoài, ta sẽ không đảm bảo được cái mạng sống của cả thành phố này đâu ! Không hồn, đừng gây phiền phức cho ta trước khi..."

"Ồ bắt được anh rồi nha !!!"

Chưa kịp định thần, cô gái bất ngờ nhào từ đằng sau lưng nó. Nhưng trong một phút sơ sẩy, bàn tay cô nắm lấy tấm áo choàng, giật ra khỏi người nó. Thật sự điều này hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của cô nhưng trong phút chốc này, bỗng nhiên với hai bên như một thước phim quay chậm đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim đập giữa hai bên như muốn chết lặng.

Tích tắc thứ nhất, cái đầu tiên mà cô thấy là một mái tóc bạch kim dài ngang vai lấp ló dưới ánh nắng chiều tà. Cô bé tưởng chừng đâu hẳn người này... không phải là người đến từ nơi này ??

Tích tắc thứ hai, nó đột ngột quay lưng lại hông tìm cô ta. Thế là, khuôn mặt thật của nó cũng đã lộ ra trước mắt cô. Con người và demon, cuối cùng cũng mặt đối mặt dưới chút ánh nắng mặt trời yếu ớt...

Cô đã tưởng đâu hẳn nó phải mang khuôn mặt gớm ghiếc giống bao loài ma quỷ mà người ta thường hay đồn đại.

Nhưng không ! Bởi trước mắt cô giờ đây, nó lại là một chàng thiếu niên trạc chừng mười tám tuổi đầu ! Đôi mắt không có tròng mà thay vào đó chỉ là một màu đen của bóng tối đang ngờ ngàng nhìn cô mà không hề chớp lấy một giây. Làn da trắng trẻo có chút nhợt nhạt như không chút sự sống, nhưng vẫn không thể nào làm lu mờ vẻ điển trai tiềm ẩn trong con người của nó khiến cô gái phải điều đứng hồi lâu.

Đến lúc này, cô có linh cảm, nhìn vào đôi mắt này, chả nhẽ người đó không phải là người bình thường ??

Cho đến khi hai bên bắt đầu bình tĩnh trở lại, bỗng dưng trong tim cô dấy lên những cảm xúc run sợ khó tả. Cô không biết phải nên nói với nó điều gì bây giờ. Cô đã nhìn thấy mặt của nó, nhưng đây là tai nạn và cô không hề có ý làm việc này !

"Xin...xin lỗi, em không cố ý nhìn thấy mặt của anh..."

Bỗng nhiên, toàn bộ phần xương sống của cô trở nên lạnh toát khi nó trừng mắt nhìn về phía cô. Cô cảm thấy, dường như cô đang bị ánh mắt ấy phát ra nguồn lực vô hình áp đảo khiến cô không còn cử động được nữa. Tim cô đập thình thịch đến mất kiểm soát khi nó từ từ tiến lại gần cô mà nở nụ cười man rợ. Cô cố lùi ra xa, thế nhưng, cô không hiểu sao, mình càng đi nhanh bao nhiêu, con quỷ ấy bỗng dưng bước nhanh hơn cô bấy nhiêu...

"Nguy rồi ! Chân tường !"

Cô gái cúi gằm người xuống dưới bức tường, run rẩy chờ đợi cái chết đang đến gần kề với mình. Cô có thể thấy cái bóng dưới chân nó đang rút thanh lưỡi hái mà ở trên đỉnh đầu, là một lưỡi dao sắc bén vẫn còn máu nhỏ giọt trong những lần giết người trước. Cô sẽ bị nó giết, sẽ bị nó ăn thịt, và rồi máu của cô cũng sẽ chung số phận với bao nạn nhân khác mà vấy lên trên chính cây lưỡi hái của nó. Nghĩ đến đây, cô khẽ rơi nước mắt, trong đầu cô giờ đây là một mớ rỗng tuếch, cứ như mọi suy nghĩ của não bộ trong cô đã bị tiêu biến hết cả.

PHẬP !!!!!!!!!

Ở bên ngoài nhà thờ, đột nhiên người ta nghe thấy một giọng hát rừng rợn ma quái. Dù nó được hát bằng ngôn ngữ không xác định, mọi người không hiểu được ý nghĩa của nó như thế nào. Nhưng họ không hiểu sao, giai điệu của nó vẫn mang một cảm giác thật ghê sợ.

"Dù cô đã chết, nhưng đừng tưởng hồn cô sẽ được yên thân.

Vì ta sẽ lại còn ăn thịt linh hồn cô thêm lần thứ hai đấy.

Hãy nhớ đấy, ta nói là làm,

Cô hãy nhớ lấy tên của ta mà canh giấc,

Ta là...

...Manananggal..."

***Chú thích: Manananggal là ai ? ***

Manananggal là một nhân vật hư cấu trong truyền thuyết của Philippin, được xếp vào một trong ba những loài quái vật đáng sợ nhất thế giới từ trước đến nay. Trong thực tế, Manananggal là ma cà rồng, sở hữu ngoại hình của một cô gái xinh đẹp với đôi cánh dơi khổng lồ, lưỡi có thể kéo dài đến cả thước dùng để hút máu người. Demon này chuyên hoạt động về đêm, có thể khiến mọi người khiếp sợ khi thi thoảng, họ sẽ thấy nó tự chém đứt đôi người, nửa thân trên của nó bay lượn trên không và liên tục gieo rắc nỗi khiếp sợ.

Món ăn ưa thích của Manananggal, chính là những bà mẹ có mang và trẻ sơ sinh.

Tuy nhiên, quái vật này sợ rất nhiều thứ như muối, tỏi,... Vậy nên, để tránh làm phiền cho nó, người ta thường trang bị theo mình những vật này trong cuộc sống hàng ngày.

Manananggal trong Ghost Opera cũng hoàn toàn tương tự như trong truyền thuyết nhưng lại là phiên bản nam giới trong độ tuổi vị thành niên. Không những vậy, khác với phiên bản gốc, Manananggal này có thể giết chết sinh vật bằng rất nhiều cách, trong đó có giọng hát. Nhưng lý do vì sao mà một con quỷ lại có cách giết người kỳ lạ như vậy... Cho đến giờ vẫn còn là bí mật.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: cô Là Ai ?

"Chắc lại thêm một nạn nhân nữa sao ?"

"Chẳng hiểu được tên sát nhân này còn điên đến mức nào nữa... Thật sự tôi cũng chẳng biết xã hội này sẽ ra sao đây."

Khi tỉnh lại, cảm giác đau rát đến tận xương tủy cứ liên tục hành hạ cô trên đường đến bệnh viện cứu thương. Thật sự, cô không thể nhớ được mình đã mê man trong bao lâu rồi. Những mảnh ký ức về lần đó cũng không hiểu sao, đối với cô chỉ còn là một tấm rèm đang khép chặt.

Cô chỉ còn nhớ lúc đó, là tất cả các dây thần kinh của cô như muốn nổ tung ở phía bả vai, hình ảnh con dao đâm máu cùng giọng ca khiếp đảm đến rợn người. Thế nhưng, kẻ đã dùng cả thanh lưỡi hái ấy đâm cô, kẻ đã cất lên bài hát này, tại sao cô không thể nhớ ra ? Hay phải chăng lúc đó cô đã nằm mơ ? Nhưng mà tại sao bây giờ toàn thân cô lại đầy máu thế kia ?

Chuyện gì đã xảy ra ?

Cùng lúc ấy...

"Hỡi linh hồn của bao oan ức và tội lỗi,

Hãy để ta giúp các ngươi chìm vào giấc ngủ bình yên nhất...

Phục tùng làm thức ăn, hay muốn chết ?

Các người cứ việc chọn cho đến khi quá muộn !!!

"Hắn... hắn ta là cái thứ quái quỷ gì thế ???"

Mỗi một bài hát, là xác người cùng bao vong hồn chất thành đồng trước khuôn mặt vô cảm của nó. Từ sau chuyện xảy ra trên nhà thờ, tâm trí nó cứ rối tung cả lên mà điên tiết, tàn sát tất cả các con mồi mà nó đi ngang qua.

Lần lượt từng người một, nó giương khuôn mặt "yandere", siết chặt lấy cổ nạn nhân, vừa ngân ca vừa dùng thanh lưỡi hái mà điên cuồng băm họ thành trăm mảnh. Cũng không ít lần, máu bắn phụt ra, làm ướt đầm hết cả trang phục lẫn mặt, đầu tóc nó. Nhưng nó vẫn mặc nhiên mà tiếp tục ăn, ăn và ăn. Nó phải lấy lại bình tĩnh, mà muốn được như vậy, nó cần nhiều, nhiều quả tim của con người hơn nữa mới mong sao giữ bình tĩnh được !!

Tuy nhiên, không phải nó hoàn toàn mất kiểm soát. Nó lựa được cho mình một địa điểm chính là những nhà tù, nơi giam giữ những thành phần sắp sửa bị loại bỏ trong xã hội mà biến họ trở thành thức ăn của mình...

Xong việc, nó thờ dốc, thần thờ đứng nhìn những quả tim vẫn còn đập thình thịch trên sàn nhà. Cứ mỗi nhịp đập của chúng, máu từ đó tuôn trào nhiều vô kể, khiến cho sàn hiện trường giờ đây như được tô lên một màu đỏ thắm, kèm theo đó là một mùi tanh đặc trưng đến vô cùng tởm của chúng.

Quá mệt mỏi, nó bắt giắc quỳ xuống, nhặt lên những quả tim ấy rồi đưa vào miệng của mình mà nhai lấy nhai để với khuôn mặt nhăn nhó khổ sở vô cùng. Mỗi một nhát cắn, là lan toả trong khoang miệng của nó là mùi vị đắng chát cùng mùi chua chua khó chịu. Ấy thế, nó phải tiếp tục, nếu không nó sẽ không thể tồn tại.

"Manananggal, con có cần phải như thế không ? Con vẫn tiếp tục ăn dù thấy nó không ngon ?"

Sau lưng nó, mọc ra một đôi cánh trắng muốt tựa thiên thần. Ấy thế nhưng, bên cạnh đó, mỗi một bên lại xuất hiện thêm hai con mắt khổng lồ có máu ri ra như sắp thối rữa. Chúng trừng trừng nhìn về phía nó, kèm theo giọng nói khàn đặc của một người phụ nữ.

"Đừng để tinh thần bị lung lay. Đáng lý, lúc đó con nên cảnh giác một chút thì mọi chuyện đâu phải rắc rối thế này !

Manananggal, ta muốn hỏi. Tại sao con lại để cô ta sống ? Con đã nương tay với cô ta ?"

"Mẹ..." - Nó lấy cánh tay lau đi những vệt máu còn đọng lại trên miệng, không dám ngoái mắt lại nhìn về phía đôi cánh mọc ra từ sau lưng mình - "Chẳng qua con không còn hứng thú đâu ăn thịt những linh hồn trong sạch được nữa. Kể từ gặp cô ta, con bỗng nhận thấy có một cái gì đó..."

"Đừng lo chuyện bao đồng. Chúng ta rồi cũng sẽ rời khỏi thành phố này sớm thôi." — Bỗng nhiên, đôi cánh vô thức bao trùm lấy toàn cơ thể nó. Con gió buổi tối bên ngoài đã bắt đầu lạnh dần, nên giờ đây, nó cảm thấy ấm áp vô cùng — "Con đã khổ vì ta nhiều rồi. Vậy nên, vì mục đích cuối cùng mà con muốn thực hiện nhất, mà hãy tiến lên phía trước. Đừng quên đây..."

Mong ước cuối cùng, tại sao nó có thể quên được chứ ?"

"Mẹ, mẹ !! Mẹ đang ở đâu ???"

Lần ấy, nó vẫn còn là một đứa trẻ mới lên hai. Nhưng trở trêu thay, nó đã bị lạc mất mẹ của mình. Nó cầm đầu chạy mãi, chạy mãi trên đôi chân chập chững biết đi mặc cho chúng có bị rộp da do thời tiết giá lạnh.

Giữa một không gian màu trắng vô tận gần như không lối thoát, nó bắt đầu sợ hãi, thét gọi tiếng mẹ trong sự tuyệt vọng tràn trề. Nó đang ở đâu, nó không cần biết, nhưng cái mà nó muốn, chính là được nghe thấy tiếng đáp trả của một người, mà vô cùng thân thương đối với nó. Nó ngồi sụp xuống, bắt đầu khóc thảm thiết. Tiếng gọi của nó bây giờ chỉ còn là những giọng nói yếu ớt...

Nhưng rồi đột nhiên, nó chợt nhận thấy hình bóng một người đang tiến lại gần nó. Nó vội vàng dụi mắt, không hề nghĩ rằng liệu đây có phải là giấc mơ không ? Không lẽ, cuối cùng mẹ đã đến đón nó ?

"Mẹ !!!!" — Cảm giác trong nó đột nhiên như muốn vỡ òa mà chạy hết tốc lực về phía nơi đó. Nó đã nghĩ đâu, cuối cùng mình cũng đã gặp lại được mẹ rồi.

Thế nhưng, trước mặt nó giờ đây, có một thứ gì đó khiến khuôn mặt nó trở nên trắng bệch không một giọt máu. Người đó... Người đó không phải là mẹ của nó !!

"Đừng sợ, ta không làm hại gì con đâu..." — Bàn tay thô ráp trơ xương của người phụ nữ từ tốn đưa về phía nó. Nó hoảng loạn, vừa lùi ra sau vừa bật khóc khiến người phụ nữ ngỡ ngàng mà bật cười — "À chắc tại cái bàn tay của ta kinh khủng đến nỗi con không muốn chạm vào, mặc dù em gái ta cứ nhắc nhở hoài mà ta vẫn chứng nào tật này..."

Bà hóa phép làm sao bàn tay của mình trở nên mịn màng, hết như trong ký ức về mẹ của nó để nó bớt căng thẳng cảnh giác, rồi nói tiếp.

"Ta rất tiếc, có thể con sẽ không còn được gặp mẹ của mình nữa." — Dù bà đã lường trước rằng điều này sẽ khiến cho thằng bé phải khóc thét lên nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi nó — "Có thể, ta không thể thay thế mẹ của con, nhưng ta sẽ giúp con được gặp mẹ dù chỉ một lần, được không nào ?

Cho đến lúc đó, ta tạm thời sẽ là mẹ của con vậy. Nào, ta làm quen nhé, tên của ta là Manananggal..."

Nó vừa sột sột vừa đưa ánh mắt ậm nước về phía bà. Đến lúc này, nó cảm thấy mới mẻ làm sao, vì đây là lần đầu tiên nó được một người hoàn toàn xa lạ bế lên.

Người phụ nữ nhìn thẳng bé đang lim dim buồn ngủ thì khẽ vuốt ve mái tóc bạch kim đầu nó. Bà nở nụ cười hiền rồi thì thầm bên đôi tai nhỏ xíu trong lúc nó đang ngủ say.

"Con biết không ? Ta đã mong muốn được gặp con từ rất lâu rồi. Còn vì sao, ta không thể nói cho con biết được. Nhưng kể từ nay, con sẽ được tồn tại với tư cách là người kế nhiệm cho cơ thể của ta. Con sẽ mang tên ta, kế thừa sức mạnh cũng như ký ức của Manananggal và tiếp tục viết nên truyền thuyết. Và con an tâm, dù mọi chuyện có xảy ra, ta sẽ luôn bên cạnh con."

Lúc đó, bà ta vẫn chưa biết rằng, đó chỉ là sự ngộ nhận. Bà muốn giữ nó, muốn nuôi nấng nó như con trai ruột. Bà đang giấu trong tâm một lý do để nhận nuôi nó, nhưng có thể đâu, mãi mãi, bà sẽ không nhất quyết nói với nó được.

Lợi dụng nó đang say ngủ, bà Manananggal dùng chút ma pháp. Quả cầu nghi ngút khói màu tím của quỹ dữ lừng lờ trên bàn tay bà. Rồi nhẹ nhàng, bà đặt nó nằm ngửa, áp quả cầu chứa đầy cái ác và quỹ dữ vào vàng trán nó...

Thế là nó, vốn dĩ một đứa bé bình thường, nhưng lại được nuôi dưỡng bởi một con quỷ. Mười sáu năm sau, cơ thể của Manananggal thật cũng đã đến lúc phai tàn. Và nó sẽ là demon thay thế bà mà tồn tại cho đến bây giờ.

"Mà cũng chính vì thế, con sẽ không bao giờ để truyền thuyết của chúng ta đi đến hồi chấm dứt ! Con sẽ đi gặp cô ta lần nữa và giết thẳng tay, bảo vệ cho sự tồn tại của Manananggal !!"

"Nhưng Manananggal, chờ đã nào. Vì ta có thể cảm nhận được..."

"Mẹ an tâm, con biết con làm gì mà."

Quận X, Sài thành, 4 giờ 25 phút sáng..

Buổi đêm yên bình, hầu như mọi thứ như đang chìm vào trong giấc ngủ. Song giữa một bầu trời trải đầy bóng tối, hình bóng của nó lướt nhanh như sóc, trèo lên các mái nhà mà chạy thoăn thoắt trên không, giữa một màu trắng trắng muốn nổi bật giữa bầu trời.

Trong thân tâm, nó cứ tự trách mình, tại sao lúc đó nó đã không thể mạnh tay hơn mà giết cô ta ? Có cái gì đó, có thứ gì đó đang ngăn chặn bàn tay của nó từ tận sâu trong tim. Nó không thể biết được thứ đó là gì, nhưng mặt khác, nó đang lo, liệu thứ ấy mà lại xuất hiện thêm lần nữa, nó không tính được mình sẽ phải làm gì tiếp theo...

Còn nước còn tát, nó tạm thời sẽ ứng phó theo phản xạ hoàn cảnh vậy.

Bằng thanh lưỡi hái, nó khẽ kháng cạy ra khung kính cửa sổ bệnh viện mà lên vào trong. Trước mặt nó bây giờ, cô gái đó, người duy nhất chứng kiến mặt thật của nó đang nằm hôn mê tại đây. Vậy nên, đây là cơ hội của nó đã ra tay hạ sát cô ta.

Thế nhưng, nó ngỡ ngàng. Một nhóm hai bóng ác hồn đang ở bên cạnh cô ta mà cố gắng làm nhiễu máy thở. Cô gái trong cơn mê thờ đốc, hơi thở có phần khó khăn hơn. Mô hôi trên vầng trán bị búa vẩy bởi làn tóc nâu hạt dẻ xinh đẹp lần dài xuống thấm đầy trên chiếc gối.

Manananggal cắn răng. Nếu thế này, cô ấy sẽ bị bọn ác hồn kia giết chết mất trong vòng vài giây nữa !!

bàn tay siết chặt thanh lưỡi hái, nó thật sự không cần biết trong tâm mình đang nghĩ cái gì. Việc đầu tiên nó làm bây giờ chính là...

Đùng !!!! - Bọn ác hồn bỗng giật mình khi thấy thanh lưỡi hái vừa bay sượt ngang qua mặt chúng. Nó cắm sâu ngay trên tường, tạo thành một lỗ thủng cùng vết sứt mẻ vang lên tiếng lắc rắc, roi vỡ của từng mảnh men tường.

"Kẻ nào đấy ??"

"Hóa ra là bọn mày ? Tao nhớ là đã bọn mày ở đâu rồi thì phải ?"

Manananggal ồ lên khi nhận ra chúng. Phải, nó nhớ ra rồi. Chúng chính là hai tên đã dám cả gan thách chiến để giành chiến lợi phẩm từ nó cách đây vài hôm đây mà ! Lần trước, nó đã tha để hồn vía chúng không phải vĩnh dự mà được treo trên thánh giá. Vậy mà bây giờ nó lại phải đụng độ chúng...

"Bọn mày... bọn mày lợi dụng trò bần để giết chết cô ấy à ??"

"Bọn tao cảm nhận được quả tim cô ta có cái gì đó thật trong sáng thuần khiết, khác hẳn với bọn con người khác. Miếng mồi ngon sao bọn tao bỏ qua ?" - Chúng rít lên - "Sao ? Cô gái này là chiến lợi phẩm của bọn tao ! Muốn cướp được chiến lợi phẩm này, mày phải bước qua xác bọn tao !

Nói trước, sau khi thua trận trước, bọn tao biết được mọi nước đánh của mày rồi. Mày muốn sống, thì đừng xía vào con mồi bọn tao. Còn không thì đừng trách sao bọn tao lại moi được tim của mày ra thì đừng trách."

Nhìn thấy thanh lưỡi hái trên tay Manananggal lật lưỡi sang ngang, khiến đầu kim loại phản chiếu dưới ánh trăng mà lấp lánh, đánh nổi ký hiệu một nốt nhạc có đôi mắt quỷ bập bùng cháy - vốn dĩ là ký hiệu của Manananggal. Đó là lúc nó bắt đầu động thái ngênh chiến.

Giọng nói của Mẹ vang lên trong đầu nó qua thần giao cách cảm.

"Manananggal, ta đồng ý ! Tiến lên và giành chiến lợi phẩm ngay."

"Vâng !" - Manananggal gật đầu, khoe miệng nhếch lên cười - "Vì không chỉ đơn thuần, con muốn tước được trái tim cô ta.

Hơn nữa, Mẹ, hãy thử lỗi cho con, con đã..."

Manananggal chuyển về trạng thái vô hình để đánh nhau với chúng. Đôi cánh phát lên, sải dài đến gần năm thước, tạo lực đẩy để nó giậm chân lấy đà và lao nhanh về phía trước. Hai tên ác hồn thấy phản ứng ngênh chiến của nó cũng bắt đầu tấn công.

"Ta gào thét, ta băm các người thành trăm mảnh.

Ta bắt chấp thủ đoạn, ta sẽ giành được thứ ta muốn.

Đừng trách sao... ta không nương tay,

Hãy mau đầu hàng trước khi mang sống các người mọi thứ kết thúc !"

Manananggal quật thanh lưỡi hái về phía chúng. Thế nhưng chúng nhanh như cắt mà thoát được đòn đánh chết người của nó. Chúng tản ra hai bên, hòng bao vây được lấy Manananggal. Nó nhú mày cảnh giác khi quan sát thấy chúng đang tỏa một luồng âm khí lạ bao quanh phòng bệnh của cô gái.

"Manananggal, cẩn thận bọn chúng ! Luồng âm khí này đã suy giảm tầm nhìn và tốc độ của con." - Mẹ cảnh báo trong đầu nó - "Đây là kỹ năng chi tác dụng với demon, không ảnh hưởng đến con người nên cô gái ấy sẽ ôn thôi, nhưng..."

"Rõ ràng trong trận đấu trước, chúng không dùng tuyệt chiêu này. Vậy có khi nào chúng đã học chiêu này từ đâu đó không ?"

"Kỹ năng này sẽ phát huy tối đa hết công dụng của nó khi tỏa ra trong phòng kín. Bọn chúng đã lợi dụng phòng bệnh của cô gái mà tấn công con đấy." - Mẹ đáp.

"Thế thì ta phải có cách nào đó để xua đuổi hết chúng !"

Manananggal vung thanh lưỡi hái lên, vung tay. Tức thì thanh lưỡi hái xoay mòng mòng trên tay nó như cách quật. Nó cũng phát đôi cánh, để xua đi nhưng...

"Con không đuổi chúng đi được." - Manananggal lạnh lùng nhấn lại.

"Thế thì ta phải đánh bằng cảm giác. Manananggal ! Đằng sau con !!"

Manananggal đưa thanh lưỡi hái chặn lại. Nhưng nó thoáng ngỡ ngàng, bàn tay đen ngòm từ một tên trong số chúng đã níu lấy thân lưỡi hái, kéo về phía hân. Bấy giờ giữa hai bên, nó đang phải giằng co quyết liệt.

"Muốn cây lưỡi hái của tao à ? Được thôi !"

Đợi đến khi lực kéo lên đến đỉnh điểm, Manananggal hướng lưỡi thanh lưỡi hái sắc nhọn về phía hân rồi thân nhiên buông ra. Cho đến khi đôi tai nó nghe được tiếng thét oai oán từ một tên trong số chúng cùng dòng chất lỏng nhầy nhụa từ trên cao vấy xuống, vỡ tan trên gương mặt nó. Nó mỉm cười, cuối cùng nó đã biết được hân nằm ở đâu trong đám khói mờ ảo này rồi !

Thanh lưỡi hái của nó rơi xuống, trên đỉnh đâm xiên một nhẵn cầu khiến nó nhú mày có chút thất vọng. Có vẻ như cú chém hồi nãy chỉ đâm được hốc mắt của hân, nó hận sao nếu may mắn chút thì chém đứt đôi đầu hân luôn cho rồi !

"Trục diện, Manananggal !"

Keng !! - Một cái quật, nhưng thanh lưỡi hái đã bị chặn lại bởi một bàn tay cứng chắc, vang lên tiếng chất chứa như hai kim loại vừa chạm nhau. Manananggal nhận ra, hóa ra tên khác thì đã bỏ cây rìu kia đi, thay thế vào đó tuyệt kỹ của cánh tay thép. Nếu sử dụng được kỹ năng này tốt, demon có thể dùng hai cánh tay ấy như đôi song kiếm ! Nó ước đâu, tên demon đang ngênh chiến với nó cũng đạt được trình độ này. Rõ ràng bọn chúng đã mạnh hơn so với lần trước rất nhiều !

"Ha ha !! Tiếng kim loại !! Nghe thật thích a !!" - Tên đối diện nó thốt lên.

"Ra là vậy, mày hân là demon thép..."

Nói như vậy, một mặt Manananggal cũng phân vân, không biết mình phải làm thế nào để dùng kim loại của thanh lưỡi hái mà chém hẳn được.

Keng !! Keng !!! Keng !!! Manananggal không thể nhìn thấy được gì nên nó chỉ có thể lùi vào thế phòng thủ. Thanh lưỡi hái chạm vào cánh tay thép ấy mà vang lên tiếng leng keng ngân dài không dứt. Cho đến khi kiệt sức, Manananggal bung cánh, nhào lộn trên không nhiều vòng tròn tránh ra xa phạm vi tấn công của hắn.

Vút !! - Manananggal không kịp nghĩ ngợi gì. Nó lại dùng kỹ năng, vận hết sức lực cổ thể, ném thanh lưỡi hái như ném boomerang về phía hắn vòng phản công.

"Manananggal !! Con làm gì thế ?? " - Mẹ hoảng hốt - "Con ném thanh lưỡi hái đi rồi, tên còn lại có tay đeo !! Hắn sẽ bắt được cây lưỡi hái ngay !!!"

"Cái gì ?? Chết thật !! Con thật sự quên mất tên còn lại !!!"

Quả đúng như những gì Mẹ đã lo, thanh lưỡi hái của nó trong đám khói đã một đi không trở lại...

"Có phải người tìm cái này không ?"

Vút !! - Nghe thấy không khí chuyển động, Manananggal nhanh chóng ngã ngửa ra sau. Như thước phim quay chậm, nó đã nhìn thấy. Thanh lưỡi hái của nó đã bị tên demon thép cầm lấy và điều khiển. Nó mà không cẩn thận, tên đó đã có thể quật chém đứt đôi được cả người nó rồi.

Manananggal dùng chút kiến thức võ thuật karate, tay chân nó cùng đôi cánh sau lưng liên tục đỡ lấy thân lưỡi hái, không cho nó chạm được vào người mình.

"A !! Chết này !!!"

Manananggal đã nhìn thấy được đường đi của lưỡi hái. Nó vùng chân đá lên, khiến thanh lưỡi hái của nó bị bật ra khỏi tay hắn. Bốp !! - Nhân thời cơ, nó huých khuỷu tay vào mặt hắn rồi bay nhào lên đằng sau hắn, ôm cổ hắn lại.

"Dù cho mày mình đồng da sắt... mày vẫn phải thở thì mới sống được !!!"

Bất ngờ Manananggal hoảng kinh, cánh tay đen ngòm từ tên còn lại thóp mạnh lấy cổ nó. Hắn lôi nó, quật lăm rầm liên hoàn vào các bức tường. Lúc ấy nó không thể chống cự được nữa.

"Manananggal !!!" - Giọng Mẹ hoảng kinh khi thấy nó không còn đứng dậy được nữa. Cú quật ngã 20 đợt liên hồi làm toàn thân nó không cử động được.

"Khà khà khà... Dù cho mày vẫn chỉ là đứa trẻ, nhưng đã lỡ thách bọn tao rồi thì bọn tao không nương tay nữa." - Tên demon thép nắm lấy tóc Manananggal mà kéo nó lên khiến nó a lên đau đớn - "Giờ mày có muốn trần trối gì không ?"

Thế nhưng mà, bọn chúng ngạc nhiên. Manananggal không hề hay phản khách gì nữa. Nó chỉ nói đúng một lời.

"Không... bọn mày mới sắp chết đấy." - Manananggal đáp - "Nhìn đằng sau đi, bây giờ là gần 6 giờ sáng. Ở Việt Nam, đó là lúc mặt trời sẽ lên rồi đấy..."

Bây giờ, bọn mày có chạy để trốn cũng không kịp nữa đâu."

"Aaa !!!!!!!!"

Ánh mặt trời len lỏi qua khung cửa sở phòng bệnh như một con dao sắc nhọn đâm xuyên cơ thể hai trong số chúng. Ngay bản thân Manananggal cũng chịu chung số phận, không có tấm áo choàng che lại, bây giờ toàn thân nó giống như bị thiêu cháy vậy.

"Không còn cách nào khác..." - Giọng của Mẹ thờ dài. Và câu cuối cùng nó chỉ còn nghe thấy từ Mẹ là... - "Có lẽ truyền thuyết về demon Manananggal chúng ta phải kết thúc rồi..."

Khi các bác sĩ đến nơi, họ ngỡ ngàng trước cảnh tượng xưa nay chưa từng xảy ra. Mọi thứ trong phòng bệnh của cô gái như vừa trải qua một bãi chiến trường. Vậy mà bản thân cô lại vẫn say ngủ như thường cứ như không hề hay hắn, không một chuyện gì xảy ra cả.

Cùng lúc ấy, họ phát hiện thấy bên giường bệnh của cô bé, là một tấm áo choàng màu đen tuyền như đang che phủ một cái gì đó. Và khi họ lật tấm áo choàng ra thì vô cùng kinh ngạc, bởi trước mắt họ giờ đây, là cơ thể không vải che thân đang nằm ngất lịm của một cậu con trai tầm chừng 17,18 tuổi...

Cuối cùng, Manananggal... nó đã bị lộ mặt trước thế gian này rồi...

"Anh ! May quá cuối cùng anh tỉnh lại rồi !!!"

"Lại là cô à ?"

Một cảm giác lạ lẫm nhất từ trước đến giờ đang bao trùm lấy cơ thể nó. Mùi thuốc men khiến nó rùng mình kinh sợ, cảm giác ảm áp trong lồng ngực

mền. Đã thế, tay chân của nó bây giờ mệt mỏi đến nỗi không thể cử động được. Thật sự nó chưa bao giờ trải qua khoảng khắc tột tể đến thế này.

Trong dòng suy nghĩ mon man, bất chợt cô gái nọ lay lay nó dậy mà cười vang nói.

"Anh chơi ác thật đấy. Dù cho anh có định giết em, nhưng vẫn không thể lấy được cái vong hồn của em đâu nhá !!!!!"

"Cô làm tôi phải bất ngờ đấy." — Nó nhìn thẳng cô gái mà nở nụ cười mỉa mai — "Nhưng có lẽ, trong tình thế bây giờ, tôi sẽ không có ý định giết cô nữa."

"Vì sao ?"

Manananggal không thể nói ra suy nghĩ của mình, nó đành nói dối.

"Đó là vì cô sống dai quá khiến tôi nản lắm rồi. Mà cô cũng mặt dày lắm đấy, ngay từ đầu cô không sợ ma quỷ sao ?"

"Đương nhiên là không ! Ngược lại, em còn có đam mê tìm tòi về sự tồn tại của những sinh vật như các anh đấy ! Em là Mỹ Tiên, trưởng nhóm của Câu lạc bộ "Phòng thí nghiệm ma" của trường Đông Bắc Mekong. Anh là Manananggal phải không ?"

Nó sững người lại, thật sự nó không biết mình nên quyết định thế nào. Nó có nên chấp nhận sự thật không ?

"Chấp nhận đi con !"

"Mẹ ?! Nhưng tại sao ??"

"Bây giờ có nói dối cũng không giúp ích được gì đâu ! Đừng lo, mọi việc ta đã tính toán hết cả."

"Phải, tôi là Manananggal..."

Nó do dự gật đầu. Bỗng nhiên, nó cảm thấy rung mình khi cô gái quay mặt lại cười nham hiểm, nhìn chăm chăm nó từ đầu đến chân. Đây là lần đầu tiên, nó phải sợ trước một con người bình thường đến như vậy ! Mà đã vậy còn từ một cô gái, ngay lần gặp đầu tiên, nó cứ nghĩ đầu linh hồn cô ta trong sạch. Vậy mà...

Cứ thế này thì không xong, cuối cùng nó quyết định...

"Á ! Manananggaaaaa!!!!!!!!!!!! Anh định trốn à ??"

"Tôi không cần biết cô định làm gì với tôi. Nhưng tôi không thể sống chung với một người như cô được !!!!!"

Toan nhảy qua cửa sổ rồi dùng đôi cánh để trốn thoát, thế nhưng, nó hoảng loạn. Đôi cánh, đôi cánh quý của nó biến mất rồi ?????!!!!!!

Trong phút giây hoảng loạn ấy, một giọng nói vang lên từ chiếc đồng hồ đeo trên tay nó có lẫn tiếng cười khúc khích.

"À ! Ta quên nói ! Ta sẽ phong ấn sức mạnh của Manananggal trong thiết bị này cho đến khi nào gặp tình huống cần thiết. Trong khi đó, con cứ cố hoà nhập với con người đi ! Như vậy, con sẽ thực hiện được ước nguyện của mình sớm thôi..."

Thật sự Manananggal nghĩ, mình càng không thể chửi thề càng không xong nhưng..

Trong bối cảnh, sự việc trời đánh thế này, thì phương tiện truyền thông lại đăng trên một dòng tin với số lượt người xem tăng đáng kể : "Bệnh nhân nhảy lầu tự tử - Bệnh dịch tâm thần bùng phát ?"

"CHÉM GIÓ !!!!!!!!!!" — Manananggal... dù trong tình trạng băng bó khắp người và phải nhập viện lần hai, nhưng nó vẫn sung sức, hận sao có thể ném cái remote tivi thẳng vào người dẫn chương trình kia.

Mỹ Tiên bên cạnh giường bệnh của nó cũng nhìn thấy cảnh này mà chỉ biết cười trừ. Cô bé vỗ vỗ vai của nó, từ tốn nói một câu khiến nó chết đứng tại chỗ.

"Anh chưa gì hết mà đã vội kết luận rồi. Thiết tình, cái đầu anh chứa cái gì trong đó mà tầm tột thế không biết... Em chỉ định mời anh tham gia Câu lạc bộ tui em thôi mà..."

Hãy ở lại với em.

Vì em nghĩ, em đã tìm ra một cách nào đó giúp anh vượt qua cơn khát máu này...

Thế là cuộc sống bình thường của loài quỷ khát máu Manananggal bắt đầu...

>>> DÀN NHÂN VẬT >>>

11. Bảo Bình - Phan Huỳnh Mỹ Tiên (nữ)

Xuất hiện: Chap 1

Tình trạng: Còn sống

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bước Đi Đầu Tiên Của Cuộc Điều Tra

"Ngày X tháng Y năm 2015

Những vụ tấn công hàng loạt từng gây kinh hoàng cho người dân Sài Thành nay đã đột nhiên không còn tiếp diễn trong những ngày gần đây khiến cho lực lượng cảnh sát các cấp phải đau đầu điều tra. Hiện nay, theo Ủy ban, họ đã cho mời các thanh tra quốc tế bắt tay giải quyết vấn đề này. Về phía người dân, mọi người vẫn phải được các cơ sở an ninh kiểm soát chặt chẽ..."

"Chết tiệt !!!!!!!!!!! Đứa nào mà làm cái bài báo này, ta sẽ băm nó ra thành trăm mảnh !!!"

"Trung tá, cô nên cẩn thận lời nói của mình. Nếu cấp trên mà nghe được thì e là..."

"Không quan trọng !! Cái vấn đề chính ở đây là bọn cánh nhà báo đang chém bão cấp bầy đấy chứ chả chơi. Chúng ta không lần được dấu tích của tội phạm đó là ai, mà nỡ lòng nào chúng nó nói vậy chả khác nào đang sỉ nhục lực lượng cảnh sát "made in Vietnam" chúng ta cơ chứ. Là ai, ai đã lộ thông tin của trụ sở ra ngoài cho tụi nó hả ??????!!!!!"

Ủy ban Nhân dân, đây vốn dĩ là một trong những chốn nghiêm trang nhất Thành phố khiến mọi người phải bước vào mà đi nhẹ nói khẽ mức độ tối đa. Ấy thế nhưng, chỉ vì một tờ báo lá cải vào sáng hôm nay, khắp nơi trong trụ sở đột nhiên náo nhiệt hẳn lên. Kèm theo đó là những tiếng giày dép nện trên nền cẩm thạch, giấy tờ văng khắp nơi, thậm chí có cả tiếng quát tháo của các "boss trùm" ra lệnh cho cấp dưới dù mọi tạp âm...

Chẳng qua, bài báo được viết ở trong này, nó mang những nội dung khá ư mang tính chất "thị phi" lực lượng điều tra bây giờ (chắc các nhà báo kết luận được vậy qua việc phải cầu cứu "lực lượng" quốc tế...). Thế nên, cảnh sát mà, họ rất dễ "kích động" trong những vấn đề này nên đang ráo riết tìm kiếm hung thủ dám cả gan lộ tin mật ra ngoài công chúng.

Và người có cái miệng to nhất, chính là Trung tá Trần Du Liên.

Mặc dù thấp bé nhỏ con, khuôn mặt sắc sảo nhìn thoáng có chút trẻ con, nhưng Du Liên là một trong nữ thanh tra trẻ tuổi có tài năng nhất trong lực lượng cảnh sát. Bất cứ những vụ án nào, từ bắt cóc, cướp của, giết người... cô đều có thể tóm gọn thủ phạm nhanh chóng bằng trí óc của một thiên tài logic cùng ngón võ karate vốn có từ nhỏ của mình.

Thế nhưng mà, Du Liên lại có một khuyết điểm khiến ai cũng không thể chịu nổi khi một phút ngồi cạnh cô: Cô nói rất nhiều... Mà đã thế đôi khi còn thét ầm trời cứ như chỉ huy sao có thể phá nát tất cả các mảng nhĩ ở xung quanh cô thì thôi.

Cho nên, đã hai mươi hai cái xuân xanh rồi, mà chẳng có một bóng gấu bông nào dám xớ rớ đến cô. Cô cũng buồn lắm chứ, nhưng vì công việc, cô đành phải ngâm ngùi chấp nhận sự thật này thôi.

Mấy ngày gần đây, Du Liên đang rất tức giận...

Mới năm giờ rưỡi sáng, cô cầm trên tay một xấp hồ sơ vụ án của tên sát nhân bí ẩn cực dày trên tay mà dậm chân tiến đến văn phòng khiến ai cũng phải ngược lại nhìn bằng con mắt ngỡ ngàng đang ngái ngủ.

Cô cứ tự trách mình, từ xưa đến giờ, chẳng có một vụ án nào mà cô không thể phá giải được cả. Thế mà cho đến giờ đây, mọi người đang sống trong nỗi lo sợ, còn cô, người đứng đầu được đảm nhiệm phá án sự việc này thì chỉ có thể biết ôm đầu xem đi xem lại những manh mối mình đang có bằng những suy nghĩ trống rỗng.

Những hình ảnh xác chết bị phanh thây nhẵn tằm, đã thế còn không hề có một dấu vết như dấu vân tay, tang vật hay hung khí... cô chỉ biết nghĩ đến hân hung thủ phải là một con ma nào đó chẳng (thì đúng là ma mà =.=). Mà một khi đụng đến tội phạm ma, cô cũng phải bó thân lại thôi.

Đó là lý do mà Du Liên đã "đầu têu" ra chuyện mời thanh tra quốc tế hợp tác với mình. Thế mà, cô không hề hay biết bí mật của mình đã bị lộ bởi một kẻ nào đó, khiến sự tin tưởng của cấp trên với cô mất đi, để lại cô tro tro một mình như tui như óc giải quyết vụ án này.

Du Liên khẽ lướt chậm rãi trên giấy tờ hiện trường cô tự thu thập được, cô không khỏi bất ngờ khi nhìn thấy sơ yếu lý lịch cùng tấm hình thẻ đang cười tươi hồn nhiên của Mỹ Tiên với nội dung "Tình trạng: Nạn nhân duy nhất sống sót". Như người bắt được vàng, cô khẽ cười khi, lấy một thanh nam châm in chặt khuôn mặt Mỹ Tiên trên mặt bảng đen mà mừng thầm.

"Dù cho mình có bị mất uy tín đi chăng nữa cũng không thành vấn đề, nhưng cuối cùng, con đường đi tìm sự thật về hung thủ đang mở trước mắt mình rồi !!!!!!!!!!"

Trong khi đó, tại quận X cách Ủy ban Nhân dân hơn mười lăm cây số, 6 giờ 10 phút sáng..

Sáng sớm, Mỹ Tiên đang mơ màng sau một giấc mộng dài thì thấy Manananggal đã chờ cô ở phòng khách từ khi nào. Vẫn là gương mặt của một kẻ giết người như ngày nào, nhưng chúng vẫn không khiến cô màng để ý là bởi vì, cô bé cảm thấy cái bản mặt ngu ngơ của nó lúc này có gì đó thú vị hơn nhiều.

Đôi mắt hắc ám chỉ để ngắm nhìn những khung cảnh giết chóc, nay lại mở tròn ra, nhìn chăm chú vào cái màn hình tivi đang chiếu chương trình thời sự không hề chớp lấy một giây. Hơn nữa, nó đang ngồi trên ghế sofa, hai chân khoanh lại, mặc cho chiếc quạt nhỏ xúu thổi vì vu vào mặt mà bất động trông giống một đứa trẻ.

Mỹ Tiên cứ nhìn nó mãi, mà cảm giác trái tim của mình như sắp lệch đi một nhịp. Cô chưa bao giờ thấy một demon nào mà mang đến cho cô một cảm xúc khó tả như thế này cả. Nhưng cảm giác đó là gì, cô bé không thể nào biết được...

"Chào buổi sáng, Manananggal !!"

Nó khẽ phản ứng, quay mặt về phía cô một cách lờ đờ chậm chạp. Bây giờ, đôi mắt nó mới bắt đầu lim dim trở lại mà uể oải trả lời.

"Cô dậy sớm vậy ? Bây giờ mới sáu giờ mà...?"

"Đừng nói với em là anh đã thức trắng đêm chỉ để xem tivi đấy. Em đã bảo hôm nay là ngày quan trọng, anh phải đi ngủ sớm cơ mà ???" — Mỹ Tiên thấy khuôn mặt phờ phạc của nó mà hiểu chuyện. Cô bé toan mắng nó thêm một trận nữa thì...

"Mỹ Tiên... Cô nên nhớ, cô là người, nhưng còn tôi thì lại là quỷ. Chúng tôi hoạt động chính là vào ban đêm nên vào ban ngày sẽ rơi vào trạng thái đờ đẫn và hoạt động kém đi..."

Quá mệt mỏi, đôi mắt nó đã bắt đầu dịu xuống, nó đã tưởng đâu mình sắp rơi vào mê man nhưng...

"Đi với em !!"

"Hả ? Đi đâu ?"

"Thay đồ cho anh chứ làm gì ? Bộ anh tính để cái trang phục đầy máu này mà "chuyển nhà" mới à ? Ít nhất làm ơn anh cũng phải để người khác không chú ý đến mình cơ chứ !"

"Này này này này !!"

"Em cũng có dự phòng sẵn mấy bộ đồng phục nam chôm được ở văn phòng Hội học sinh rồi. Bây giờ, anh hãy quên đi cái giấc ngủ của mình mà vào sửa soạn ngay và luôn !!!!!!!!!"

"Nhưng nếu nói thật, tôi chưa bao giờ thay đồ cả..."

"..."

Manananggal không ngờ, quá trình tắm rửa và thay đồ còn khó hơn nó nghĩ... Xưa đến giờ, trang phục của nó xuyên suốt mấy năm nay chỉ có mặc định là bộ áo của Liên Xô, quần bó ngắn chưa đến đầu gối cùng với bộ áo choàng không có tay khoác bên ngoài. Bộ áo quần từ trên xuống dưới là một màu đen, cho nên khá là lý tưởng để cho nó hoạt động giết người vào ban đêm.

Hơn nữa, đây là trang phục Mẹ đã tự tay may cho nó hồi trước khi cơ thể bị phai tàn, nên nó càng không muốn phải yêu cầu gì thêm nữa.

Nên giờ đây, nó cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ phải mặc một trang phục khác cả, và đang phải vừa sửa soạn vừa hứng một tràng những ngôn ngữ sao hoa của Mỹ Tiên. Ấy thế, nhìn cái gương mặt bất lực của nó khi cầm lên những chai xà phòng, hay bộ đồng phục... cô bé như cảm thấy mình đang trông trẻ còn không chừng.

Trên đường đi, Manananggal ngủ ly bì mà không hề biết rằng... Đôi chân nó đang bị cô ta lôi đi xềnh xệch không hề thương tiếc trong suốt quãng đường đến Đông Bắc Mekong. Vừa xách cái thân hình nặng nề của nó vừa kéo đi, bản thân Mỹ Tiên cũng nản lắm chứ. Nhưng vì một số rui ro không đáng có, nó như phần nào là chút động lực để cô có thể lôi đi cái của nợ này.

Đề ở nhà... không ổn, vì bố mẹ của cô có thể đang đi công tác nước ngoài mà trở về bất kì lúc nào. Họ sẽ nghĩ sao khi cô lại dắt về một người con trai

vào nhà mình sống như thế cơ chứ ?

Vậy thì chỉ còn cách là tổng vào văn phòng câu lạc bộ tại trường thôi. Ở đó, cô là trưởng nhóm, nên văn phòng chỉ được mở chỉ khi nào có sự cho phép của cô.

Thế là, Mỹ Tiên đã quyết định như thế.

Đồng Bắc Mekong có thể được xem là một trong những ngôi trường chuyên rộng lớn tại Sài Thành. Tuy nhiên so với các trường có tiếng khác, nó lại không được nhiều người biết đến cho lắm. Một trong những lý do mà khiến cho nó phải trong trường hợp riêng biệt như vậy, là vì đây là nơi tập trung những học sinh nước ngoài di cư và không có khả năng sử dụng tiếng Việt. Họ buộc phải học trong những môi trường phương Tây được kết hợp từ nhiều quốc gia khác nhau như Mỹ, Anh, Pháp, Ý, Đức,...

Đồng thời, tất cả các học sinh trong ngôi trường này sẽ được đào tạo theo một trong ba chuyên ngành khác nhau. Đó là khoa học tự nhiên, khoa học chính trị và khoa học xã hội nhân văn tùy theo sở thích năng khiếu của mình. Vậy nên, bất kỳ một cựu học sinh ở đây đều có thể thành đạt tại quê hương của mình như thường.

Đứng trước cánh cổng hiên ngang đồ sộ, Manananggal không nghĩ rằng, đây sẽ là nơi để cho một loài ma quỷ khát máu như nó lui đến. Cứ nghĩ đến việc mình sẽ xuất hiện trước bao con mắt của con người, nó siết chặt bàn tay thành nắm đấm mà không khỏi lo lắng.

Trường học, vốn dĩ là một nơi đầy rẫy những quả tim, linh hồn trong sáng, nên là chốn vô cùng lý tưởng để cho nó săn mồi. Nếu không muốn gặp rắc rối, nó phải biết tự kìm nén con đói của mình lại. Bằng không, trong tình trạng bị phong ấn sức mạnh thế này, mọi người sẽ phát hiện nó chính là kẻ đã gieo rắc kinh hoàng cho cả toàn thể giới này mất. Nó biết, tuy đây là một việc không gì dễ dàng, nhưng trong thâm tâm nó chỉ đang hận bản thân mình tại sao lại để cô ta lại một mực dẫn nó đến đây chứ ??!!

"Voi mấy con mắt trắng dã không có tròng đen này mà đi vào trường thì nhìn khiếp chết đi được ! Vậy nên, em sẽ cho anh sử dụng thử kính áp tròng này."

Manananggal nhìn vào hai mảnh thủy tinh có màu xanh ngọc bích tuyệt đẹp trong hộp của Mỹ Tiên mà không khỏi tò mò. Vốn dĩ, màu sắc lóng lánh như nước của chúng khiến nó vừa ngạc nhiên vừa ngỡ ngàng. Nó toan đưa tay chạm thử, nhưng chưa kịp định thần đã bị cô đập mạnh vào mu bàn tay khiến nó đau điếng.

"Nếu anh không muốn mắt mình bị mù thì làm ơn đừng đụng gì vào nó !!"

"Dù cho tôi có bị mù, nhưng với đặc tính của quỷ, tôi cũng khôi phục lại được thôi." — Nó toan biện minh mà nén cười trước khuôn mặt khế giắt giắt của cô — "Vậy nên, đừng có mà lên tiếng thuyết giáo như là cấp trên của tôi..."

Và rồi, nó không ngờ rằng, nó sẽ phải trả giá cho bao lời nói của mình...

"Nín !!!!!!"

Con cuồng phong thịnh nộ của chị Mỹ Tiên cuối cùng cũng bùng phát khiến Manananggal không khỏi giật nảy mình

"Một khi đã ở đây rồi. Anh nên nhớ chỉ hai quy luật duy nhất thôi. Thứ nhất, em luôn đúng !! Thứ hai, nếu anh không chấp nhận, thì hãy đọc lại điều ở trên !!! Được chứ ? Anh mà vi phạm, dám cãi lại em, thì hãy đồng ý mà chịu phạt theo luật hình sự !! Em sẽ báo công an và rồi để người ta hành hình anh thế nào nhé !"

Trước một nguồn sát khí vừa hùng hổ vừa áp đảo thế này, Manananggal nghĩ đầu mình chắc lọt vào hang cọp rồi... Giữa một cái thế giới sáu ti người thế này, nó tự trách, tại sao giữa chừng ấy người mà nó lại vào tay một "bà chán" hồ báo dữ tợn như vậy ? Thế giới này thiếu gì người chứ ???

"Lỗi tại con thôi, ai bảo từ đầu dây đưa vào cô ta làm gì ?"

"Ngưng xỏ xiên ! ngay cả Mẹ cũng xúi con ấy chứ !" — Mặt mũi nó tối sầm nhìn về phía chiếc đồng hồ đeo tay vừa phát ra giọng nói khàn đặc có pha tiếng cười thành tiếng đó.

"Vậy là... Cô đã có cách giúp tôi không phải ăn thịt người sao ?"

"Tạm thời trên tinh thần em đã tìm ra một phương thức giúp anh có thể ăn no mà không cần phải gây bất kì một vụ án mạng nào. Thế nhưng, trên phương diện thực tế, em vẫn chưa chắc liệu điều này có thể phù hợp với anh không nên còn hơi phân vân."

Trong một lớp học âm u mà quái có xen lẫn chút ánh nắng mặt trời lờ mờ, nơi những âm thanh lạch cạch của bàn phím máy tính vẫn cứ rải đều theo thời gian. Ở đó, Manananggal và Mỹ Tiên đang dõi theo chăm chú từng dòng chữ trên màn hình như bị thôi miên.

Trước mắt họ giờ đây, là một tập danh sách những loài ma quỷ mà "Phòng thí nghiệm ma" vẫn còn đang nghiên cứu và tìm hiểu. Kèm theo mỗi cái tên đến từ vô số phương trời khác nhau, là những hình ảnh mà người ta đã chụp được chúng trong nhiều năm về trước cùng những nạn nhân xấu số tại hiện

trường. Máu, những vết cào xé, ngũ tạng... hầu như tất cả mọi thứ đều được khắc hoạ chi tiết đến độ muốn rùng người. Trong số đó, cũng có rất nhiều những hình ảnh của các nạn nhân do chính bản thân Manananggal gây ra.

"Làm sao cô có được những tấm ảnh này ??"

Nó cảnh giác lờm Mỹ Tiên. Nó bắt đầu nghi ngờ, xưa nay loài demon như nó thường giết chết con người trong bóng tối và phi tang rất tỉ mỉ. Vậy mà làm thế nào mà cô ta lại có được chúng để mà chụp lại cơ chứ ???

"Anh bình tĩnh đi. Tạm thời em sẽ không nói cho anh biết nguồn gốc những tấm ảnh này. Nhưng anh thử nhìn xem..." — Mỹ Tiên kéo ghế xoay ra một bên màn hình rồi nhìn thẳng vào nó — "... anh có thấy những nạn nhân của các con quái vật này có điểm chung nào giống những nạn nhân của anh không ?"

Manananggal kiên định bước lên, quan sát cẩn thận chăm chú những hình ảnh vô số các xác nạn nhân bị phanh thây một cách tàn nhẫn.

"Chân... đầu... tay... Có một số tấm được giữ nguyên, nhưng cũng có một số bị đứt lìa toàn bộ và ném ra xa..."

"Tiếp đi anh."

"Thông thường máu người có rất nhiều, nhưng cũng có những bức ảnh có nói, họ đã chết khô mà máu trong người hầu như bị rút mất sạch. Hiện trường thì cũng hề có vấy máu ở đâu cả."

"Và cái quan trọng nhất là gì ?"

"Một bài báo của năm Y có nói rằng, tất cả những người này đều đã bị moi tim."

"Chính xác !!!!!"

Mỹ Tiên giờ ngón cái, ném cho nó một cái nháy mắt biểu dương. Và rồi cô bé lí lắc chạy về phía một tủ sách, ném cho nó một tập hồ sơ mà nói tiếp.

"Trong thời gian anh còn ngắt ở bệnh viện (ở chap 2), em đã mất nhiều đêm tìm những phương thức khác để không biến con người thành mồi cho anh. Dự án của em, là sẽ nghiên cứu về những bản năng sinh tồn đặc biệt của những loài ma quỷ. Đó là... để sống sót, chúng sẽ phải TỰ ĂN lẫn nhau."

Mỹ Tiên cứ tiếp tục thuyết trình trong vòng nửa tiếng đồng hồ mà không hề để ý, liệu Manananggal có tập trung nghe cô nói được chữ gì hay không.

Nó dán mắt vào những tài liệu của cô bé, song cũng có lúc gật đầu tán thành. Cuối cùng nó cũng đã hiểu chuyện, phải chăng ở đâu đó giữa một thế giới rộng lớn này, còn có những sinh vật khác cũng đã bước ra ngoài hiện thực từ những câu chuyện thần thoại, truyền thuyết... Giống như nó, chúng tồn tại bằng cách giết hại và ăn thịt con người và động vật. Hoặc thậm chí, chúng sẽ còn tàn nhẫn, độc ác, và mạnh hơn nó rất nhiều...

Để thế giới con người được bình yên, chỉ còn một cách, là phải ăn thịt những demon khác, cũng đồng nghĩa sẽ là đồng loại của nó. Như thế, nó sẽ đuổi được bọn chúng, đã vậy còn có những chiến lợi phẩm quá ư là khổng lồ để ăn dần mà không hề gây ra một vụ án mạng nào.

Manananggal đưa mắt nhìn Mỹ Tiên mà không khỏi sửng sốt. Quả thật không ngờ, cô ta đã tính toán được mọi chuyện từ trước. Và cả Mẹ nữa, không lẽ bà cũng đã lường trước được những chuyện này nên đã khoá sức mạnh của Manananggal, khuyên nó đi theo cô ta ? Song, nó biết trước, nếu làm như vậy nó sẽ phải trả giá cho sự tự do của mình.

Bị cảnh sát bắt, hay là làm "nô lệ", "chuột bạch" cho phòng thí nghiệm của cô ta mãi mãi ? Cuối cùng nó quyết định...

"Vi em nghĩ đâu, tất cả các quái vật đều ăn những linh hồn trong sạch của con người, nên anh ăn thịt chúng, coi như là cũng có thừa hưởng phần nào những linh hồn con người mà chúng đã ăn. Có thể đây chỉ là giả thiết, nhưng..."

Mỹ Tiên chưa kịp dứt câu, chột bàn tay của cô bị một vật thể siết chặt lại. Cô nhận ra, Manananggal đã bắt tay với cô, nó nghiêm nghị nhìn thẳng vào đôi mắt của cô mà trầm giọng.

"Tôi đồng ý hợp tác với cô. Bản thân tôi, vốn dĩ tôi không muốn phải ăn thịt người. Nên tôi cần sự giúp đỡ của cô để giúp tôi tồn tại."

"Ma...Ma...Manananggal ?!"

Nếu như có ai mà thấy tình cảnh của hai người lúc này thì ắt sẽ không thể thoát khỏi được một mớ suy nghĩ lung tung...

Trong phút giây ngỡ ngàng, Mỹ Tiên chỉ kịp vội rút bàn tay của mình ra, quay mặt đi mà đỏ bừng hết cả khuôn mặt. Cái khuôn mặt đáng sợ khát máu của Manananggal, lúc này đã chuyển sang "chê độ" của một thanh niên nghiêm túc khiến cô... ời thôi phải nói là cô đã đứng trời trồng mà hoá đá ngay tại chỗ. Đôi mắt xanh lơ tinh anh được cô cho đeo kính áp trong, từ trước đến giờ cô cảm thấy nó rất bình thường, ấy thế sao bây giờ trông chúng có vẻ mới lạ đến không ngờ !!

Mỹ Tiên lại một lần nữa trôi mình trong mớ suy nghĩ hỗn độn mơ hồ. Manananggal cũng nhân lúc này, liền vụt biến mất kèm theo một nụ cười trên môi.

"Buổi đêm đến rồi. Tôi cần phải ra ngoài nghỉ ngơi. Cảm ơn cô vì giúp tôi rất nhiều !"

Nó sai bước ra ngoài khu hành lang trường học, ngẩn ngơ nhìn lướt ra biết bao những khung cảnh đang được màn đêm buông xuống vụt nhanh qua ánh mắt của mình. Nhưng rồi, trong thân tâm nó bỗng dấy lên một cảm xúc nuối tiếc khôn nguôi.

"Đáng lẽ ra... nếu mình là con người bình thường, mình sẽ là một học sinh cấp ba bình thường như bao mọi người..."

Trên đường đi, Manananggal bắt ngờ phát hiện một vườn cây hoa trà. Nó chậm rãi, chòm người về phía lan can, những bông hoa này như có thứ gì đó khiến đôi mắt nó ngày một âm nước đi.

"Là những bông hoa trà ?" — Giọng nói có chút tò mò của Mẹ vang lên trên chiếc đồng hồ đeo tay của nó.

"Vâng..."

Chỉ với một vút tay, bỗng nhiên một bông hoa đã nằm gọn trong tay của nó. Đôi mắt xanh ngọc bích có chút mơ màng chợt khép lại, tận hưởng mùi hương thơm kì diệu cứ như đang vây quần, phủ ảm cho cơ thể của nó giữa buổi đêm mát lạnh

"Con có nhớ, tên latin của bông hoa này là Camellia... Đó là tên của mẹ ruột con..."

Và rồi, Manananggal thả bông hoa trôi theo con gió mà bay lên bầu trời, khung cảnh này khiến tâm trí như chợt vỡ oà mà ngân lên câu hát. Giọng hát của nó lúc này nghe thật du dương và sâu thẳm, âm thanh ấy cứ như đang len lỏi khắp mọi góc ngách trong ngôi trường, để lại đó là những con gió nhẹ thoảng qua thổi vi vu.

Nhiều người xung quanh phải ở lại học bỏ tức không hay biết chuyện, nên cứ tưởng đâu là chính những con gió ấy đang hát thật.

"Dàn hợp ca của mẹ và con như đang hoà làm một.

Thế nhưng, con đang ở đây, liệu chẳng mẹ đang ở phương trời nào ?

Nhìn bông hoa này, con ngỡ đâu mẹ là một bông huệ trắng,

Nổi bật giữa một màu đen lung linh của bầu trời đẹp đẽ.

Khiến con giờ đây tràn đầy những nước mắt trong chính thung lũng,

Của con..."

"Manananggal !!!! Coi chừng !!!!!!"

Nó giật nảy mình choàng tỉnh, bởi sau lưng nó, là một bóng người phụ nữ lột phốt trắng xoá như sương mù đang lững lờ giữa hành lang ngay trước mặt nó. Khuôn mặt đầm máu, miệng cười đến mang tai nhưng bị những mũi kim khâu lại, đôi mắt sâu hoắm không có nhãn cầu, đen kịt như có thể hút người ta vào đáy sâu khủng khiếp của chúng. Người đó cầm trên tay một con dao không lò chuyên dùng để băm thịt. Máu từ đó vương ra, nhưng kì lạ ở chỗ, chúng đã bị đông lại cứ như đã bị vấy từ lâu...

Ngay đến cả Manananggal cũng có thể biết được mình đang gặp một ác hồn.

Nó ngập ngừng, cảnh giác lùi ra sau khi linh hồn này vẫn cứ mặc nhiên tiến sát lại gần nó. Linh hồn này ngửa cái cổ sắp đứt lìa của mình ra, tạo nên âm thanh nhão nhoẹt do thịt cọ xát nhau trông thật kinh khủng. Đôi mắt ma quái của nó nhìn về phía Manananggal rít lên những tiếng nghe thật chói tai. Và thật may sao, nhờ bản năng của quý, nên Manananggal có thể hiểu nó nói điều gì.

"Ngươi !!!!!!!!!!"

Nhanh như cắt, người phụ nữ nhảy vồ lên, rồi vung con dao sắc nhọn nặng nề của mình nhắm về phía cổ họng của nó.

PHẬP !!!!!

Lúc này, Mỹ Tiên chợt nghe thấy có tiếng động ngoài hành lang. Cô bé toan chạy ra thì đã thấy, Manananggal trong tình trạng bất động đang bị một thứ vô hình kéo lê vào cái bóng tối sâu thẳm, để lại một đường máu chạy dài trên khắp hành lang thành một màu đỏ thẫm trên nền cẩm thạch.

"Aaaa !!!!!"

Cùng lúc ấy, ở một góc tường, có một người đã chứng kiến hết tất cả những sự việc đã xảy ra...

>>> DÀN NHÂN VẬT >>>

5. Sư Tử - Trần Du Liên (nữ)

Xuất hiện: Chap 3

Tình trạng: Còn sống

~~ CHÒM SAO SƯ TỬ: UNLOCKED !! ~~

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Phong Nhã Và Annabelle

Con đau khủng khiếp lan toả khắp cơ thể, kèm theo đó là cả một cảm giác khó chịu và lạnh cóng như muốn đóng băng tận xương tủy.

Đó chính là những gì Manananggal nhận thấy vào bây giờ.

Và lúc này thật kinh ngạc làm sao khi cuối cùng nó cũng phát hiện ra, rằng ý thức đang quay trở lại bản thân nó.

Nó đang ở trong tư thế ngửa cổ giữa một bóng đêm có chút ánh sáng mờ mờ của mặt trăng. Phía trên là hình ảnh mái tóc đen rối bời, bù xù trông như một mớ hỗn độn cùng bụi bặm bám vào trông thật kinh dị đang ghim những hàm răng sắc nhọn vào cổ họng của nó. Dù biết đang bị tấn công, nhưng nó bắt đầu cảm thấy choáng váng và mù mịt. Ngay đến một cử động tay chân cũng không thể làm gì được cả.

Phải, nó đang bị con quỷ này hút cạn sạch máu theo đúng nghĩa đen.

"Máu của người..." - Tiếng rít của con ma chọt đập vào đôi tai của nó - "Máu của người thật sự quá là tuyệt !!!! Vị đắng đậm kinh hồn người, hoà lẫn với vị ngọt của huyết trắng !!!"

"Manananggal !! Manananggal !!! Tỉnh lại chưa ???" - Mẹ lúc này cũng bắt đầu trở nên hết kiên nhẫn, điên cuồng vùng vẫy trong chiếc đồng hồ đeo tay của nó - "Hành động ngay lúc này ngay trước khi cả hai ta sẽ chết !!!"

"Vâng !!!"

Đôi cánh từ sau lưng nó bung ra, xé rách toạc bộ áo sơ mi đồng phục bắn lên một dòng chất lỏng bầy nhầy màu đỏ. Nó ngay lúc này cũng giăng hết sức, mặc nhiên vùng vẫy thoát khỏi con quỷ dù cho da thịt trên cơ thể mình vẫn bị nó cắn xuyên vào.

Pặc ! ~ Hàm răng sắc nhọn của con ma đang cắm cổ họng nó cuối cùng cũng kéo giật đứt ra. Máu từ đó phụt trào tạt phủ kín khuôn mặt đang nhe răng cười ma mị kinh hoàng của nó. Lúc này, thân thể đầm máu của Manananggal đổ sầm xuống, nhưng nó vẫn có thể đứng lên được. Lúc này, hơn một nửa phần cổ của nó đã bị mất đi miếng cơ, để lộ ra một thớ ngũ tạng của đường hô hấp ra ngoài. Gương mặt Manananggal đánh lại khổ sở, thờ dốt vì máu đã tràn vào trong phổi. Dù thế, ánh mắt nó vẫn lờ mờ, nhìn chăm chăm về con quỷ.

"Đừng tưởng nhiều đó cướp được hồn ta, nên nhớ ta là bất tử đấy. Trừ phi mi giết được quả tim trong ngực của ta cái đã."

Manananggal nhếch mép. Bàn tay vung ra trong không trung, không khí như nghe theo suy nghĩ của nó, tụ lại hữu hình hóa thành cây trượng với đỉnh con dao kim loại sắc nhọn vẩy máu. Lúc này, mái tóc của nó từ một màu nâu hạt dẻ nay chuyển dần thành bạc trắng. Đôi mắt long lên tia sắc lém, trở thành một màu đục. Đôi cánh trắng phau như thiên thần sau lưng nó mở ra hai con mắt rướm máu long lên tia màu đỏ ma mị. Chúng vươn lên, mang một luồng âm khí áp đảo..

Thật bây giờ ta sẽ chẳng thể nào hình dung được Manananggal giờ đây... một con quỷ khát máu đội lốt người, nhưng lại vận đồng phục học sinh.

"Khà khà... Cuối cùng cũng được trở lại hình dạng này..."

Giọng nói của Manananggal trở nên khàn đặc dần. Khóe miệng nó tràn ra màu đỏ của máu mà nhiều xuống nền sàn do phần cổ suýt bị đứt lìa

"Thứ lỗi nhé nếu ta có trong tình thế hơi khó coi. Nhưng mi cũng to gan lắm khi dám lợi dụng ta sơ hở một phút là giết chết ta à ? Không dễ đâu nhé..."

Đây không phải là cuộc chiến giành chiến lợi phẩm. Vậy thì phải chăng mi muốn cướp quả tim ta ?"

Con ác ma vẫn còn găm miếng thịt rời ra từ cổ của Manananggal bắt ngó nuốt cái ực. Nó tung người lên, con mắt trắng dạ đáng sợ của nó kèm con dao cằm trên tay đứng đối diện nó.

"Phải, ta muốn thách đấu để lấy được tim của mi ! Có giỏi thì hãy xem... ai sẽ cướp được tim của ai nào !!!"

Manananggal không quan tâm. Nó dậm chân lấy đà, tức thì toàn thân nó vọt lao thẳng về phía trước mà phang cây lưỡi hái về phía đối phương. Con ác ma liền vọt biến mất, tránh được đòn tấn công của nó.

"Chưa kết thúc đâu !"

Đôi cánh vọt phát lên rẽ hướng, Manananggal từ bức tường này nhảy sang bức tường khác, tạo lực đẩy cùng trọng lực mà nhắm thẳng vào giữa ngực con ác ma mà đâm vào ngực. Keng !! - Tiếng chất chứa của hai kim loại vang lên dồn dập, ngay lúc điên cuồng dữ dội khi hai vũ khí từ hai phía chạm nhau. Manananggal nhào lộn trên không hòng tránh những nhát dao từ ác hồn. Khi nó định thừa thời cơ mà đâm vào, liền bị cánh tay uốn éo của đối phương chặn lại, không cho điểm yếu của mình bị đã thương.

"Kya !!! Lần này mày chết chắc !!!"

Bốp ! ~ Manananggal vung chân, đá một cú karate hông bật con dao khỏi tay ác hồn. Nó đã thành công ! Và rồi lập tức, một vung lưỡi hái, một vết chém ngay sau gáy khiến cái đầu con quỷ rời ra, vẩy máu lên cả mặt nó và chiếc áo somi đồng phục trắng tinh...

Manananggal thở hồng hộc một hồi. Cái đầu của con quỷ lòa xòa tóc rơi lộp bộp trên nền sàn nhà, kéo theo một vệt dài của máu. Thân thể của con quỷ cũng vì thế mà mất kiểm soát ngã rầm xuống, cựa quậy lung tung như co giật. Nhưng gương mặt của con quỷ vẫn có thể nhồn lên nụ cười ghê rợn.

"Khá lắm đấy, nhóc con ạ !!! Mi khiến tao phải tung ra tuyệt kỹ cuối cùng đấy !!!"

Manananggal nghiêng rặng. Thanh lưỡi hái trên tay nó quay tít, ngay lập tức nó dùng kỹ năng ném thẳng lưỡi hái xuống đất hòng xiên đầu kẻ thù. Nó phải nhanh chóng trừ khử con quỷ nhanh trước khi nó kịp phản công.

Nhưng đã quá muộn, ngay khi vũ khí của nó vừa chạm đất, Manananggal sững người. Cả cái đầu bị đứt lìa, cả cái thân người... chúng đều đã rã khói và biến mất ?!

"Chết tiệt ! Trật rồi à ?" - Manananggal nhú mày. Nó đang bay ở trên không, kèm theo là âm thanh của từng đợt vỗ cánh. Nhưng thanh huyền trọng thì lại cắm phập lê loi dưới nền đất.

"Gay thật, Manananggal. Con đang bị mất máu nên bị mất tập trung đấy." - Giọng nói của Mẹ vang lên trong đầu nó - "Manananggal, ta quan sát từ nãy giờ, đối thủ lần này nhanh hơn con rất nhiều đấy. Con lại còn bị thương, không có cơ hội thắng trong trận này đâu."

"Không sao !! Chẳng phải nãy giờ chúng ta đã có lợi thế ngay từ đầu ?" - Manananggal cố chấp cãi lại. Rồi nó cười - "Đã lâu lắm rồi con không ăn tim của quỷ. Cơ hội gia tăng sức mạnh đang ở trước mắt thế này thì con làm sao mà bỏ qua được."

"Ta gào thét, ta đắm chìm trong tội lỗi,

Dẫu sa ngã, linh hồn ta vẫn bất tử.

Ghost Opera... Hãy tiếp tay cho ta cái ác,

Cho ta được nhìn thấy tận mắt...

... những kẻ đang cản trở ta !!!"

Manananggal vẫn cất giọng ca, dù dòng màu đỏ của máu cứ chảy liên tục qua khoe miệng sau mỗi câu hát. Nó nhắm nghiền đôi mắt, chăm chú cảm nhận từng âm thanh nhỏ nhất trong không gian tối tăm nơi đây. Nhưng khác xa với bao thường ngày, nó có chút hoang mang khó hiểu, nó không hiểu vì sao... Nó cảm nhận được có hai linh hồn ác quỷ !!

"Lạ thật, gần đây còn có thêm một con quỷ ??" - Manananggal tức nghiêng rặng - "Mẹ, chúng ta rơi vào tình thế 2 chọi 1 rồi !! Một tên ác hồn thì ở đây rồi, nhưng còn đứa thứ 2... Sao nó vẫn chưa xuất hiện ??"

"Rút lui thôi Manananggal, tình thế này chỉ có những kẻ ngu mới chịu đánh tiếp thôi. Phải giữ được mạng là chính !!!"

"Nhưng mà chả phải cơ hội được tiếp thêm sức mạnh cho cả hai ta đang ở phía trước sao ?? Hiếm lắm mới có một ác hồn dám thách đấu với chúng ta đấy !!!"

"Cái thằng này, thật không biết lượng sức mình ! Bây giờ..."

PHẬP !! Manananggal giật bắn mình trước một sức vô hình đang cầm chính thanh lưỡi hái mà chém xuyên thẳng qua ổ bụng của nó. Nó không kịp định thần, cho đến khi ánh mắt của nó chạm phải ánh sáng trắng dã ghê người từ con quỷ ở ngay sau lưng nó. Và... nó đã liền lại cái đầu từ khi nào ???

"Mi chậm chạp hơn ta, lại còn sợ hãi quá nhiều đấy." - Vứt một cái, bàn tay của con quỷ bóp chặt đầu Manananggal, không cho nó chạy đâu được nữa. Lần này, nó rút thanh lưỡi hái khỏi ổ bụng nó, mang theo dòng nhựa rả xuống nền sàn. Nhưng vẫn chưa kết thúc...

Tiếng phập lần thứ hai lại vang lên, nhưng lần này với Manananggal như là một cực hình tàn khốc khiến nó buộc miệng thét lên. Con ác hồn đó dùng con dao, vũ khí của nó, đâm ngay từ đằng sau đỉnh đầu, xuyên qua não và vàng trán nó. Thị giác của nó mờ hẳn đi vì bị máu và dịch não che khuất.

Lúc này, nó đã buông xuôi. Phải, đáng lý ngay từ đầu nó nên nghe theo lời Mẹ. Nó đã không nhận ra, mình nắm chắc phần thua ngay từ đầu, vậy mà nó lại ngu quên trong chiến thắng. Nếu trận này, nó mà chết, thì nó cũng không có gì ngạc nhiên lắm.

"Manananggal !!!! Chết thật chẳng bé ngất rồi !!!!!"

"Khà khà khà, ta biết mi là loại quỷ đặc biệt, muốn giết chết mi cần phải đâm vào 3 điểm yếu lần lượt. Đầu tiên là ổ bụng, thứ hai là đỉnh đầu và bước cuối cùng... chắc mi biết là ở đâu rồi đấy... là trái tim ngay giữa ngực."

Con quỷ ấy đã tưởng có thể đánh chén một bữa no nê cho bản thân mình.

Thế nhưng..

"Này em kia, em không được ăn thịt bạn học mình như thế chứ ."

Ác hồn thoáng nghe thấy động, chợt quay phắt cái đầu vốn dĩ suýt đứt lìa của mình về phía trung tâm của giọng nói đó.

"Mày là ai ???!!!!"

"Tôi đây à ?" - Hình bóng một con người kiêu kiêu lộng lẫy mặc trên mình chiếc áo choàng blu trắng muốt ung dung bước vào bóng tối về phía nó. Không một chút sợ hãi, người đó nở nụ cười nhạt- "Tôi chỉ là một người giáo viên bình thường. Và... tôi sẽ phạt em, vì tội dám bắt nạt học sinh khác."

Không một chút do dự, người đó vung tay, tức thì hai con dao nhỏ được giấu trong lớp áo khoác trang trọng lừng lờ trên không. Chỉ trong chớp mắt, người đó nhanh nhẹn đẩy hai lòng bàn tay phía trước, như có siêu năng lực, hai con dao phi thẳng về hai mắt của con ma khiến nó gào rú điên cuồng. Máu cũng vì thế mà bắn phụt ra từ hai khoé mắt trông giống như nó đang khóc ra máu. Nó vội vã lấy mấy con dao đáng ghét đó ra, nhưng phải làm sao khi chúng đã ghim chặt vào trong cái nhãn cầu của nó rồi ?

"Và giờ, tôi sẽ hướng dẫn em yên ngủ là thế nào."

Lần thứ hai này, người đó giương cả hai bàn tay lên. Tức thì xuất hiện trong không trung là hàng chục những con dao lừng lờ sắp xếp thành hình vòng tròn. Cảnh tượng thật đẹp mắt, nhưng cũng mang cảm giác ghê rợn đáng sợ.

Lần này, chúng phi đồng loạt như một làn mưa về phía đèn chùm khổng lồ bằng thủy tinh khiến chúng vỡ tan ra thành trăm mảnh. Trọng lực của chúng, cùng với vô số những mảnh thủy tinh đang lao xuống vùn vụt đâm xuyên về phía con ma làm nó giật giật liên hồi. Manananggal trong tay nó cũng vì thế mà ngã rầm xuống đất bất động.

Người đó nhếch mép cười khẩy. Hình bóng người đó lại vụt biến mất với tốc độ kinh người, lao thẳng vào con quỷ. Thế là, nó đã bị mất kẹt trong vòng xoáy do người đó chạy xung quanh. Chẳng mấy chốc sau, tất cả các khớp xương của nó đã bị ghim lại bằng những con dao của người đó, không thể cử động được nữa. Khắp người đó lênh láng máu không là máu, cứ như nó đang tắm trong biển máu của chính mình. Không nơi nào khắp người đó là bị những con dao của người đó ghim vào kín hết khắp người.

Người đó dừng lại, thanh nhiên phúi tay mà ngắm thành quả của mình. Tốc độ đột ngột dừng lại khiến áo choàng và mái tóc dài trắng bạc của người đó tung bay thật đẹp vô cùng... Con quỷ đang bị ghim khắp mình mẩy, tròng con mắt đang bị ghăm dao, nhãn cầu treo lủng lẳng mà điên tiết rít lên.

"Ta sẽ không bao giờ siêu thoát !!!!!!"

"Thế thì tùy em vậy."

Người đó thản nhiên như không, chặt đứt đôi phần ngực của con quỷ một cách thô bạo, để lộ ra phần tim đang đập thình thịch kéo theo sự dao động cho các bộ phận nội tạng khác theo từng nhịp đều. Một cách khéo léo chuyên nghiệp, một bàn tay đeo găng đen đã luồn lách được vào trong thớ máu đỏ tươi, cho đến khi bóp lấy được cái vật thể vốn dĩ là nguồn gốc của sự dao động ấy.

"Ấy ấy !! Dừng dừng.."

Con quỷ chưa kịp dứt câu, bàn tay ấy giật mạnh ra ngoài một cách dứt điểm, để lại cơ thể tàn tạ ngã gục xuống rồi bụp ! ~ Tên ác hồn ấy cuối cùng tan rã trong không khí, không còn một chút dấu âm khí nào còn sót lại nữa...

"Được ăn một cái đang còn đập thình thịch thế này thì đúng là hết xẩy." - Nhưng rồi, ánh nhìn của con người này chợt quay về phía Manananggal đang nằm bất tỉnh, hai mắt nhắm nghiền mà thờ dài - "Nhưng thôi... tên đó đã lấy máu của em, xem như tôi sẽ trả lại cho em thứ này vậy."

Cái cảnh mà Mỹ Tiên nhìn thấy đầu tiên sau khi chạy một đoạn dài tìm bạn mình, đó chính là hình ảnh người thiếu nữ với mái tóc dài mượt rũ xuống đất. Rồi một cách từ tốn, người ấy nâng đầu của Manananggal, cẩn xé ra một bên tâm nhĩ và rót những giọt máu được quả tim ấy bơm vào khoé miệng của

nó.

"Coi như em nợ tôi đấy, Manananggal. "

Mỹ Tiên nín lặng nhìn con người trước mặt mình, muốn thốt ra một câu nhưng không nổi.

"Cô là ai ??? "

"Annabelle, là tên của ta..."

"Có thể em vẫn chưa tin được thầy là người như thế này. Nhưng mà, đêm hôm khuya khoát em làm ơn nhỏ tiếng lại cho thầy nhờ được không ?"

"Thầy là giáo viên y tế trường em bấy lâu nay mà tại sao thầy lại không nói cho em biết thầy là Annabelle ??!!!" - Trong lúc này, chúng ta vẫn có thể hình dung được cô bé Mỹ Tiên đang háo hức như thế nào - "Nhưng em muốn nghiên cứu thêm về ma quỷ cơ mà ?? Tại sao thầy lại phải giấu chứ ??? Em đề nghị thầy phải gia nhập vào câu lạc bộ của em !!!!!"

Mười một giờ mười lăm khuya...

Ta đều có thể biết rằng đây chắc chắn không phải là thời gian lý tưởng để Đông Bắc Mekong có thể mở đèn hoạt động.

Thế nhưng, giữa một cái bóng đêm sâu thẳm đang bao trùm lấy ngôi trường, văn phòng y tế giờ đây là một nơi duy nhất vẫn còn thấp sáng đèn. Tuy nhiên, nó nằm trong một góc khuất nên không ai ở ký túc xá kể bên máy may để ý cả.

« Em hãy bình tĩnh lại. Thật ra, thầy cũng biết chuyện này hơi khó tin, nhưng thầy sẽ không chắc chuyện gì sẽ xảy ra nếu có một ai đó phát hiện ra hình dáng khi thầy là Annabelle cơ chứ ? »

« Đúng đấy, cô gái à... » - Mỹ Tiên nuốt chút một phen điếng người khi phát hiện thấy một con búp bê cũ nát được đặt ngay ngắn trên bàn văn phòng của thầy mà phát ra tiếng nói khàn đặc có phần quái dị - «... loài quỷ chúng ta nhất quyết sẽ không để lộ thân phận cho con người biết cả. Sẽ rất nguy hiểm, nếu như có ai đó phát hiện ra. Nhưng thiết nghĩ, cô vẫn rất bình tĩnh dù đứng trước mặt chúng tôi, thì xem như cô cũng là một ngoại lệ trừ phi cô đem câu chuyện này cho ai đó biết.»

À, chắc hẳn, chúng ta cũng phải nói thêm chút về thầy Phong Nhã chứ nhỉ ?

Người ta biết đến Phong Nhã là một con người tuổi trẻ tài cao sở hữu một khuôn mặt đẹp trai đến độ vô tình đốn tim vô số những thiếu nữ của Đông Bắc Mekong. Mặc dù mới chỉ đến tuổi hai mươi mốt, nhưng trí óc của một thiên tài đã cho phép anh được sự tin tưởng của Hiệu trưởng, giao trọng trách chăm sóc sức khỏe cho học sinh tạo ngôi trường này.

Thế nhưng, đằng sau cái lột con người thơ ngây ấy, anh thực chất cũng là một con quỷ, và sát cánh với anh chính là Annabelle - búp bê bị nguyên rủa nay đã cải tà quy chính. Thế nên giờ đây, hai người sẽ quyết định chung sức với nhau bảo vệ học sinh ngôi trường này khỏi những loài ma quỷ lúc về đêm.

« Cơ mà... » - Mỹ Tiên hết quan sát mái tóc ngắn được chải chuốt gọn ghẽ rồi nhìn chăm chăm vào ngực của Phong Nhã bằng cặp mắt khó tin - « Lúc thầy hợp thể, trông thầy rất... »

« Em tốt nhất nên bỏ cái thói so đo vòng 1 của người ta đi... » - Hiểu được ý của Mỹ Tiên, khuôn mặt thầy chợt đỏ bừng lên, không quên giáng xuống cô bé một cái cốc đầu đau điếng - « Khi trở thành Annabelle, tất nhiên một phần cơ thể này của thầy cũng sẽ không còn nguyên vẹn nữa. »

« Rất xệch xy !!! Biến thành con gái à nha !!! Em còn để ý thấy so với vòng 1 của thầy, thì của em chỉ đáng xách dép thôi đó. » - Mỹ Tiên nhe răng cười nhảm nhí khiến thầy Phong Nhã đáng thương có cảm giác mình bị dồn vào chân tường. Song cô chỉ tay về phía Annabelle - « Annabelle, tôi muốn cô hãy hợp thể cùng tôi. »

Thân thể búp bê Annabelle không nói gì, đồ mờ hơi lạnh mà nhìn chăm chú cận cảnh học sinh đáng ghen thầy giáo chỉ vì một lý do không đâu...

« Đây rốt cuộc hai người có thôi đi không ??!!!!! »

Mức kiên nhẫn của Mẹ cuối cùng đã vượt ngưỡng giới hạn khiến bà quát tháo cả lên. Trong cái đồng hồ đeo tay được Phong Nhã tháo ra đặt ngay ngắn trên bàn bệnh nhân, Mẹ quắc mắt sang cơ thể đang nằm hôn mê của Manananggal mà rít lên giận dữ

« Annabelle !! Thằng bé bắt đầu có biến chứng !!!! »

Đến lúc này, Mỹ Tiên mới để ý đến vấn đề của Manananggal.

Mặc dù đã được chính bàn tay y khoa chuyên nghiệp của thầy Phong Nhã chăm sóc, nhưng trông Manananggal giờ đây ngày càng như không còn chút sức sống. Khuôn mặt xanh xao, thi thoảng lại hay có triệu chứng khó thở... Nhìn thấy cảnh này, Phong Nhã và Mỹ Tiên nghĩ đầu, nếu tình trạng như thế cứ tiếp tục thì chắc chắn nó sẽ không thể sống thêm được bao lâu nữa.

« Chờ chút !! Tại sao lại thế này ??? Đáng lý có thể khỏe mạnh lại rồi mà ??? Cổ của Manananggal đã được Annabelle và tôi phục hồi lại rồi mà ?? »

"Không... tôi không sao. Có lẽ tôi cần nghỉ ngơi chút sẽ khỏe thôi."

Manananggal lạnh lùng đáp. Nó vẫn chưa hết sốc khi phải chịu một cú thất bại như thế. Bây giờ cái nó cần là mọi người nên để nó một mình để bình tĩnh lại.

« Cái đồ búp bê keo kiệt như ngươi nghĩ chừng nhiều đây máu là đủ à ??? » - Tiếng rít giận dữ vĩ đại của Mẹ vẫn tiếp tục vang lên trong cái đồng hồ đủ nguyên một văn phòng y tế rộng lớn có thể nghe thấy.

« Ai nói ta là đồ keo kiệt ??? Tôi cho bà nói lại đây !!! Số máu của thằng nhóc đã bị con quỷ cái kia hấp thụ hết rồi nên chỉ cứu vãn được chừng nhiều đó thôi đây. » - Đằng sau cái khuôn mặt vô tri vô giác vốn có của mình, Annabelle vẫn không chịu thua, quyết chiến cãi nhau lại cho bằng được - « Hôn nữa, bà đừng vơ đũa cả nắm với người giao ước của ta !!!!! »

« Với ta thì ngươi và thằng nhóc bác sĩ kia đều cũng như nhau thôi !!!! »

« Trời ạ !!!!! Hai người làm ơn im lặng giúp tôi đi !!!!!!!!!!!!! » - Mỹ Tiên ngồi cầm nín suốt từ nãy đến giờ nay đã bắt đầu bùng phát bằng một trận lời đanh khiến hai loài quỷ của chúng ta cũng phải dừng lại bất tử - « Bây giờ cái chúng ta cần, là phải có một cách nào đó để có thể giúp được Manananggal, chứ không phải là cãi nhau ở đây !!! »

"Một mối !! Mỹ Tiên !! Tại sao cô lúc nào cũng khoai xen vào chuyện của tôi làm gì ??"

Manananggal gầm lên khiến toàn phòng y tế nín lặng. Nó - với hình dạng đã trả về hình dạng con người với mái tóc nâu và đôi mắt đeo kính áp tròng xanh dương đang lườm về Mỹ Tiên giận dữ. Nó không hiểu rốt cuộc nó là gì trong mắt cô ta, mà vì lý do gì cô ta phải quan tâm đến nó ? Nó là quỷ, không phải là những loại hạng con người yếu ớt. Nó không cần sự giúp đỡ của ai hết ! Nó đã nghĩ vậy. Cái mà nó cần bây giờ là hy vọng sao Mỹ Tiên có thể hiểu được nội tâm nó mà đừng làm phiền đến nó nữa.

Bộp ! Manananggal ngã người. Khác với những gì nó nghĩ, cảm giác ám áp bất ngờ bao trùm lấy nó. Khi nó kịp định thần chuyện gì, hóa ra... Mỹ Tiên... chính cô bé đã ôm chầm lấy nó, dù biết khắp người nó đang vấy đầy máu thật kinh tởm.

"Nếu Tiên không lo cho Manananggal thì ai sẽ lo cho anh đây." - Mỹ Tiên cười hồn nhiên - "Anh có thể là quỷ, nhưng ai cũng cần có niềm vui cơ mà. Manananggal, Mỹ Tiên sẽ giúp anh mà !!"

Mỹ Tiên liền giờ tuyệt chiêu, tung ra ánh mắt cú con ngây thơ vô (số) tội nhìn chăm chăm về Manananggal khiến nó một phen nổi da gà. Rốt cuộc...

"Cô phiền phức quá đấy."

Dù nói miệng thế, nhưng Mỹ Tiên đã tinh mắt phát hiện gương mặt thẹn thùng cùng cái gật đầu Manananggal đang cố giấu đi. Mỹ Tiên không hiểu sao bản thân mình như một đứa trẻ bắt được vàng mà hò reo hò toáng lên.

« Mỹ Tiên nói đúng đấy mọi người. » - Phong Nhã gật đầu tán thành, rồi anh điềm tĩnh quay về phía chiếc đồng hồ đeo tay - « Manananggal, bà an tâm. Chúng tôi sẽ tìm mọi cách để có thể cứu được người của bà. Tôi sẽ làm theo những gì bà nói. »

« Cách duy nhất để thằng bé hồi phục lại máu của quỷ... » - Mẹ trầm giọng nói - « ...ta cần gặp người có thể giúp ta hóa giải lời nguyền do trận chiến với con quỷ ban nãy - Flatwood, một loài quỷ UFO. Tuy nhiên, có một điều kiện khá khắc nghiệt, đó là muốn yêu cầu hấn ta một thứ gì đó, thì phải đánh bại hấn ta trước đã. Ta nói trước ! Hấn không phải là người dễ dàng hạ gục !! Nhưng ta nghe nói, hấn là một trong nguồn cung cấp máu dành cho các quỷ. Hầu như ác hồn đều cũng muốn đổi đầu với hấn nhưng rốt cuộc cũng bị hấn xoi tái hết. »

« Thế thì chúng tôi sẽ đi !!!! »

Phong Nhã bất ngờ đứng lên và nhặt chiếc đồng hồ đeo tay với vẻ mặt tràn đầy tự tin. Anh biết, dù đây sẽ là một thử thách với nhiều cam go, nhưng với lương tâm của một bác sĩ, không có gì sẽ trở thành trở ngại của anh được.

« Này này này !! Phong Nhã !! Sao lại là « chúng tôi » ??? » - Giọng nói của Annabelle phần nào sững sờ kinh ngạc - « Phong Nhã ! Tôi có thể đi đâu cũng được ! Nhưng nhất quyết tôi sẽ không đòi nào đi chung cái ả đang ở trên cái bàn bên kia đâu đấy !!! »

« Thôi nào, Annabelle... » - Phong Nhã nhắc bông cơ thể bất động của Annabelle như đang bông lên em gái của mình mà cười khi - « Chuyện cãi nhau lật vật ta có thể gác lại mà ! Và lại, tôi cũng muốn cô hãy làm bạn với người cùng giới mà quỷ của mình. Như vậy chẳng phải sẽ giúp cô khỏi cô độc sao ? »

« Phong Nhã... »

Thế nhưng, sau một phút dè dặt, giọng nói lạnh lùng của Annabelle lại phát ra.

« Cảm ơn cậu, nhưng tôi cô đơn quen rồi. Hôn nữa, để đề phòng bà già đó hay có mấy kẻ du côn ngoài đường có ăn hiếp cậu, tôi sẽ ăn tìm chúng cho bằng sạch ! »

« Ta thách ngươi đấy ! Đồ mê trai !! »

« Cứ chờ đấy, đồ bà già lắm cảm !!! »

Đó là lý do vì sao, bây giờ câu lạc bộ "Phòng thí nghiệm ma" của Mỹ Tiên đã có thêm thành viên thứ hai chính là thầy Phong Nhã - giáo viên y tế điển trai hiền lành kiêm người giao ước thể xác của Annabelle.

Để chữa được cho Manananggal, họ quyết định sẽ đi gặp Flatwood đang sống tại nước Mỹ xa xôi..

« Hy vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp... » - Bản thân Mỹ Tiên cũng vô cùng lo lắng cho một cuộc chiến cam go sắp tới. Tuy nhiên, cô cứ tự nhủ như vậy cho đến khi mình ngủ thiếp đi..

Cùng lúc, Manananggal đang mơ màng lịm dim thì bất ngờ tỉnh lại khi bàn tay mịn màng của ai đó chạm vào tay mình. Nó chợt cảm thấy tim mình như đánh trật một nhịp bởi khuôn mặt của một thiên thần đang nằm ngủ say đang vô thức tựa vào đôi vai mình.

>>> DÀN NHÂN VẬT >>>

6. Xử Nữ - Hoàng Phong Nhã (nam)

Xuất hiện: Chap 4

Tình trạng: Đã giao ước linh hồn cho Annabelle

~~~~ CHÒM SAO XỬ NỮ: UNLOCKED !! ~~~~

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thị Trấn Flatwoods

"Xin chào, nước Mỹ !!!! Đã lâu lắm rồi không quay lại !!!!!"

Khung cảnh sân bay tại New York vẫn tấp nập người người đi lại cùng những tiếng nói cười ồn ào không ngớt. Bầu không khí ẩm áp đặc trưng từ các máy sưởi hiện đại bao trùm khắp cả sân bay, tiếng nói ngôn ngữ xa lạ từ nhiều người đến từ quốc gia khác nhau, mang đến cho Du Liên một cảm giác thật thân thương.

Phải, với Du Liên, thành phố này như là ngôi nhà thứ hai của mình. Đó chính là cái nôi trọng yếu đã đào tạo cô cũng như giúp cô trở thành một FBI xuất sắc cho đến bây giờ.

"Du Liên, lâu rồi không gặp, nhớ tôi không ?"

Ngay vừa bước ra khỏi sân bay, con người đang xuất hiện trước mắt Du Liên giờ đây khiến cô chỉ biết đứng trời trồng. Chiếc túi xách cô cầm trên tay cũng đột nhiên rớt xuống cái phịch, thu hút ánh mắt tò mò lẫn bàn tán xôn xao của những người xung quanh. Nhưng điều mọi người đang bàn bạc, không phải vì thái độ của cô, mà là đối tượng đang đứng lù lù trước mắt mình.

Con người này, làm sao mà Du Liên có thể quên được chứ ?

Đó là anh chàng thanh niên mang đồng phục của một sĩ quan FBI. Anh trông không được cao lớn cho lắm nhưng bù lại vào đó là những đường cong tuyệt đẹp trên từng cơ thịt trên cánh tay của anh. Chàng thanh niên này có khuôn mặt vô cùng bánh bao với mái tóc đen tuyền cùng đôi mắt đen láy tình anh, đặc trưng cho một kiểu người Châu Á mà đến một người "mít đặc" mấy môn xã hội như Du Liên cũng thừa biết.

Những cảm xúc bấy lâu trong người Du Liên bắt đầu trở dậy, cô chỉ vào mặt chàng thanh niên, thét toáng lên.

"A... A.... Asano ?????????!!!!!!!!!!!!!! Anh làm cái quái gì ở đây ??????"

***

Cũng giống như Du Liên, Asano Nakamura cũng là một người châu Á được trường sĩ quan New York tặng học bổng đào tạo FBI. Anh là người Nhật Bản, nhưng nay sau khi ra trường, anh lại quyết định không trở về quê hương mà tiếp tục sự nghiệp trên vùng đất khách quê người này.

Và tất nhiên, thời còn đi học, mối quan hệ giữa anh và Du Liên chẳng mấy tốt đẹp gì cho lắm bởi biết bao những đùa ác quái của anh cứ đổ dồn hết lên

đầu của Du Liên, khiến cô không ít lần phải tức hộc máu đến chết...

Trong khu chung cư, nơi Asano đang sống...

"Rốt cuộc anh muốn gì ở tôi nữa đây?" — Du Liên ngồi khoanh chân khoanh tay trên chiếc giường êm dịu. Ánh mắt sắc lẹm vì tức đến run người của cô vẫn nhìn chăm chăm vào anh chàng đang say sưa với cái máy game kia, tỏ vẻ chẳng hề quan tâm gì đến những gì cô nói cả.

"Đã ra tận đây đón cô mà bị trả ơn thế đấy à?" — Asano lấy ngón tay mình, chọc chọc liên tục vào trán Du Liên khiến cô chỉ hận sao mình không thể vươn lên mà cắn nó thì thôi — "Chả nhẽ vẫn còn giận tôi vì mấy chuyện còn con thời còn đi học sao?"

"Anh làm như tôi còn trẻ con lắm đấy!" — Du Liên chẳng buồn nhìn thấy Asano một lần.

"Thế vào vấn đề chính, Du Liên tại sao cô lại quay trở về New York. Tôi tưởng cô đang thực thi nhiệm vụ của cấp trên ở Việt Nam chứ?"

"À tôi đã tìm ra được nghi phạm rồi."

Vào đúng chủ đề chính, Du Liên hồi hã lục lại trong chiếc ba lô của mình, ném trước mặt Asano một tập hồ sơ cực dày trên giường cùng một chiếc laptop hãng Dell màu đen sáng bóng lên trên giường. Trong lúc chờ đợi cô bật máy tính, anh cũng ngồi sà xuống sàn, lật lật từ tốn trên những giấy tờ mà Du Liên đã đưa cho anh. Nhưng tấm ảnh được chụp lại, cùng với những manh mối lần lượt được Du Liên ghi chép lại rất kỹ, khiến một người bản tính cứng nhắc trong công việc như Asano cũng phải gật đầu tán thành.

"À Asano này..." — Du Liên hỏi — "Anh có tin vào mấy chuyện ma quỷ không?"

"Bình thường, tôi sẽ hoàn toàn không tin nếu không được xem những đồng tài liệu này của cô..."

Đúng là vậy, đôi mắt của anh khẽ neho lại trên một tấm hình chụp một cảnh giờ ra chơi của Đồng Bắc Mekong vào buổi sáng mình mờ. Thế nhưng, anh không hiểu vì sao, dù rất rõ là ban ngày ban mặt, bỗng nhiên ở vị trí lan can trước một cửa lớp tối tăm, là một chấm nhỏ xíu của một nam sinh. Nhưng Asano không thể thấy rõ vì một sự thật, chỉ có chỗ nam sinh ấy, là bức ảnh bị biến dạng bất thường...

Và rất nhiều, rất nhiều những tấm hình bị biến dạng khác, tất cả mọi người trong ảnh đều rất bình thường trừ một bóng hình lẻ loi duy nhất của một con người. Bị chìm trong bóng tối, lại bị như ai đó bôi xóa lung tung khiến nhân ảnh người đó như tàng hình, dường như biến mất trên đời... Lẽ tất nhiên, khi xem những cái này, đến một sĩ quan như anh cũng phải rùng mình.

"Những cái đấy là bằng chứng bởi tôi đã rửa đi rửa lại biết bao nhiêu lần nhưng kết quả vẫn vậy." — Du Liên lần này mở máy tính cho Asano xem, dù có tăng độ phân giải đến đâu đi nữa nhưng xác suất nhận diện khuôn mặt vẫn chỉ là 0%... — "Và chính mắt tôi đang theo dõi, nghi phạm đang cùng những người liên quan đã đến đây."

"Cái gì ?!!!!!!!!!! Vậy bây giờ chúng đang đi đâu ???????"

"Theo do thám của tôi, thì chúng đang đến Flatwoods, phía Tây Virginia. Bây giờ tôi đang thu xếp đến đến đó đây."

"Có lẽ vụ án này... xem ra tôi quyết định sẽ bắt tay hợp tác với cô." — Asano suy nghĩ dăm chiêu — "Tôi biết, một mình cô đảm nhận công việc này quả thật cũng giỏi lắm rồi. Tôi được huấn luyện bắn súng giỏi hơn cô nên nếu có gì, tôi sẽ giúp cô một tay."

Du Liên nghe thấy thế như không tin vào đôi tai của mình. Cô thầm nghĩ, hoá ra anh chàng hiếu động này đôi lúc cũng khiến bản thân cô cũng buộc phải mở lời cảm ơn đấy chứ...

Thế là Du Liên cùng Asano hướng thẳng đến thị trấn Flatwoods...

***

Thị trấn Flatwoods giờ đây cũng chỉ vài vồn vện những căn nhà hộ dân sinh sống, bao bọc xung quanh là nguyên một bãi khu rừng với những tán cây cao ngất trời mây. Các cây mọc ở đó cũng thẳng tắp, đồng đều, trông chẳng có gì gọi là bất thường với nơi mà họ nghĩ, nghi vấn về những chuyện ma quỷ sẽ phải bước chân ở đây. Nếu thoát nhìn ngoài, người ta có thể nhìn thấu xuyên suốt bên trong sâu khu rừng đến gần 2 cây số.

Du Liên nghĩ, việc đầu tiên, là cô sẽ đi hỏi người dân trước.

Ngôi nhà đầu tiên họ mở cửa là của một người đàn ông ngoại hình xấu xí nhếch nhác ở tuổi trung niên. Họ có đập vào mắt loáng thoáng thứ bên trong ngôi nhà thì chỉ toán thấy nhà cửa phòng ốc bẽ bộn. Đồ vật, quần áo chất đống ngổn ngang khắp mọi nơi và đầy rác rưởi. Nhìn thế nên mọi người đoán ông ta hằng đang sống một mình.

"Xin chào ông." — Du Liên nở một nụ cười tươi nhất có thể của mình — "Chúng cháu có thể hỏi ông về những chuyện kỳ lạ về..."

"Cút !!!!!!!"

Nhưng chẳng mấy chốc sau, cánh cửa nhà ông ta đóng cái sầm trước khuôn mặt trắng bệch của đôi nam nữ sĩ quan...

"Đừng lo..." — Asano vỗ về - "Hắn chúng ta hỏi đúng lúc ông ta đang cáu giận thì sao?"

Ấy thế nhưng, dù Du Liên và Asano đi đến đâu để điều tra đều cũng bị người trong thị trấn từ chối ngay khi nhắc đến điều bí ẩn trong khu vực nơi đây. Thậm chí còn có một người vì nổi đóa, giận quá mất khôn mà xách súng sẵn lên, dí theo hai người khiến họ phải mất một phen suýt nữa tìm roi khỏi ngực vì hoảng hồn.

"Chết tiệt !!!!!" — Du Liên tức tối quát lên — "Người dân ở đây bị làm sao vậy trời ??? Có cho hỏi thế mà cũng nhất quyết không chịu khai ra à ???"

Vụ việc tưởng chừng trong tình thế bế tắc ngay bước đầu tiên, bỗng nhiên có một bà cụ đến gần chỗ hai người bị bắt đứng ngoài nắng chiều.

"Hử ý các cháu muốn hỏi mọi người về.... quái vật Flatwoods ?"

"Hả ?" — Cả Du Liên lẫn Asano đều ngơ người ra — "Quái vật Flatwoods à ?"

***

"Thật sự, ta vô cùng thay người dân thị trấn này, xin lỗi các cháu vì những thái độ khiếm nhã của họ..."

"Bọn cháu không để tâm đâu ạ." — Asano nhận ly nước lạnh từ tay bà cụ, rồi nhanh chóng uống ực một hơi vì đã bị chịu khát trong suốt mấy tiếng đồng hồ.

"Bà ơi, chúng cháu không hiểu vì sao nói đến quái vật Flatwoods, ai ai đều cũng sợ hết cả." — Du Liên cũng đón nhận sự tử tế của bà bằng một đĩa bánh quy nhỏ.

"Câu chuyện về quái vật Flatwoods năm mươi năm nay đã trở thành nỗi ám ảnh cho thị trấn này." — Dù giọng nói có phần khàn đặc nhưng bà cụ vẫn tiếp tục — "Ở thị trấn này, mọi người có thể sống tự do nếu như không tồn tại sự hiện diện của nó."

Rồi bà cụ đi đến một góc tường, lấy ra một cuộn giấy và đặt nhẹ nhàng trên chiếc bàn ngay trước mặt Du Liên và Asano. Cả hai người lật đặt mở ra, thì trong đó, chính là bức ảnh chân dung của quái vật Flatwoods khiến một người mới biết lần đầu như hai người này bỗng ánh lên sự khiếp sợ.

Đó là một loại sinh vật kỳ dị, có giả thiết nó chính là quái vật UFO từ hành tinh khác xuống tận đây. Mặc dù là hình ảnh trắng đen nên không thể thấy rõ được màu nhưng đôi nam nữ vẫn có cảm giác, dường như trong tấm ảnh này con quái vật đang nhìn mình thật sự vậy.

Nếu chụp được từ góc đằng xa thế này thì ắt nó phải cao hơn con người chúng ta rất nhiều. Đầu nó tròn vo nhưng lại có "vành" hình giống con cơ trong bộ bài Tây bị lộn ngược, hai đôi mắt từ đằng xa nhưng vẫn có thể loé sáng như mắt cú. Tay của nó, hầu như Du Liên và Asano đều không thể nhìn thấy, nhưng trông nom có vẻ nó dường như không tồn tại hay tại do chúng quá nhỏ. Thân hình nó khá lớn, trông giống như nó đang mặc tà áo choàng dài chấm đất.

"Người ta cho rằng nó có đến mười chân và có thể bay được đầy các cháu." — Giọng bà cụ lần này trầm xuống — "Người ta sẽ thường thấy nó vào tầm buổi chiều hoặc buổi đêm. Nếu có ai bắt gặp được nó, may mắn thì trốn được như người đã chụp tấm ảnh này, còn không các cháu sẽ bị nó bắt sống và lôi vào sâu trong rừng này."

Bà cụ chỉ tay về phía khu rừng mà mọi người đã nhìn thấy lúc trước khi vào thị trấn. Ánh hoàng hôn chiếu vào, cơn mưa bóng mây bắt ngờ chợt ập đến khiến trông quang cảnh giờ đây như đang tắm mình trong một mưa máu không lồ.

***

"Du Liên, giờ tôi mới biết cô can đảm đến như vậy đấy."

"Tớ đã nhận nhiệm vụ tìm ra chân tướng cho vụ án này, thì chết là cũng có chút cái vinh. Còn hơn là phải sống nhục !" — Du Liên bật đèn pin, chiếu rọi khắp mọi góc ngách trong khu rừng mà cười khì — "Châm ngôn của Việt Nam chúng tôi là như thế."

Tuy nhiên, có một sự kỳ lạ đang diễn ra trong khu rừng. Ngay đến Du Liên và Asano cũng công nhận, vào ban ngày, khu rừng này nhìn thấy rất rõ và rất sâu. Cơ mà, vào ban đêm, nó trở nên rậm rạp bất thường, ngay đến có cách hai đến ba mét thì hai người vẫn có thấy cây, cây và cây rậm rạp nối tiếp với nhau, che mất tầm nhìn của hai người một cách bí ẩn.

"Du Liên, cô nên biết sự thật ngay sau lưng mình."

Phải, lối đi mà hai người tưởng chừng là con đường mòn ấy, bây giờ cũng toàn toàn là bụi rậm, cứ như không hề có chút dấu hiện nào về sự xâm nhập cả.

"Đúng là có cái gì đó không bình thường ở khu rừng này..." — Du Liên thì thảo bên tai Asano — "Asano, chúng ta nên kiểm tra thử không ?"

Asano và Du Liên quyết định sẽ dùng con dao, rạch trên thân những cái cây mà họ đã đi ngang qua. Cứ tiếp tục như vậy, hàng phút trôi qua mọi thứ vẫn diễn ra vô cùng suôn sẻ cho đến khi...

"Này Asano !! Cậu đừng rạch cây bừa bãi thế này không, chỉ cần dấu X là được rồi mà ?"

Du Liên chiếu đèn pin đến một cái thân cây có gốc bị rạch những đường song song xiên vẹo trông rất kỳ quặc. Những đường rạch với cô như thế là khá

Chương 7: Lời Hát Cuối Cùng Của Asano

Cùng lúc ấy...

Asano dù nhận thức được mình đã thoát khỏi con mê man bất ngờ ập đến nhưng vẫn cứ định ninh mình vẫn còn trong con mê sáng. Khung cảnh khi mở mắt trở nên tối đen như mực khiến anh có cảm giác như thị giác của mình trở nên vô dụng hoàn toàn, giống như có mắt cũng như mù.

Dù vậy, nhưng đầu óc phần nào tỉnh táo nhất cũng đang báo động mỗi nguy hiểm đang xảy đến cho anh: Anh đang bị treo trên không ! Và cái cảm giác khó thở một cách khó tả như có thứ gì bịt kín lại. Hơi ẩm cộng mùi tanh của thứ chất lỏng đang chảy từ từ, nhỏ giọt khắp nửa thân dưới của mình. Đó là còn chưa kể đến một vật thể nào đó đang ngang nhiên xen giữa, cắm vào cổ họng...

Asano hoảng sợ khi biết được, mình đang bị xiên lên cao theo đúng nghĩa đen.

Thật sự mọi người sẽ nghĩ, cái thứ sợi dây lỏng thông dùng để treo cổ tù nhân vào thời Trung cổ còn không đáng sợ bằng việc mình bị xiên thẳng sợi dây xuyên qua cổ họng để rồi bị treo lên cao như thế này. Đã thế, nó còn ở độ cao mà ngay đến có cho người ta nhảy xuống cũng nhất quyết không chịu vì cái sự tối tăm đáng sợ của nó. Asano thì lại đang gặp phải trường hợp như thế này... Anh không xác định được mình đang ở độ cao bao nhiêu, nhưng nếu với trọng lực này mà xiên thẳng vào cổ họng, chắc chắn anh sẽ không tránh khỏi hậu quả khó lường. Sợi dây đó có thể sẽ cưa đôi đầu của anh ra...

Ầm ! - Tiếng sấm sét từ xa vang đến, báo hiệu cho một cơn mưa lớn sắp sửa ập vào...

Trong cái thứ ánh sáng mập mờ, chập chờn của những tia sấm. Bây giờ Asano cũng nhận ra những mùi tanh xộc vào mũi mình bắt nguồn từ đâu.

Ánh sáng ấy như một hiệu ứng kinh hoàng cho biết bao những cặp mắt đang trợn ngược, nhìn chăm chăm về phía Asano. Anh có nhìn một lượt hết một vòng, thì ra không chỉ mỗi mình anh phải chịu số phận như thế này. Trước con mắt sững sờ giận nộ đến cực độ của anh là những người bị treo xiên vào cổ họng một cách tàn bạo dã man. Máu từ đó có thể đếm thành từng dòng, chúng rõ xuồng, nhuộm một màu đỏ thật tươi cho những chiếc lá cây xung quanh.

Hầu hết tất cả những người ở đây đều đã chết cả. Có những cái xác đã bị phân hủy chỉ còn tro vãi miếng thịt dính lũng lảng trên bộ xương, gây mùi ẩm thối khó chịu thu hút côn trùng và dòi tập trung thành từng mảng từng lớp màu trắng đục ghê rợn. Có những cái xác thì xem ra vẫn còn mới đây, vẫn còn co gập tay chân mà vô thức quơ quào, nhưng họ đã bị nứt hết một nửa khuôn mặt, có nguy cơ rơi xuống với cái đầu không còn nguyên vẹn chỉ trong vòng vài giờ nữa. Đầu đó lại còn có cả tiếng người người la hét yếu ớt rồi xong tắt lịm, hoặc là tiếng ư ừ, hoặc là tiếng rít lên không thể nào xác định được.

Nếu nói đúng hơn, đây thật sự là một bãi nghĩa địa trên không...

Vừa khó thở, cơn đau vừa lan toả khắp người chỉ với một cựa quậy, nhưng Asano nghĩ tìm mình không thể chết ở đây được. Tìm được cách thoát thân ở đây hiển nhiên đồng nghĩa lại là ban phúc trời cho. Sẵn có cây súng giắt ở thắt lưng, anh cố nín giữ cơ thể mình, đừng để sợi dây cạ sát đau vào xương vòm miệng sắp gãy đôi đến nơi. Thế nhưng, những gì anh mong muốn lại không thật sự như vậy.

Tiếng loạt soạt thứ nhất xuất hiện...

Asano cảm giác như có cái thứ gì đó đang leo trèo xung quanh gần đây, nhưng đôi khi đó chẳng qua là do gió thổi hay tiếng một con chim, con thú nào đó vô tình gây ra chẳng ?

Tiếng loạt soạt thứ hai, và lần này rất rất gần với vị trí của anh...

Những tiếng động của bại tử địa đột nhiên chìm hẳn, tạo cho Asano một bầu không khí yên tĩnh đáng sợ. Sống lưng anh ngày càng tê tái, tim đập thình thịch như trống và mất hết kiểm soát. Vậy có khi đúng là một sinh vật nào đó đang từ từ tiến lại gần đây.

Asano vội giấu cây súng đi. Anh giả chết, tay trái vẫn hờ hờ cố nín giữ sợi dây, xác định xem rốt cuộc sinh vật khiến bao người phải rơi vào tình trạng thế kia rốt cuộc là cái thứ quái đản gì.

Và rồi, cái thứ xuất hiện ấy, lại lần nữa khiến Asano hoảng kinh bạc vía.

Hai đốm sáng kỳ dị màu xanh lục cứ đảo qua đảo lại theo hình số 8 ngày một lớn hơn, lớn hơn...

Mỗi một bước chân của nó, tiếng loạt soạt từ những chiếc lá vang lên lúc thì rất âm thầm lúc thì rất dữ dội. Từng nhịp từng nhịp đều đều, là một chùm lá rơi xuống, che khuất tầm nhìn của Asano. ..

Nhưng cái sự điên khùng hơn nữa là khi cái mặt khổng lồ của nó lơ lửng, kè kè sát mặt anh như đang thăm dò gì đó...

... nó... nó là thứ sinh vật gì thế này ????

Đó là sinh vật có cái đầu tròn nhẵn to lớn hơn cả khuôn mặt trông như một người ngoài hành tinh mà người ta thường hay nhắc đến. Những ngón tay lia chia những móng vuốt sắc nhọn của nó vô tình khê xước vào người anh, tạo một cảm giác ớn lạnh, tê buốt đến tận sống lưng. Nhưng ngay sau đó là một cơn nhói đau khiến anh khê rùng lên, anh nghĩ chúng nhọn đến nỗi có thể cho một người một cái đứt đôi thân hình chỉ với một cái quật tay. Asano không thể nhìn thấy rõ toàn thân của nó, nhưng cái tư thế nhanh nhẹn, đi lom khom chứ không hề đứng thẳng thế này...

Chắc chắn nó không thể nào là quái vật Flatwoods mà trong bức ảnh bà cụ ấy kể đến !!!

Asano không cần biết sinh vật đó là cái thứ gì, nhưng chỉ cần nó mà tấn công Du Liên là xem như mọi thứ với anh đã quá chậm trễ. Nên anh quyết định mình phải hành động nhanh.

Trong túi cảnh sát chuyên dụng giắt ngang hông, Asano lập tức rút tay lấy khẩu súng.

ĐOÀNG !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

***

"Ồ tiếng súng này... đó là tiếng súng lục của Asano ?!!!"

Du Liên trong một lúc phát hoảng đi tìm Asano thì đột nhiên đâu đó trong rừng thẳm có tiếng súng nổ ra. Nhưng điều mà cô thắc mắc, nó lại xuất phát trên các tán cây cao...

Du Liên tò mò chiếu chiếc đèn pin lên trên cao. Nhưng vì nó quá cao khiến ánh sáng dần dà mờ đi, cô đành bất lực không thể nhìn thấy gì cả.

Đoàng ! Đoàng !! - Tiếng nổ súng lần thứ hai, lần thứ ba lại nổ tiếp, nhưng lần này có vẻ dồn dập hơn hẳn. Kèm theo đó là những tiếng ồn ào phát ra từ những lá cây, nhưng rồi sau đó lại nhanh nhẹn di chuyển sang lùm cây này sang lùm cây khác, rồi lại trèo lên các tán cây còn lại... Tốc độ di chuyển của cái thứ gây ra âm thanh này di chuyển quá nhanh, khiến Du Liên không thể phân biệt rõ cuộc chính xác nó xuất phát từ đâu.

Khi ấy Asano đang phải vật lộn với sinh vật không rõ hình dạng ấy. Anh nhanh chóng trèo qua từ cành cây này sang cành cây khác ở trên cao. Trên tay là hai cây súng lục nổ súng từng phát không ngừng nghỉ về con quỷ. Hết đạn, Asano nghiêng rặng, rút trong túi chuyên dụng ra hai dải đạn khác và tung nó lên không trung. Cạch ! - Chúng rơi trúng hai ổ đạn nhờ hai bàn tay của tay súng cừ khôi. Thế là anh chuyển nó sang chế độ bắn liên thanh, vang lên tiếng đi đùm nào động cả khu rừng.

Bùm Bùm Bùm !!!

"Lần này mày mà không chết thì mới là lạ !!!" - Asano cắn răng, hy vọng những gì anh nghĩ là đúng. Vì nếu số đạn này anh mà dùng hết, đồng nghĩa anh sẽ không thể chiến đấu được nữa. Mà lúc đó thì tính mạng của cả anh lẫn Du Liên sẽ bị đe dọa !

Chát ! ~ Asano hoảng kinh. Bàn tay nhầy nhụa gôm ghê của con quỷ từ đâu bỏ nhào ra tát vào mặt Asano khiến anh mất thăng bằng trên cành cây, rơi tự do xuống với độ cao trên 20 thước. Trong khi ấy, anh có nhìn thấy luôn, hình bóng của con quỷ vẫn nhào đuổi theo anh. Asano định nhìn đâu chắc chắn con quỷ ấy muốn giết anh cho bằng được đây mà !

Nếu như thế, Asano cười khẩy, trò chơi sẽ còn tiếp tục !

Thế là bàn tay thô ráp đeo găng cảnh sát trắng phau của anh siết chặt lấy những sợi dây leo. Lực ma sát cửa vào bàn tay khiến anh đau rát, cho đến khi toàn thân anh dừng lại thì hai bàn tay ấy đã ứa cả máu chảy. Asano nhẹ nhàng đáp chân trên một cành cây to. Anh thuận tay phải, nên tất nhiên, bàn tay này cũng không còn cầm nắm được vật gì nữa. Anh rút ra trong túi một con dao, bàn tay trái siết chặt nó vì đây chính là vũ khí cuối cùng của anh.

Con quỷ khi thấy động thái nghevhen chiến của anh cũng không còn nhân nhượng nữa. Nó nhảy phốc lên cao, lướt qua những bụi lá cây với tốc độ chóng mặt, vang lên tiếng xào xạc cùng làn mưa lá rụng rơi xối xả quanh Asano. Sấm sét vẫn đi đùng vang lên không ngớt, ít nhất cũng ánh lên chút ánh sáng để Asano nhận diện được khung cảnh chiến đấu của mình lúc này.

"Kia rồi !!! Mày chết !!!!"

Gồng hết sức lực, tức thì con dao trong tay Asano vung ra từ đằng sau, đâm vào một vật thể cứng chắc và phun ra những chất lỏng nhầy nhụa bắn hết cả vào mặt anh. Asano trong bóng tối nghe thấy tiếng rống lên của con quỷ sau đó chỉ trong chớp mắt, nó lùi ra xa và dự sẽ phang anh thêm một cú ngay cổ họng hòng cắt đứt được đầu anh ra.

Keng ! - Tiếng chát chúa vang lên sau cú va chạm. Asano giương con dao lên, chắn được đòn công kích từ móng vuốt của nó. Anh không đợi thêm một giây liền lập tức quật tay con quỷ vào bả vai mình. Asano kéo theo nó, thả mình rơi tự do xuống đất rồi... Đùng !!! - Asano đã quật cho nó một cú chí mạng ngay khi anh tiếp đất. Anh thở hồng hộc kiệt sức, ho sặc một ngụm máu tươi. Anh nghĩ, với trọng lực, cộng thêm cả lực vật ngã thế này, hẳn nó đã phải chết rồi !!

Ánh sáng chớp nhoáng từ sấm sét lại phát ra, cho anh nhìn thấy một cảnh tượng hãi hùng. Con quỷ vừa nãy mới bị anh quật xuống đã không còn nữa ?! Nó thộp lấy cổ anh, lôi anh trở lại lên cây cao. Với lực ném kinh hoàng, anh đã bị nó ném đi như con búp bê. Toàn thân anh và phải thân cây, vang lên tiếng rắc khiến anh giật bắn đầu điên.

"Chết mình rồi ! Xương sống mình gãy rồi !" - Asano ngã quỵ xuống, không thể đứng dậy được nữa - "Không xong, con quý ấy... nó là sinh vật gì thế này ?"

Bất ngờ, vắng vẳng bên tai Asano, là giọng nói quen thuộc từ một người con gái.

"Anh Asano !!! Anh ở trên đó phải không ?"

Asano hoảng sợ, anh không muốn cho Du Liên thấy được tình cảnh thảm hại của mình lúc này ! Nhưng con quý dường như vẫn không muốn buông tha cho anh. Nó nhấc bổng Asano lên, lườm ánh nhìn đỏ rực về phía anh.

"Mây cũng lầy vãi đấy, đồ quý." - Asano nửa tỉnh nửa mê cảm thán. Rồi anh rút cây súng bắn pháo tín hiệu - "Chắc tao phải nhờ đến sự giúp đỡ từ bạn tao rồi."

Bùm ! - Tiếng pháo bay lên và nổ tung trên trời. Lúc này Du Liên ở dưới mặt đất hiểu được tín hiệu của anh, liền chiếu chiếc đèn pin lên trên cao...

"Asano ??!!!"

***

Asano trong tình trạng máu bê bết toàn thân đang cố gắng co với sinh vật kỳ dị có tứ chi dài loằng ngoằng khiến Du Liên chấn động mạnh. Anh vẫn vững vàng cầm cây súng trên tay, tay kia thì siết chặt thành năm nắm và hạ đo ván sinh vật. Thế nhưng, nói đến sự nhanh nhẹn, anh lại không thể nào bằng được nó.

"Asano ??????!!!!!!!"

"Du Liên !! May quá !! Vậy là tôi đã không nghe lầm tiếng của cô !!!"

Trong một phút mất cảnh giác, Du Liên sững sờ khi chứng kiến ở trên cao, sinh vật ấy đã nhanh nhẹn quặp được móng vuốt vào nó vào cổ của Asano. Bây giờ anh đang trong thế bế tắc, dòng máu từ cổ anh trào ra vậy đỏ hết cả bộ sĩ quan, một số chúng từ trên cao rơi xuống rơi thành từng giọt và vỡ tan trên gương mặt xinh đẹp của Du Liên.

Du Liên biết mình lại không làm được gì nên cô hoảng sợ đến bật khóc đến nơi.

Asano biết, đã đến lúc kết thúc cuộc chiến rồi ! Anh đã chọn con đường..

"Du Liên !!!!!!!! Bắn đi !!!!!!!!" — Asano đang bị sinh vật kia kìm kẹp thì quát tháo xuống. Cô có thể nhìn thấy, cổ họng của anh chọt trào máu chảy nhiều vô kể sau mỗi tiếng thét của anh.

"Nhưng như vậy tôi sẽ bắn trúng anh mất !!!!!!!!"

"Giờ là cơ hội đấy !!! Du Liên !!!! Đây là lệnh !!!!!!"

ĐOÀNG...

Đây thật sự là khoảng khắc mà Du Liên không thể nào quên được.

Viên đạn từ nòng súng của Du Liên lạnh lùng bay thẳng lên cao. Và rồi, chỉ trong một phút chốc, nó đã xuyên thẳng qua cả sinh vật lẫn Asano. Khiến cả hai mất đà và rơi thẳng từ trên cao xuống.

Trong phút ấy, với Du Liên, thời gian như đang dừng lại. Asano với đôi mắt nhắm nghiền không hề một chút phản kháng với trọng lực của mình. Anh chỉ kịp để lại cho cô một nụ cười trước khi thân thể biến mất hoàn toàn trong cái tối đen trên mặt nước hồ gần đó.

"Du Liên, anh yêu em..."

Ừm... - Tiếng vấy lên của mặt nước, như đánh trào lên nỗi tuyệt vọng trong tim Du Liên.

"A...Asano !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Nhưng những gì trả lời cho cô chỉ là một sự im lặng đáng sợ.

Không thể chịu đựng nổi, Du Liên cũng liều mình lội xuống hồ tìm cho ra thân xác của Asano. Thế nhưng xung quanh cô giờ đây chỉ còn là một màu tối đen như mực. Ánh sáng chiếc đèn pin khi gặp làn nước lạnh cắt da cắt thịt đã vụt biến mất, chìm hẳn cả cô lẫn anh trong một bóng tối dường như không có lối thoát...

Dù thị giác của cô đã hoàn toàn vô dụng, nhưng thính giác nhạy bén cho phép cô nhận biết được sự hiện diện của một thứ gì đó khác xuất hiện.

Du Liên nhìn thấy hai đốm sáng lảo đảo trôi lên bờ ở phía đằng xa khiến cô dựng hết tóc gáy. Những tưởng nó muốn tấn công lần nữa dù đã trúng đạn, nhưng nó chỉ kêu lên những tiếng rít chói tai về phía cô rồi từ từ bỏ đi sâu vào trong rừng..

Nhưng rồi, lần này Du Liên lại nghe thấy âm thanh của một thứ gì đó khác nữa xuất hiện.

Ánh sáng màu xanh lục từ từ tiến lại gần cô khiến cô bất giác quay mặt lại mà nhìn.

Một vật thể không xác định đang ở vị trí đằng sau Du Liên chỉ với khoảng cách năm mét khiến cô giật nảy mình hoảng loạn. Cô lùi bước ra sau, không một tiếng động nào mà rút thẳng cây súng lục giương lên. Cây súng lục khẽ run lên theo bàn tay của Du Liên, kháng lại từng tiếng nắc nhe giật trên vai cô cùng hàng nước mắt lã chã bên hay gò má.

Theo đúng những gì người dân thị trấn đã nhắc đến qua ngoại hình quái dị của nó... Phải, cuối cùng trước mặt cô giờ đây, mới đúng là quái vật Flatwoods...

Thế nhưng, điều xảy ra trước mắt mà Du Liên vẫn không thể hiểu được. Quái vật Flatwoods chỉ nhìn chăm chăm về phía cô, nhưng rồi ánh mắt xanh lục găm ghềnh của nó lại liếc nhìn về sinh vật đã tấn công Asano. Cô không biết tại sao, sinh vật thể thâm ấy khi nhìn thấy Flatwoods liền trở nên phát hoảng, cố tìm đường thoát thân. Tuy nhiên, không may, nó đã không thoát được bàn tay của loài quái vật này mà nằm đó chờ chết. Cái đầu khổng lồ kỳ dị của nó liền nổ ra thành trăm mảnh, chất lỏng từ đó văng ra, vấy lên khuôn mặt Du Liên một cảm giác nhơn nhớt khó chịu khiến cô giật lùi ra xa vài dặm bước.

Giết chết một quái vật khác ? Nhưng tại sao lại vậy chứ...?

Quái vật Flatwoods cũng rút lên những âm thanh chói tai giống như sinh vật đó. Và rồi, thân thể khổng lồ của nó lại bay ra giữa mặt hồ thì đứng yên. Đôi mắt của nó nhìn xuống dưới mặt nước rồi tự thân chìm hẳn xuống. Con mắt tròn vo của Du Liên thấy thể chỉ biết nhìn về phía nó mà không thể biết được. Rốt cuộc nó đang toan tính làm gì...

***

Mỹ Tiên cùng Phong Nhã và Manananggal vào trong khu rừng đi tìm quái vật Flatwoods theo đúng lệnh của Mẹ. Mỹ Tiên ngán ngẩm nhìn xung quanh khi xung quanh chỉ toàn là bóng tối dày đặc của những tán cây rậm rạp. Nhóm họ đi đến đâu đều cảm giác như dấu hiệu có con người vào được đến đây trở nên mong manh hẳn.

"Bà Manananggal, bà có chắc ở đây sẽ tìm được loài quái vật bà cần tìm chứ ?" — Phong Nhã ném ánh nhìn nghi ngờ lẫn lo lắng về phía chiếc đồng hồ đeo tay của chàng thiếu niên nào đó. Anh biết, mình đã đi hơn cả chục cây số rồi nhưng vẫn thắc mắc tại sao lại chưa đến nơi.

"Hắn ta sống ở sâu trung tâm khu rừng này. Ở đó sẽ có một cái hồ khá lớn là nơi chúng ta có thể gặp hắn." — Tiếng nói khàn đặc của Mẹ vọng ra.

"Bà đã lắm cảm thì thôi chứ đừng có mà hành hạ người giao ước của ta đấy nhé." — Annabelle được Mỹ Tiên ôm trên tay bỗng trầm giọng nói.

"Thôi nào, Annabelle." — Mỹ Tiên xoa xoa đầu con búp bê mà nở nụ cười đáng yêu — "Chẳng phải như Mẹ nói, là chúng ta sắp đến nơi rồi sao ? Thầy Nhã cùng Manananggal một chốc nữa là ổn rồi."

"Cô bé, đầu tôi không phải để cho cô cứ xoa vậy đâu nhé." — Con búp bê tự động ngược cái cổ mình lên. Thế nhưng dù cho giọng nói của Annabelle có đáng sợ thế nào nhưng với cái lột búp bê thể này thật khiến hiệu quả với Mỹ Tiên chỉ càng giảm xuống.

Trong khi ấy, Manananggal thì không nói một tiếng nào. Vết thương giữa ổ bụng, trên đỉnh đầu khiến nó không còn tâm trạng đâu để suy nghĩ và trò chuyện cùng mọi người. Nó cần phải tiết kiệm số máu ít ỏi đang chảy trong huyết mạch mình phòng trường hợp cuộc chiến giữa nó và quái vật Flatwoods có khi sẽ phải diễn ra.

"Không sao chứ, Manananggal ?"

"Con không sao."

Manananggal trầm giọng đáp lại. Nó đứng yên, từ từ nhắm mắt lại và ngân lên tiếng hát trong trẻo của Ghost Opera. Manananggal nheo mắt, nó cảm thấy có cái gì đó không ổn đang diễn ra trong khu rừng này ! Nó lập tức giao tiếp với bà Manananggal bằng thần giao cách cảm. Từ đó, giọng của bà cũng vang lên trong đầu nó.

"*Chuyện gì thể Manananggal ?*"

"*Mẹ, con không cảm nhận được linh khí của Flatwoods.*" - Manananggal trầm giọng đáp lại - "*Liệu Mẹ có nhầm lẫn gì không khi cập nhật sai cho con linh khí của tên Flatwoods ?*"

"*Vô lý ! Rõ ràng thông tin của ta rất chính xác !!!*"

"*Nhưng bù lại... con cảm nhận được một linh khí khác... với sức mạnh khủng khiếp hơn nhiều...*"

"*Tức là một con quỷ khác sao ? Nhưng đó là ai ?*"

***

"Đến nơi rồi này !!!"

Phải trước mặt nhóm họ giờ đây, là một chiếc gương khổng lồ của mặt nước rộng lớn lấp ló trong những hàng cây chỉ còn cách mọi người khoảng mười mét. Đôi mắt ai nấy sau cuộc đi bộ dài liền trở nên sáng rực hẳn lên.

"Thật may quá !!! Chúng ta cùng đi nào !!!"

Thế nhưng, những gì mọi người nhìn thấy hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

Trước mắt Mỹ Tiên, Phong Nhã cùng Annabelle và Manananggal là bóng hình một người con trai đang ngồi tĩnh tâm lơ lửng trên mặt nước khiến khung cảnh âm u tối tăm giờ đây trở nên thật đẹp cùng bầu trời đầy sao trên trời, trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài đáng sợ của khu rừng trên đường đi của họ. Anh ta đang ngồi quay sau lưng nên không ai có thể thấy rõ dung nhan thật. Có một đặc điểm khá lý lạ, là anh ta mặc trang phục sĩ quan đã bị rách tả tơi, khoác bên ngoài chiếc áo choàng đầy mùi hắc ám khê khằng bay lên cứ như có một cơn gió liên tục thổi từ mặt nước lên vậy.

"Flatwoods ???" — Trong phút giây yên tĩnh bỗng giọng nói của Mẹ vọng lên — "Có phải là người ?"

Nghe thấy động, bóng hình người con trai khẽ chuyển động, đôi môi của người đó khẽ nở nụ cười khó hiểu, kèm theo là giọng nói nhưng không cần mở miệng như thần giao cách cảm.

"Manananggal, chào người bạn cũ..

... cuối cùng tôi cũng đã thực hiện được mong ước của mình rồi."

"Mong ước ?" — Mỹ Tiên và Phong Nhã nhễ nhễ kheo đôi mày. Rốt cuộc họ không hiểu ý của loài quái vật này muốn nói gì.

"Phải..."

Rồi người đó từ tốn đứng lên và xoay mặt lại. Đôi mắt xanh lục đẹp tuyệt vời của anh ta sáng lên nhưng cũng ánh lên một nét gì đó thật khác thường so với những gì Manananggal đã nghĩ đến.

"Và từ nay trở đi, tên của tôi là Asano Nakamura..."

>>> DÀN NHÂN VẬT >>>

1. Bạch Dương - Asano Nakamura (Nam)

Xuất hiện: chap 5

Tình trạng: Đã giao ước linh hồn cho Flatwoods

~~~ TÌNH TRẠNG CHÒM SAO BẠCH DƯƠNG: ADAPTED !! ~~~

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tái Khởi Đầu Viên Mãn

"Flatwoods, mi thì biết gì về ta chứ ?"

"Kháng cự vô ích, Asano. Đôi mắt cảm nhận của người đã nói lên tất cả : Người đang hận ta vì đã lấy mạng của người."

Ranh giới tối tăm giữa hiện tượng và tâm linh đã kết nối hai linh hồn với nhau... Xung quanh chẳng có gì cả, ngoài một bãi xác la liệt đầm máu của những con người với đôi mắt trợn ngược. Thi thoảng, những lóm đốm màu xanh lục lại bay thoảng qua là thứ ánh sáng duy nhất, tuy rờn rợn nhưng lại quý giá vô cùng trong không gian thế này.

Trước khi giao ước, linh hồn của Asano đã lạc lối vào trong sa ngã và có nguy cơ trở thành vong hồn. Nhưng trước khi điều đó xảy ra, Flatwoods đã trực tiếp đến gặp anh và mong muốn có một cuộc nói chuyện.

"Sinh vật đã suýt tiêu diệt người chính là quái vật Dover... Y đã bị ta xử tử vì tội giết chết con người..."

"Mi đáng phải xuống địa ngục !!!" – Asano vẫn tiếp tục tránh mặt Flatwoods, găm thét trong nỗi đau khổ khôn nguôi – "Tao đáng ra được sống nếu không có sự tồn tại của mi !!!"

"Người vẫn thật sự cố chấp sao ? Dù đây không phải là sự cố mà cả hai mong muốn." – Giọng nói vô cảm của Flatwoods càng khiến Asano cảm thấy thật khó nghe. Cho đến khi... - "Tuy nhiên, ta vẫn còn một cách giúp người trở nên sống tốt nhất. Đó là giao ước linh hồn, là cách phổ biến mà lin hồn củ cả ác quỷ và con người có thể đồng bộ làm một. Nếu làm được, người có thể sẽ sống lại một thời gian, đồng thời kế thừa được mọi sức mạnh từ âm khí của ta. Ta sẽ xem đây là cách duy nhất để linh hồn người vẫn được hiện hữu tại Trần gian, mà cũng là cách Flatwoods ta sửa chữa lại lỗi lầm cho người."

Asano phải vênh tai lên để chắc chắn mình không phải nghe nhầm. Anh chưa bao giờ nghe nói nhiều đến chuyện ma quỷ, tâm linh, nói gì đến việc giao ước linh hồn man rợ này. Dù cho điều này có đáng tin hay không, nhưng mỗi khi nghĩ đến Du Liên, tâm trạng của anh ngày càng trở nên day dứt không yên. Asano muốn được sống, được sống thêm một thời gian. Nếu như anh không bị mắc vướng vào chuyện này, chắc chắn anh đã có thể ở bên Du Liên suốt quãng đời còn lại một cách yên ổn, chứ không phải đã chết như bây giờ.

Vậy nên, Asano quyết định...

"Ta sẽ giao ước với mi, Flatwoods." - Asano đồng dục nói to, song đôi mắt đen láy kia vẫn nhìn không rời con quỷ đang ở trước mắt mình - "Flatwoods, ta có thể hỏi: Mục đích người muốn giúp ta ? Dù cho người và ta đến giờ vẫn chỉ là người dưng, chưa một lần quen biết ?"

"Hà hà, ta rất thích người thẳng thắn đấy..."

...một ngày nào đó người sẽ biết lý do của ta. Người có thể không biết ta, nhưng ta biết người..."

"Vậy à." - Asano cười - "Ta nhất định sẽ là người tìm được điều đó."

Mong hai ta hợp tác với nhau. Tôi là Asano Nakamura."

Đây cũng là khởi đầu cho bao chuyện sắp sửa ập đến...

Mặt nước hồ vẫn lấp lánh như những vì sao chan hòa cùng ánh sáng dịu dịu của vầng trăng tròn vành vạch. Chúng phối hợp đồng đều, như một chiếc đèn bầy đề nâng cao nét đẹp tuyệt vời đầy sức hấp dẫn xung quanh nhân ảnh của một con người. Không, hay nói chính xác hơn đó là một con quái vật đội lốt người. Đôi mắt xanh lục sáng rực giữa màn đêm nổi bật con người đen ngòm đang lờm về phía nhóm Mỹ Tiên và Phong Nhã. Ngay đến bản thân nhóm Manananggal, họ ngỡ ngàng nhìn về đối phương cứ như bị thôi miên vậy.

"Được rồi, chuyện này nghiêm túc đấy Flatwoods !" – Giọng nói của Mẹ bất ngờ bật ra, xuất phát từ cổ tay của Manananggal – "Người thật sự đã giao ước với linh hồn con người ???"

"Chẳng lẽ "giao ước" là một chuyện sai trái ? Bọn ta – Flatwoods và Asano, đã thực hiện bằng sự tình nguyện. Ta giúp hắn thoát chết, nhưng ngược lại, sức mạnh của ta khi giao ước đã trở nên mạnh mẽ hơn hẳn." – Hình bóng con người này khẽ rung lên, ẩn mình trong cái bóng đêm sâu thẳm bằng chính ảo ảoàng của mình – "Manananggal... Chắc hẳn người đến đây vì một lý do nào sao ?"

"Ta đến đây để cầu xin người hóa giải phong ấn. Nhưng trước hết, ta có nghe tin đồn rằng..."

"Đúng lúc lắm !!!!! Manananggal !!!!! Hãy cho ta xem người có bản lĩnh gì trong tình thế này nào !!!!!"

Luồng sát khí dần dần xuất hiện bao quanh lấy quái nhân. Chúng ngùn ngụt, dày đặc đến độ một người như Mỹ Tiên cũng có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Bầu không khí như đang chuyển động từ từ chậm chạp, sắc mùi hắc ám đang tụ lại về phía cái bóng đêm đang lơ lửng ở trên cao.

"Cái... cái này..." – Mẹ bỗng thét toáng lên – "Phong Nhã !!! Cậu mau đưa Annabelle cho Mỹ Tiên cầm ngay !!!"

"Cái quái ?? Lý do gì cơ chứ ???" - Annabelle định cãi lại thì...

"Làm ngay đi !!!!!"

Luồng ma lực Flatwoods tích tụ được từ bao giờ cũng đã đến giới hạn. Chỉ với một phát tay của hắn, toàn bộ bầu không khí ngột thở bỗng nổ tung, nhanh chóng tan biến trong bầu trời đầy sao. Nhưng chỉ với thị giác thì chỉ có vậy, bởi thật sự, mọi người cứ ngỡ đó phải là một vụ nổ còn ngang ngửa với bom nguyên tử ? Đằng này, nó không hề gây ra một tiếng động nào, thậm chí một vết thương tích lên đối phương còn không hề xuất hiện.

"Ê rành rồi vậy ?!!!" – Annabelle ré lên chế nhạo – "Chả nhẽ tuyệt kỹ của người chỉ có thể thôi sao ?"

"Ta không muốn nhìn thấy các người chết ngay lập tức. Ta rất thích, rất thích, rất thích... xem cận cảnh của những cái chết từ từ kia..."

Đột nhiên, mọi người hoảng hồn khi thấy Phong Nhã nằm quật ngã xuống, hai tay anh ôm chặt lấy phần cổ mà thét lên. Cảm giác đau đớn lên đến giới hạn mức chịu đựng, cứ như có một cái gì đó đang đâm mãnh liệt từ tận sâu trong ngũ tạng... Phong Nhã cảm thấy như có một thứ gì đó đang cử động trong ổ bụng của mình. Nó trào lên vòm ngực, nội tạng như bị xé tan tành từ bên trong, đã thế còn trong cơ thể người sống nữa chứ ?!

Lần này nó lên được cổ họng của Phong Nhã. Anh phải cố hết sức, nôn thóc cho ra được cái thứ đang tàn phá nội tạng của mình này đây. Thế nhưng, anh càng cố bao nhiêu. Cái thứ ấy vẫn cứ siết chặt vào khí quản bấy nhiêu khiến anh rơi vào trạng thái choáng váng do tắt thở.

"Thầy !!!!!" – Mỹ Tiên chạy lại đến bên Phong Nhã đang hấp hối với cơ thể giật giật liên hồi sau từng cú phá hoại tàn khốc khiếp đảm của một thứ gì đó trong lòng ngực – "Thầy ơi !!!!!"

"Bà Manananggal ?!!!" – Annabelle gầm lên – "Mi dám hại chết người giao ước của ta ???!!!!!!!"

"Bình tĩnh đã nào !!! Annabelle !!!! Bằng cách nào đó, thằng nhóc bác sĩ đó có thể tổng được cái thứ đó ra ngoài thì..."

Mẹ chưa kịp dứt câu, bỗng nhiên có biết bao nhiêu những vật thể rơi xuống từ trên những đám cây cao. Kèm theo đó, vô số những chất lỏng đặc sệt bắn tung tóe, vô tình vấy vào mặt mọi người cùng với một mùi tanh âm thối đặc trưng.

"Là máu ??"

"Gyaaaaa !!!!!!!!"

Đúng là vậy, đó là xác những con người xấu số phải đâm vào bãi tử địa trên không...

Ngay sau tiếng thét của Mỹ Tiên, những chiếc đầu bị nát vụn đến biến dạng và nát bét đột nhiên cử động, quay 360 độ nhiều vòng tạo âm thanh nhào nhoét đến rợn người và tự động giật đứt khỏi cổ cái "pặc" như có một phản lực từ bên trong, văng xa đến vài mét khiến Mỹ Tiên cả Annabelle giật nảy cả mình. Từ chiếc cổ của những nạn nhân đấy, bỗng chui ra một cái cánh tay khê run lẩy bẩy. Chúng gầy guộc, trơ xương và dẫm máu của nạn nhân. Và chậm rãi, phần da ở cổ ấy từ từ bị tách ra, lồi lên cả phần thịt, nội tạng bên trong và cuối cùng là thân thể trắng bệch hoàn chỉnh của một sinh vật to bằng một nửa chiều cao của con người. Chúng xé nát phần ngực, ngoi lên nửa thân trên của mình mà bỏ xuống mặt đất về phía cả nhóm. Một màu đỏ tươi của máu cứ thế mà trượt xuống tạo thành một con đường dài trên đường đi của chúng.

"Thật sự... đến tôi cũng sẽ không quên cảnh này... Nó giống như là... cảnh lột xác của côn trùng..." – Annabelle đáp với toàn thân cứng đờ.

Còn Mỹ Tiên thì sau khi thét xong liền dờ người ra không nói được tiếng nào. Những tường đầu Mỹ Tiên đã sợ đến im bật, song Annabelle lẫn Manananggal bỗng thấy, cô bé lại càng phần khởi hơn sau câu nói của con búp bê này...

"Nhưng mà... Còn Phong Nhã ???? Chẳng nhẽ người giao ước của ta sẽ phải chung số phận với những nạn nhân này sao ?"

"Chuyện này sẽ không xảy ra. Annabelle, người còn chờ gì nữa ?? Đồng bộ hóa thẳng bé ngay đi !! Trước khi nó cùng chung số phận với đám thầy ma kia !!" – Chiếc đồng hồ của Mẹ vang lên thật lớn nhưng cũng thật gấp gáp.

"Mỹ Tiên, vậy còn cô bé ?"

"Sẽ không sao, tôi - Manananggal sẽ lo bảo vệ cho Mỹ Tiên."

Mãi đến lúc này, Mỹ Tiên mới nghe thấy giọng trầm lặng của Manananggal...

"Ta sinh ra là để tắm trong biển máu."

Ta bắt chắp, dù các người có là con người, ác quỷ hay vong hồn,

Một khi các người nhìn thấu tâm hồn của ta,

Chào mừng các người đến với GHOST OPERA !!"

Đôi cánh trắng phau như thiên thần nhưng lại vấy lên máu đỏ từ sau lưng Manananggal phất lên cao. Chúng dài bốn thước, thổi bùng luồng gió mạnh khiến bộ trang phục màu đen tuyền của nó tung bay. Nó dần dần trở về nguyên dạng. Mái tóc màu nâu hạt dẻ biến đổi sang một màu trắng bạc như ánh nguyệt quang. Đôi mắt có đeo kính áp trong màu xanh lam đã biến mất thay vào đó là một màu đỏ rực lóe lên ánh nhìn của một tay sát nhân man rợ. Ngay cả trên bàn tay nó, không khí chung quanh như bị đóng băng lại, hình thành từ trong không trung một cây trượng, ở trên đỉnh là một con dao sắc nhọn khắc dấu ấn của quỷ.

Mỹ Tiên bất ngờ a lên khi thấy Manananggal dùng con dao, cứa vào cổ tay mình. Máu từ đó chảy ra, nhiều xuống thành từng giọt xuống nền cỏ.

"Anh Manananggal, anh làm gì thế ?"

"Đã xác định phải đánh nhau, thì phải đánh liều mạng cho tới chết." - Manananggal lạnh lùng đáp lại. Nhưng ánh mắt không hề nhìn lấy Mỹ Tiên, chỉ chăm chăm vào vũ khí của mình. Nó nhỏ từng giọt máu xuống cây trượng, nói tiếp - "Tôi đã được sự đồng ý của Mẹ, tôi sẽ sử dụng chút ít số máu của quỷ còn trong người mình để phá hủy giới hạn sức mạnh của tôi !!"

Manananggal vung mũi cây trượng vấy máu lên cao. Một vầng lửa màu đen bao quanh lấy nó, chạy từ cánh tay lên cây trượng. Ngay sau đó, Mỹ Tiên không còn nhìn thấy cây trượng thường ngày đâu nữa, nó đã biến đổi thành một thanh lưỡi hái không lồ. Thanh lưỡi hái ấy to lớn so với cơ thể của Manananggal, nên nó phải cầm cả bằng hai tay. Khắp chung quanh lại mang một luồng âm khí áp đảo đến Mỹ Tiên đứng cách xa năm mét cũng cảm thấy ngột ngạt.

"Annabelle..." – Manananggal nói – "Để đảm bảo an toàn cho Mỹ Tiên khỏi đám thầy ma này, ta sẽ cho người đứng phần tiền tuyến trong cuộc chiến

này. Nếu trận này người thắng, ta cảm phục người nhiều đấy."

"Đúng phần ta thích đây..."

Annabelle bật ra những tiếng cười khè khè ghê rợn. Thân thể bất động của con búp bê với cái mặt hướng về phía Phong Nhã. Đôi mắt của nó nhìn chăm chăm, dường như không hề có chuyện gì đang xảy ra. Nhưng chính từ lúc này, Mỹ Tiên mới ngỡ ngàng chứng kiến được cảnh con người thực hiện giao ước, bán linh hồn của mình cho quỷ dữ.

Từ bất động, bất ngờ toàn thân bằng bông bằng vải của búp bê Annabelle khê cử động. Lúc đầu là những chuyển động nhỏ, sau dần dà nó đã có thể đứng thẳng bằng hai chân mà vung về bước đi. Nó bò lên người Phong Nhã, rút con dao giắt ngay thắt lưng của mình mà chém điên cuồng tới tấp vào ngực, vào tứ chi của Phong Nhã trong khi anh không hề hay biết... Tất nhiên, Mỹ Tiên run hết mình mấy khi thấy một búp bê như đang giết người như thế. Nếu một ngày đó, cô mà thay thế chỗ của thầy Phong Nhã thì...

Dòng máu từ Phong Nhã từ tay, chân và ngực cũng vì thế mà rõ xuống. Ngay khi một màu đỏ tươi ấy chạm vào con búp bê, đột nhiên nó ngã quỵ xuống, không còn cử động gì nữa. Cho đến khi Phong Nhã khê co giật toàn thân, toàn thố cơ bắp của anh từ chuyển sang pháp phồng liên tục. Từng cú chấn động này mạnh đến nỗi đến Mỹ Tiên cũng có thể nhìn thấy nhìn thấy rõ chúng nhấp nhô lên xuống trên da của Phong Nhã.

Và rồi, Mỹ Tiên bất ngờ thấy toàn thân thầy Phong Nhã tự nhiên bốc cháy...

"Hà hà hà... Đừng lo Mỹ Tiên... Annabelle ta đây đã đốt được con sâu bọ dám bám dính người giao ước của ta..."

Bây giờ Mỹ Tiên cũng không xác định rõ liệu đó có phải là Phong Nhã hay không khi trước mắt mình thầy là một con quái vật không rõ hình thù, bầy nhầy như bùn hơn là một con người. Cái vật thể đó từ từ đứng dậy, xõa dài mái tóc và trở thành một màu trắng muốt. Nó quay lưng lại, giương con mắt mở to thao láo ra nhìn về phía Mỹ Tiên. Xét kỹ con người màu nâu đỏ này, đúng là của Phong Nhã rồi. Nhưng vì lý do nào mà cơ thể của thầy lại trở thành như vậy, đó là câu hỏi mà Mỹ Tiên không biết phải trả lời thế nào.

Kết thúc giai đoạn bầy nhầy này, chúng dần dà thành hình của một người thiếu nữ thật sự trên chính người của Phong Nhã cùng bộ trang phục màu đen khắp nơi rất giống của Manananggal. Vậy nên từ đó, Mỹ Tiên cũng đã hiểu làm cách nào thầy của mình có thể chuyển đổi giới tính thể này.

"Cuối cùng, ta được trở lại với hình dáng biến thể thể này..." – Giọng nói khe khẽ của Annabelle ré lên trong thân xác của Phong Nhã – "Giờ lo đánh chén mỗi đi nào..."

Bóng hình của Annabelle nhảy vọt lên cao giao chiến với Asano-Flatwoods, nhường chỗ cho một bãi xác sống gớm ghiếc đang bò, bước, và chạy đến gần chỗ của Mỹ Tiên và Manananggal.

"Hãy chuẩn bị đi, hồi kẻ cản trở."

Con thịnh nộ đang cháy bỏng trong trái tim ác quỷ của ta,

Hãy lựa chọn đi ! Phục tùng ta hoặc...

... ta sẽ khiến sự tồn tại của ta mãi là ám ảnh của các người ?"

Manananggal bung đôi cánh lên, ôm chặt lấy Mỹ Tiên và đưa cô bé lên trên một cành cây cao. Lúc này, sau một quỹ khúc Ghost Opera được nó cất lên, thanh lưỡi hái khê rùng. Dòng lửa màu tím vì thế mà bập bùng cháy mang sức nóng kinh hồn. Manananggal nở nụ cười ghê rợn, rồi thả mình rơi tự do, phang mạnh thanh lưỡi hái xuống đất.

Rầm !!!! ~ Không khí chao đảo theo ngọn lửa đen bùng ra thành một vòng tròn từ Manananggal khiến những thầy ma bất ngờ bị hút bay lên không trung mà thiếu trệ. Nó không dừng lại ở đó, vung thanh lưỡi hái mà đâm, mà chém liên tục không ngừng. Manananggal nghĩ, nó cần phải khẩn trương ! Vì số lượng các thầy ma đang bao vây quanh nó và Mỹ Tiên rất đông !! Nó không đếm nổi tổng cộng có tất cả bao nhiêu !!

"Manananggal !! Coi chừng đằng sau !!!!"

Giọng Mỹ Tiên thốt lên từ trên cao, Manananggal liền quất ngang thanh lưỡi hái ra phía sau. Pặc !!! ~ Ngay sau đó là là tiếng cùng lúc ba bốn cái thầy ma lập tức bị chém đứt đôi người ra.

"Cảm ơn, Mỹ Tiên." - Một lời nói từ Manananggal, nhưng vẫn khiến Mỹ Tiên cảm thấy thật âm lòng...

Những thầy ma xung quanh cũng bắt đầu linh hoạt hơn trước sự phản kháng của Manananggal. Manananggal sững người, chúng bất ngờ nhảy phốc lên cao hồng vó lấy nó. Mà không chỉ một tên, năm sáu tên cứ thế lần lượt nhảy lên cùng một lúc. Nó không đỡ lại kịp, chỉ có thể cầm chặt thanh lưỡi hái mà phát cánh bay cao để né tránh. Đồng thời, nó xoay vòng, để thanh lưỡi hái sắc nhọn chém phang cùng lúc hết bọn chúng theo trọng lượng rơi tự do. Không kịp để mình nghỉ ngơi trước những tên thầy ma vô số kẻ đang ngày một linh hoạt nhanh nhẹn dần, Manananggal cũng nhào lên cận chiến, đến khi Mỹ Tiên kịp định thần thì nghe thấy tiếng "Xoẹt !!!" vang lên và hàng loạt cái đầu của con quỷ rơi xuống đất.

Chưa hết, cô bé thấy bóng hình chàng trai trong bộ áo choàng màu đen vấy máu ấy đang nhào lộn trên không trung, thanh lưỡi hái vung lên điên cuồng ngay giữa vòng vây của đám thầy ma. Một số nhảy từ dưới đất lên, một số nhón cơ hội treo cây cành cây cao và nhảy từ trên xuống. Nhưng hầu như không có đứa nào trong số chúng chạm được vào Manananggal. Nhưng dường như, bản thân Manananggal cũng không thể tìm đường thoát được nên buộc phải đánh liên tục.

"Manananggal... đang cố bảo vệ mình dù với lượng máu sắp cạn kiệt ???" - Mỹ Tiên thầm nghĩ. Cô bé càng nhìn Manananggal gồng sức phang thanh lưỡi hái chém kẻ thù, càng cảm thấy hối hận vì bản thân không làm được gì.

Bùm !!! - Tiếng nổ phát ra từ trong vòng vây kín mít của thầy ma. Chính Manananggal đã làm điều đó. Khấp người bé bắt máu, Manananggal phải phát cách để tìm đường thoát. Hướng bay của nó không hướng đến nơi trú ẩn của Mỹ Tiên. Như cô bé có thể nghe thấy tiếng của nó gọi cô gần đây.

"Mỹ Tiên !!!!! Cô mau chạy đi !!!! Cô cứ trốn ở gần chỗ này mãi sẽ chết đấy !!!!!"

"Manananggal !!! Không được !!!! Em sẽ không để anh một mình đâu !!!!!"

Manananggal thở hồng hộc vì kiệt sức. Nó nhìn thanh lưỡi hái với ánh mắt vô hồn.

"Minh không biết liệu sẽ cầm cự trong bao lâu... Chỉ mong sao Flatwoods sớm bị Annabelle tiêu diệt thì may ra số thầy ma này mới ngừng... Liệu mình phải làm sao... khi vừa phải giao chiến Flatwoods, vừa bảo vệ được Mỹ Tiên đây ???"

ĐOÀNG ! ĐOÀNG ! ĐOÀNG !!!!!

...

...

Tiếng súng từ đâu dồn dập ồ ạt đến, sượt qua gần mặt Mỹ Tiên và trúng phải những con quái vật khiến chúng ngã quỵ xuống tại chỗ. Khi cô bé ngóc đầu nhìn xuống, thì ra là xuất phát từ một cô gái sĩ quan gốc Á.

"Tôi là Du Liên, trung tá Đội cảnh sát Việt Nam." – Du Liên lướt nhanh như sóc cạnh Mỹ Tiên, đưa cho cô bé xem chiếc ví có kèm theo thẻ chứng minh nghề nghiệp hình sự. Du Liên đang nói chuyện với mọi người bằng tiếng anh. Nhưng đến Mỹ Tiên cũng thừa biết được cách phiên âm này chứng tỏ cô ấy không phải là người bản xứ.

"Chị, em cũng là người Việt Nam !" – Mỹ Tiên nhảy phốc xuống gốc cây mà réo lên vui mừng. Lẽ tự nhiên, khi hai người đồng hương gặp nhau nơi đất khách quê người, thì dù cho có xa lạ đến mấy đều cũng có thể xem nhau như một người bạn – "Nhưng tại sao chị lại đến đây ?"

Nói đến đây, Mỹ Tiên bỗng thấy từ sau lưng, là một dòng ướt đầm lã xuống trên gò má bị che đi một nửa của Du Liên. Cô gái sĩ quan ấy nghiêng răng, kìm lại tiếng nấc của mình để che giấu đi khoảng khắc yếu đuối nhất. Cô nghĩ, một sĩ quan như bản thân thì không thể có chuyện phải rơi nước mắt hết cả.

"Chị có một người bạn... Cũng là người chị yêu thương... đã rơi xuống hồ và chết thảm..." – Du Liên cứ nói được vài tiếng thì lại ngắt quãng – "... Anh ấy đã chết vì nòng súng của chị ở đây..."

"Cái hồ... Cái hồ... Chị !!! Chẳng nhẽ người mà chị nói là người này không ?"

Đôi mắt của Du Liên giãn nở hết mức có thể. Cô không thể tin vào con mắt của mình lúc này, phải chăng vì sự nhớ nhung kết hợp với bóng tối sâu thẳm đã tạo cho cô cái ảo ảnh đáng sợ thế này không. Nhưng Asano Nakamura – người mà cô tưởng đã chết lại ngay ở trên cao kia. Anh ta đang giao chiến trên không với một người khác, nom trông giống như là một trận quyết tử...

"A... Asano ?!!!!!"

"Thì ra... sao ta không nghĩ ra ???"

Du Liên khẽ giật nảy mình khi đầu đó có xuất hiện giọng nói của một cậu con trai. Bản thân cô đã chứng kiến nhiều chuyện quái đản đã xảy ra rồi. Nên cô dậm mắt bình tĩnh, xả súng điên cuồng vào khắp nơi trong khu rừng.

"Chị Liên !!! Đừng đừng đừng !! Chị bình tĩnh lại !!!!!" – Mỹ Tiên từ đằng sau bất ngờ ôm chặt lấy Du Liên, khiến cây súng lục trên tay cô vì thế mà đột nhiên rơi xuống – "Đó là giọng của Manananggal đấy ạ !!!"

"Manananggal là ai ?"

Àm ! ~ Du Liên giật mình khi xuất hiện trước mắt cô chính là nhân ảnh của Manananggal. Nó đang kiệt sức, toàn thân vấy đầy những chất nhầy nhựa của kẻ thù. Nhưng chúng vẫn không làm lu mờ gương mặt sắc sảo điển trai của nó đang nhìn chăm chăm vào cô.

"Cô... Cô chính là kẻ đã theo dõi chúng tôi phải không ? Thật phiền phức !" - Manananggal nghiêng răng. Nó lại gần, lạnh lùng tra hỏi Du Liên. Mỹ Tiên chưa thấy khi nào Manananggal lại trở nên giận dữ như thế - "Bây giờ xin phép, tôi không rảnh ! Bản thân cô cũng phải lo cái mạng mà chạy khuất khỏi đây ngay !!!"

"Manananggal ! Bình tĩnh bình tĩnh nào !!" – Mỹ Tiên rồi rít đẩy Manananggal ra xa. Rồi cô bé lại quay sang Du Liên mà hạ hỏa cho hai người - "Chị Du Liên, chúng em đến đây để nhờ Flatwoods chữa cho Manananggal. Manananggal đang bị thiếu máu, anh ấy sẽ chết nếu máu anh ấy không còn.

Chị Du Liên, hãy cho tụi em thời gian. Khi nào tất cả mọi người giải quyết xong chuyện này, chị muốn bắt tụi em cũng được ạ.

Hãy hợp tác cùng bọn em, chị Du Liên, chỉ lần này thôi. "

Trong khi ấy, Manananggal dù tức muốn run người. Nó dự sẽ phản đối kịch liệt trước đề nghị của Mỹ Tiên. Nhưng nhìn đám thầy ma không biết chừng nào hết này... nó lắc đầu ngán ngẩm. Nó đành phải hợp tác cùng cô ấy vậy... Có như thế, nó có thể hợp tác cùng Annabelle mà đánh bại Flatwoods được. Nhưng rồi, Manananggal sức nghĩ ra.

"Tôi có ý này..." – Xen lẫn trong cuộc nói chuyện của hai cô gái là giọng của Manananggal – "Du Liên, theo như Mỹ Tiên nói... người đang giao ước với Flatwoods phải chăng là người quen của cô ?"

Du Liên kiên định gật đầu.

"Đúng thế, anh ấy là người tôi yêu..."

"Do mới giao ước, nên cái hợp thể này đang trong tình trạng rối loạn linh hồn và liên tục gieo rắc tai hại. Cho đến khi nó được kiểm soát bằng tình cảm của con người..." – Manananggal giải thích – "Chỉ cần cô thức tỉnh được người đó thì hai linh hồn sẽ ổn định trở lại, trận chiến này cũng sẽ kết thúc."

"Thật à ??? Nhưng làm sao cậu biết được điều đó ??" – Du Liên vẫn còn ngờ vực.

"Vì bản chất, tôi cũng là một con quỷ, nên tôi biết rõ chuyện này..."

"Chị Du Liên ! Chị cho em mượn một cây súng của chị, em cũng muốn chiến đấu !!!"

Giữa bầu trời đẹp huyền ảo ấy lại hoàn toàn trái ngược lại với cảnh hỗn chiến trên không giữa hai loài quỷ dữ. Tuy nhiên, sau một thời gian rồi sẽ có lúc một trong hai bên sẽ thắng thế hơn.

"Khè khè khè... ta thắng..."

Flatwoods điên cuồng đá những cú karate vào mặt, thân, tứ chi của Phong Nhã khiến anh không còn đường nào lui được. Không còn cách nào, Annabelle rút những con dao dự phang vào giữa tim của Asano thì lại bị anh ta nắm lấy được và chém ngược trở lại một cú chí mạng vào ngay cánh tay khiến nó đứt lìa, roi xuống mặt hồ mà vụt biến mất trong làn nước, để lại một vũng sậm màu trên mặt hồ.

Đây thật sự là một cú thất bại quá lớn đối với Annabelle...

"Gyaaaaa !!!! Tay tay tay tay tay tay của ta !!!!!!!!!!!!!!!" – Annabelle trong lồng Phong Nhã ré lên mà tức điên đến run cả mình mẩy. Tâm trạng của con quỷ này chỉ có thể trong khi máu đỏ chảy phụt ra từ vai của mình nhiều vô kể đến nỗi Mỹ Tiên cũng có thể thấy được như một dòng thác từ đằng xa – "Ngươi !!! Tên chết tiệt !!!"

"Hà hà hà ngươi nên biết ta là một tên khốn nạn sẵn rồi." – Vẫn còn con dao của Annabelle trong tay, Flatwoods ung dung đưa nó ra phía trước, quay mình như một chiếc mũi khoan và đâm sâu vào bụng của Annabelle. Chiếc khoan này xoay sâu như có thể nghiền nát cả thân thể của con quỷ chỉ trong vài phút nữa – "Chuẩn bị chết đi !"

BỐP !! - Flatwoods bất ngờ thụt lùi đằng sau. Khóe miệng anh là một giọt máu chảy dài tận cằm, nhỏ xuống và biến mất trong sương mù phảng phất nơi mặt hồ. Asano tức tối lồm lên, hóa ra Manananggal đã ở đó giúp Annabelle. Trên tay nó là thanh lưỡi hái...

Annabelle thở phào khi thoát nạn. Với hai cánh tay đã bị chặt đứt, anh nhả mặt khổ sở chịu đau...

"Đám hỗn xược với người lớn à nhóc ? Phang nguyên cây lưỡi hái vào mặt anh đấy." - Asano-Flatwoods nhếch mép cười khẩy. Nhưng Manananggal vẫn không một chút cảm xúc nào lộ trên gương mặt.

"Ta Manananggal mới chính là con quỷ ngươi cần tìm đây, Flatwoods. Nhưng ngươi hãy nghe ta nói đã !" - Manananggal đáp - "Ngươi đang giao ước linh hồn con người, điều đầu tiên là ngươi cần là phải thật bình tĩnh !!"

Flatwoods, ngươi và linh hồn con người kia đang trong tình trạng hỗn loạn đấy !! Bọn ta có thể sẽ không đánh nhau với ngươi nữa. Bọn ta có thể giúp ngươi, chỉ cần ngươi có thể về cùng phe với bọn ta !!!"

"Ta không hiểu ngươi đang nói gì hết..."

Manananggal và Annabelle chấn động. Hàng loạt con dao của Annabelle do Flatwoods cướp được đang lơ lửng xung quanh anh. Flatwoods thôi miên chúng khiến chúng bay vèo vèo hồng dâm được họ. Manananggal cùng Annabelle phải vừa tránh, vừa phối hợp nhau đỡ lấy những con dao bằng thanh lưỡi hái, vang lên tiếng "Leng keng" chất chứa khi hai kim loại chạm nhau.

"Annabelle !! Nhân cơ hội !!!"

Keng !!! - Manananggal phang thanh lưỡi hái, trúng vào một con dao khiến nó bật ra xa. Annabelle vận dụng tốc độ nhanh nhất có thể của mình, găm con dao đó và lấy đà xông lên đâm thẳng vào Flatwoods.

"Tiếp !!! Tiếp !!! Tiếp nữa này !!!"

Lần này, Annabelle nhảy lên, vung chân mà đá bay những con dao khiến chúng lao thẳng vào Flatwoods chỉ trong chớp mắt. Anh nhắm mắt, chúng sẽ đâm xuyên những khớp xương trên người Flatwoods. Lúc đó thì kẻ thù có muốn cựa quậy cũng không thể làm được !!

"Manananggal !! Xử hắn đi !!!"

Manananggal không một tiếng đáp trả liền phát cánh lao vào cơ thể bất động của Flatwoods. Nó nhào lên thành thạo chuyên nghiệp, lập tức thanh lưỡi hái trên hai tay nó quặp ngang qua cổ Flatwoods từ phía sau.

"Lần này thì ngươi chết chắc !!!"

Manananggal đâm đầu bay thẳng xuống, trên lưỡi hái của nó vẫn còn quặp cổ Flatwoods mà lòi đi. ĐỪNG !!!! - Một cú nhào lộn trên không, nó mạnh bạo giáng cả người anh một đòn chí mạng xuống đất, khiến khối bụi bay lên mù mịt che khuất tầm nhìn. Mỹ Tiên và Du Liên này giờ phải nả súng đâm thây ma đột nhiên thấy tất cả bọn chúng biến mất. Có lẽ, Manananggal và Annabelle đã thành công ?

"Yay yay !!!! Hú hú !!!!! Manananggal và Annabelle thắng rồi !!!!!"

Mỹ Tiên hò reo. Cô bé ngược lên cao, đó là Manananggal và Annabelle. Cô bé không biết họ đang nói chuyện gì với nhau, nhưng cô lại thấy nụ cười của họ. Chúng thật đẹp và đang phản chiếu dưới ánh trăng ngày trước đôi mắt long lanh của cô.

Nhưng rồi... Ầm !! - Một vụ nổ đột nhiên bùng lên ngay đúng vị trí của Manananggal và Annabelle. Một nhân ảnh từ dưới đất vọt bay lên cao, rồi thộp cổ cả hai người lại. Cả Mỹ Tiên lẫn Du Liên hoảng sợ khi thấy người đó đang dùng thuật tâm linh, điều khiển cơ thể cả hai khiến họ văng lên, rồi xuống rồi đâm sầm vào những thân cây mà ngã tự do xuống đất.

"Manananggal !!!"

Mỹ Tiên chạy lại đến gốc cây. Manananggal đã bị ngã ở đó, nhưng nó đã bất tỉnh với đầu bết máu. Cô bé hoảng hốt, cú va chạm vừa nãy có khi nó đã phang ngay vào đầu Manananggal ??

Annabelle nghiêm trọng hơn. Vừa bị đâm vào bụng, vừa bị chặt đứt hai cánh tay, nay còn phải chịu thêm cú thôi miên nên không còn gượng dậy được nữa. Anh tỉnh táo nhanh hơn Manananggal vì chỉ bị đâm sau lưng, nhưng anh tức giận rằng, lượng máu của quý trong cơ thể anh chỉ còn đủ để duy trì hơi thở nữa thôi...

"Ta là con quỷ chuyên về tâm linh, phòng thủ. Tất nhiên máu quý của ta nhiều hơn gấp ba lần so với bọn ngươi." - Thân tàn ma dại của Flatwoods nổi bật trên bầu trời cùng nụ cười điên loạn - "Cú đánh vừa nãy các người mạnh đấy, nhưng ta vẫn còn sót lại chút máu quý cuối cùng để lật ngược tình thế..."

ĐOÀNG !!!!

Trong một phần mười giây sơ hở, tiếng súng vang lên, đồng thời viên đạn cũng xuyên ngay giữa trán khiến Flatwoods mất thăng bằng, ngã ngửa ra sau trong giây lát.

ANH nghiêng rằng, lấy hai ngón tay của mình thọc sâu vào giữa trán, giựt ra được vật thể kim loại sáng bóng giữa một chất lỏng bầy nhầy của dịch não.

"Bắn khá đấy..."

Bấy giờ, anh ngược lên phía trước, hóa ra xuất phát từ đầu đó trên tán cây cao, hình bóng cô gái si quan với nòng súng còn nghi ngút khói vẫn giữa nguyên tư thế bắn của mình.

"Đứng ! Là em vừa bắn !" – Du Liên cố giữ bình tĩnh, không cho đôi tay của mình phải run rẩy. Theo những lời Manananggal khuyên, cô phải nghỉ, người đang đứng trước mắt mình không phải là Asano nên đã làm vậy – "Asano, Asano !! Anh nghe thấy giọng em không ?"

"Ngươi đang nói gì thế ? Ta là Asano đây mà !" – Vừa nói, Asano cười khẩy, giương con dao của Annabelle phóng về phía Du Liên. Cô kịp thời né tránh được mối nguy hiểm nhưng lại mất thăng bằng, ngã huỵnh xuống các tán cây khác khiến cô rên lên đau điếng.

Du Liên đinh ninh, hình như mình bị trật khớp đầu gối rồi...

"Chị Liên !!!" – Mỹ Tiên vì không biết leo cây nên buộc lòng được Du Liên đưa lên các tán cây thấp, đủ cao để các xác sống không thể với tay bắt được. Cô bé vừa nghe thấy có tiếng người ngã, đinh ninh chắc là Du Liên nên sinh lo lắng – "Chị không sao chứ ?"

"Chị ổn !" – Du Liên phải nói dối với Mỹ Tiên phòng trường hợp cô bé quá khích mà xông thẳng vào vòng nguy hiểm của cô. Đồng thời, cô cố tình nói thật to để Asano có thể phát hiện ra mình – "Em yên tâm ! Chị sẽ nhanh chóng kết thúc chuyện này !"

Du Liên nằm im trong bóng tối, chờ đến khi Asano bay đến gần và hòng lùng cho ra được cô. Cô thầm nghĩ, mình phải hết sức kiên nhẫn, bởi sắp đến sẽ là lời thuyết phục quyết định mạng sống của cô và linh hồn của anh.

"Còn 3 mét..."

2 mét...

1 mét...

Một bước chân..."

Và nhảy vồ đến !!!

Du Liên biết, mình không thể di chuyển bằng hai chân được nữa, nên sẽ vận dụng kỹ năng của một cảnh sát cơ động. Cô đang liên tưởng mình đang đi trên một chiếc xe máy đang đuổi theo tội phạm. Và bản thân mình sẽ bước lên yên xe, nhảy bắt sống lấy tội phạm một cách dứt điểm. Một cơ hội duy nhất, nếu thất bại sẽ rất nguy hiểm.

Cả hai người họ rơi xuống những lùm cây cao. Nhưng vì Flatwoods bị Du Liên vồ trên lưng, nên anh là người duy nhất bị đập thân mình vào vô số những tán lá rộng, rồi lại sà xuống những bụi cây và cuối cùng là đập mặt xuống nền đất cứng dưới trọng lực của bản thân và của Du Liên.

Lúc này, máu quý để chiến đấu cũng cạn kiệt giống Manananggal và Annabelle, Flatwoods đã bất tỉnh nhân sự với khuôn mặt, toàn thân bết bết những vết xước và máu chảy. Thậm chí có một số chỗ còn bị mất một mảng da lớn đến nỗi ra những mảng thịt và nội tạng ra ngoài. Nếu thoát nhìn vào, người ta sẽ nghĩ người nào không thể nào mà còn sống được.

Nhưng Du Liên linh tính, anh sẽ không thể nào chết được.

Và đây chính là cơ hội để cô thuyết phục linh hồn anh thức tỉnh.

"Asano... Em xin lỗi, tất cả là lỗi của em..." – Du Liên vén chiếc áo đã bị rách của Flatwoods. Đúng như cô đoán, vết súng của cô, cũng là thứ quyết định mạng sống của Asano vẫn còn nguyên đó. Nó rất sống động, đến cả máu chảy cũng từ đó mà trút ra như nước – "Thật sự ngay từ đầu em không nên lôi anh vào chuyện nguy hiểm thế này. Anh đang hận em, nên anh hiện hồn để trả thù em phải không.. Nhưng dù gì đi nữa, em đang nói đến... hồi anh trước khi chết..."

... cảm ơn anh... vì đã hết mực yêu thương một người như em.

Dù cho anh có thể nào, em vẫn muốn tốt cho anh nhất.

Nên mong anh nghe được những gì em nói..."

Rốt cuộc, cả linh hồn Asano Flatwoods đã không tỉnh lại. Ngay đến nhịp tim cũng không còn... Du Liên sau thời gian kiểm tra, không còn gì ngoài sự tuyệt vọng.

Không thể chịu đựng nổi, cô nhẹ nhàng chạm tay vào vết thương, đồng thời tặng cho Asano-Flatwoods một nụ hôn dài và sâu nhất trong cuộc đời của cô. Dù tan vỡ, nhưng đây sẽ là mối tình đầu mà cô không thể quên được. Phải, nghĩ đến đây, cô không cho phép mình phải ngăn nước mắt nữa, dù trong trang phục sĩ quan...

Một tuần sau...

"Vây là ta mất hết hy vọng cuối cùng rồi. Flatwoods thì tiêu đời, cả Annabelle cũng bị mất máu..."

Mẹ than thở trong sân bay khi cả nhóm trở về Việt Nam. Rồi bà ngoác mắt lại về phía Phong Nhã. Anh vẫn còn đờ đẫn một hồi, sắc mặt xanh xao, tay cầm búp bê Annabelle vẫn khẽ run bần bật.

"Người không sao chứ, Annabelle ?"

"Chỉ cần thằng cha quái đản đó khoan trúng vào tim là xem như xong emn đời rồi..." – Annabelle rên rỉ – "Có hơi mệt chút do nhu cầu phục hồi cơ thể quá cao thôi."

Cả hai người họ rơi xuống những lùm cây cao. Nhưng vì Flatwoods bị Du Liên vồ trên lưng, nên anh là người duy nhất bị đập thân mình vào vô số những tán lá rộng, rồi lại sà xuống những bụi cây và cuối cùng là đập mặt xuống nền đất cứng dưới trọng lực của bản thân và của Du Liên.

Lúc này, máu quý để chiến đấu cũng cạn kiệt giống Manananggal và Annabelle, Flatwoods đã bất tỉnh nhân sự với khuôn mặt, toàn thân bết bết những vết xước và máu chảy. Thậm chí có một số chỗ còn bị mất một mảng da lớn đến nỗi ra những mảng thịt và nội tạng ra ngoài. Nếu thoát nhìn vào, người ta sẽ nghĩ người nào không thể nào mà còn sống được.

Nhưng Du Liên linh tính, anh sẽ không thể nào chết được.

Và đây chính là cơ hội để cô thuyết phục linh hồn anh thức tỉnh.

"Asano... Em xin lỗi, tất cả là lỗi của em..." – Du Liên vén chiếc áo đã bị rách của Flatwoods. Đúng như cô đoán, vết súng của cô, cũng là thứ quyết định

mạng sống của Asano vẫn còn nguyên đó. Nó rất sống động, đến cả máu chảy cũng từ đó mà trút ra như nước – "Thật sự ngay từ đầu em không nên lồi anh vào chuyện nguy hiểm thế này. Anh đang hận em, nên anh hiện hồn để trả thù em phải không... Nhưng dù gì đi nữa, em đang nói đến... hồi anh trước khi chết..."

... cảm ơn anh... vì đã hết mực yêu thương một người như em

Dù cho anh có thể nào, em vẫn muốn tốt cho anh nhất.

Nên mong anh nghe được những gì em nói..."

Rốt cuộc, cả linh hồn Asano Flatwoods đã không tỉnh lại. Ngay đến nhịp tim cũng không còn... Du Liên sau thời gian kiểm tra, không còn gì ngoài sự tuyệt vọng

Không thể chịu đựng nổi, cô nhẹ nhàng chạm tay vào vết thương, đồng thời tặng cho Asano-Flatwoods một nụ hôn dài và sâu nhất trong cuộc đời của cô. Dù tan vỡ, nhưng đây sẽ là mối tình đầu mà cô không thể quên được. Phải, nghĩ đến đây, cô không cho phép mình phải ngăn nước mắt nữa, dù trong trang phục sĩ quan...

Một tuần sau...

"Vây là ta mất hết hy vọng cuối cùng rồi. Flatwoods thì tiêu đời, cả Annabelle cũng bị mất máu..."

Mẹ than thở trong sân bay khi cả nhóm trở về Việt Nam. Rồi bà ngoác mắt lại về phía Phong Nhã. Anh vẫn còn đờ đẫn một mõi, sắc mặt xanh xao, tay cầm búp bê Annabelle vẫn khẽ run bần bật.

"Người không sao chứ, Annabelle?"

"Chỉ cần thằng cha quái đản đó khoan trúng vào tim là xem như xong cmn đời rồi..." – Annabelle rên rỉ – "Có hơi mệt chút do nhu cầu phục hồi cơ thể quá cao thôi."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Lời Bật

Xin chào, là Vie đây. Vie là tác giả của bộ "Ghost Opera" này. Điều đầu tiên Vie muốn nói là cảm ơn các bạn đã ủng hộ Vie. Bạn thấy bộ truyện của Vie như thế nào ~ ?

Đây là bộ truyện lâu đời nhất Vie từng viết *Vie đã viết nó từ hồi 11/2014 rồi, tức cũng gần 1 năm rưỡi* mà cũng là bộ truyện duy nhất Vie lấy bối cảnh Việt Nam. Theo dự án ban đầu, Vie chỉ cho tên các nhân vật bằng tiếng nước ngoài (Tất nhiên khi đó những nhân vật "Mỹ Tiên", "Du Liên" và "Phong Nhã" không phải như tên bây giờ ^^). Sau này, khi hỏi ý kiến từ một người bạn là cho bộ truyện này được Việt hóa thử, vâng bản thân Vie vừa sáng tác truyện vừa cảm thấy có cái gì đó thật mới mẻ ~

Còn bạn thì sao ? Bạn có thích những truyện theo motif action-horror như thế này được Việt hóa không ? =D

Vie rất vui vì cuối cùng Tập 1 của Ghost Opera đã hoàn thành. Tập 1 kết thúc, lúc ấy các thành viên trong Phòng thí nghiệm ma cũng đã đông đủ những thành viên chính. Trong đó trưởng Câu lạc bộ chính là Mỹ Tiên, cùng các thành viên là Manananggal, Phong Nhã, hai sĩ quan Du Liên và Asano. Ngoài ra còn có sự có mặt của 3 thành viên thế giới âm chính là Mẹ (aka mama của Manananggal), búp bê Annabelle và quái vật Flatwoods.

Hơn nữa, đó mới chỉ là một phần trong dàn nhân vật. Ngoài ra, rất nhiều nhân vật đại diện cho các chòm sao khác vẫn còn là ẩn số. Ở những tập về sau, họ cũng sẽ xuất hiện thôi. Nên Ghost Opera vẫn chưa kết thúc đâu !! >o<

Kết thúc chính thức cho Tập 1, Vie sẽ có ngoại truyện pha chút comedy để xả căng thẳng sau nhiều chap đọc action-horror ^^ Mọi người đón đọc nha ~

Vì từ Tập 2 trở đi, sẽ có rất nhiều nhân vật khác xuất hiện nên Vie sẽ không thể quản hết đất diễn cho mọi nhân vật ở Tập 1. Vie sẽ mở vote để khảo sát thử, các bạn yêu thích nhân vật nào nhất, và Vie sẽ chọn nhân vật đó làm nhân vật chính cho Tập 2 =D Chỉ được chọn 3 nhân vật thôi =D

Đang cầu comment để khảo sát ~ Nên hãy Comment nhiệt tình lên nha để Vie nhanh chóng sắp xếp cốt truyện để ra Tập 2 nào ~v

Danh sách các nhân vật bầu chọn:

1. Manananggal aka ??????
2. Phan Huỳnh Mỹ Tiên aka Bảo Bình
3. Hoàng Phong Nhã aka Xử Nữ
4. Trần Du Liên aka Sư Tử
5. Asano Nakamura aka Bạch Dương

À và một khảo sát nhỏ nữa :v Xuyên suốt bộ truyện, Manananggal tuy xuất hiện đầu tiên nhưng là nhân vật bí ẩn nhất vì chưa rõ cung hoàng đạo. Theo bạn Manananggal thuộc cung nào ? .__.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bài Về : ai Mạnh Nhất ?

Vie: một ngoại truyện ngắn kể về một trong đêm náo nhiệt nhất của câu lạc bộ "Phòng thí nghiệm ma"

Ghi chú: "Bài hát" sẽ là những chap chính, còn "Bài về" sẽ là những ngoại truyện =))

Đây là một đề tài khá nóng hổi với câu lạc bộ "Phòng thí nghiệm ma" sau lời đề nghị của trưởng nhóm Mỹ Tiên. "Ai mạnh nhất ?" vốn dĩ là danh hiệu cho chính cô bé tổ chức, công nhận dành tặng cho kẻ giành chiến thắng event của câu lạc bộ, với một giải thưởng hấp dẫn mà tất cả ma quỷ đều mong muốn sở hữu. Và tất nhiên, lúc đầu, ba người họ cũng không có hứng thú gì với cuộc thi đó cho lắm..

"Một ngàn tim thuần khiết ??? Đồng nghĩa lấy từ những con người trong sạch đây hả ????!!!!!!!!"

"Nhưng liệu ta có thể lấy ở đâu ?? Mỹ Tiên ! Cô nên nhớ con số này không hề nhỏ !!!" – Manananggal nhìn Mỹ Tiên với ánh mắt nghi hoặc.

"Đúng đó, một ngàn... là có thể tương đương số lượng người sống trong một phùng, thậm chí là một quận cơ đấy !" – Lần này là giọng của thầy Phong Nhã – "Đừng nói với thầy là em đã giết chết được từng ấy người !"

"Mỹ Tiên, anh nghĩ em đừng nên treo thưởng quá đáng như vậy." – Asano sau một lúc cụt hứng do nghe phản kháng từ Manananggal và Phong Nhã. Anh đáng lòng, vỗ vai Mỹ Tiên mà khuyên rằng.

Nhưng đó là do mọi người chưa nghe xong những gì Mỹ Tiên nói...

"Đâu có ! Em đã chuẩn bị sẵn hết rồi mới treo giải chứ !!!"

"Có chắc không ?"

"Chắc !! Bấy lâu em và chị Du Liên để chúng dưới nhà kho trường để không cho mọi người biết đấy !!!!!!"

1 giây...

2 giây...

3 giây...

....

.....

"Đồ khốn !!!! Ta sẽ không thua các ngươi đâu !!!"

"Đồ bà già lắm cạm bẫy chờ đấy !!!! Người giành được giải thưởng đấy phải là tôi !!!!"

"Quên mất Flatwoods của các ngươi rồi à ??? Còn lâu nhé ! Phần thưởng ấy phải thuộc về ta !!!!"

Bây giờ phòng sinh hoạt câu lạc bộ lại rơi vào tình thế hỗn loạn khi ba demon này đánh đấm cào cào xé tới tấp, không ai chịu thua ai trước bao giọt mồ hôi lạnh của Mỹ Tiên, Du Liên, Phong Nhã, Asano và Manananggal. Có lẽ, sự việc này sẽ làm náo động cả đêm trong Đông Bắc Mekong nếu như...

"TRẬT TỰ LẠI NÀO !!!!!" – Âm thanh gào thét vang trời của Du Liên có thể so sánh như tiếng sét giáng xuống khiến ba ma quỷ đứng hình. Họ ngơ ngác, nhìn về phía Du Liên và Mỹ Tiên – "Chúng ta sẽ không có chuyện đánh giết lẫn nhau. Mọi cuộc thi phải được thực hiện bằng những thử thách lành mạnh !"

"Em đã chuẩn bị xong thể lệ thi đấu đây !!! Và sẽ được tổ chức ở khu vườn sân sau Đông Bắc Mekong !!!" – Mỹ Tiên chia cho mọi người xem danh sách những cuộc thi do cô bé chuẩn bị rồi hô lớn – "Manananggal, Annabelle, Flatwoods, giờ ba người hãy lập giao ước đi !!!"

Cuộc thi thứ nhất là phần chạy vượt chướng ngại vật. Luật thi, mỗi demon và người giao ước có thể sử dụng những kỹ năng riêng của mình để đến được đích cuối cùng. Đôi khi, trong bóng đêm, họ sẽ còn gặp phải những bóng ma vô tình lờn vờn trên đường thi đua, và nhiệm vụ của họ là cũng phải đánh bại chúng. Điều này thật sự là một chuyện may rủi, nhưng nếu ai giết được càng nhiều kẻ thù, số điểm bonus sẽ càng được nâng cao.

"Với phần chạy thi này thì Annabelle lại có lợi thế. Tốc độ của cô ta trội hoàn toàn so với Flatwoods và Manananggal..." – Du Liên làm giám khảo, quan sát mọi thứ từ trên ban công của trường.

"Dạ, Phong Nhã và Annabelle chạy rất nhanh. TẤN CÔNG CHÓP NHOÁNG chính là kỹ năng chiến đấu chủ yếu của hai người mà." - Mỹ Tiên cầm trên tay tấm bảng nhận xét, cô bé giải thích cho Du Liên và cô ồ lên một tiếng.

Annabelle bất ngờ gặp phải một vong hồn đang định thọc lấy cướp mạng mình. Anh tránh được nó dễ dàng, phi những con dao liên hoàn về phía chúng...

"Tiêu rồi !!! Dao xuyên được quỷ nhưng làm sao đâm xuyên được linh hồn ???!" – Annabelle sửng người. Song anh đành dùng cách, bỏ của chạy lấy người là phương kế thượng sách nhất.

Đứng thứ hai là Manananggal, Manananggal mặc dù có thể bay được nhưng xui xẻo sao khi chạy trúng con đường đầy cây cao rậm rạp nên sẽ không tiện chút nào nếu phát cánh lên. Nó vừa chạy, vừa hát, vừa chém. Nói chung mọi chướng ngại vật với Manananggal đều không thành vấn đề vì nó có thể giết chết được nhiều vong hồn vừa bằng quỷ khúc Ghost Opera vừa bằng thanh lưỡi hái.

"Ta đã nâng cấp vũ khí cho con rồi !! Hy vọng thanh lưỡi hái này sẽ giúp con giết chúng dễ hơn !"

"Vâng !"

"Hồi những kẻ muốn lấy mạng ta..."

... hãy mau chìm trong giấc ngủ vĩnh hằng,

... để ta hiên ngang, bước chân... trên vũng máu các người...

.... để ta ung dung... chứng kiến... hơi thở cuối cùng..."

Song được một lúc sau... Manananggal chưa kịp hát hết quỷ khúc liền nằm thờ ngay tấp lự.

"Manananggal ! Manananggal !!! Không sao chứ con ??!"

"Con ghét chạy điên kinh..."

Tít tắp đằng sau Manananggal, Flatwoods thì dường như là quái vật bay lơ lửng chậm chạp nhất bọn, nhưng mỗi vong hồn đi qua đều bị chết dưới tay hần bởi nguồn sóng điện từ khiến chúng điên loạn. Một số chúng thì chết, một số thì cố bỏ chạy tránh xa hần ra càng tốt. Có vẻ như trong suốt cuộc đua Flatwoods chỉ có thể làm được thế thôi...

"Kết quả cuộc thi này, người đứng nhất là Annabelle !!! Về nhì là Flatwoods và cuối cùng là Manananggal vì mãi vẫn chưa về đích !!!!"

Cuộc thi thứ hai có phần hơi giống ác mộng với các ma quỷ của chúng ta một chút...

"Giờ hãy ngắt giao ước nào !!!" – Mỹ Tiên ra lệnh – "Bây giờ sẽ là kiểm tra phần độ hữu dụng của ba loài quái vật đối với con người chúng ta ! Sáu người sẽ rút thăm, người giao ước sẽ phải đi chung với một con quái vật khác. Và phần này sẽ là, thử thách sức bảo vệ của các ma quỷ khi không được giao ước sẽ như thế nào !!!"

Hai mẹ con Manananggal, Phong Nhã, Annabelle, Asano và Flatwoods đồng loạt rút thăm. Với mỗi con người, khuôn mặt của Asano, Phong Nhã và Manananggal chột tròn mắt ra, ôm bụng phì cười đi khi kết quả được công bố như sau :

_ Asano sẽ cặp với "Nữ hoàng mê trai"

_ Manananggal sẽ cặp với "UFO lù dù"

_ Phong Nhã sẽ cặp với "Bà già lảm cẩm"

"Há há há ! Đọc là biết mình được ai "chăm sóc" rồi !!!!!"

"Mỹ Tiên ! Thật sự không ngờ cô đặt biệt danh cho Mẹ còn lợi hại hơn cả tôi nữa !"

"Chà trách sao... Con búp bê của tôi lại bị tai tiếng đến thế !!!"

"Này !!! Đứa nào đặt biệt danh cho bọn ta đấy hả ???"

Đây là lần đầu tiên, Mỹ Tiên có thể thấy Manananggal cười nhiều đến thế. Cô nhìn chăm chăm vào nó mà có cảm giác trái tim mình suýt bị lệch đi một nhịp. Mãi chú ý, cho đến khi Manananggal nhận thấy cô bé nhìn vào mình thì hỏi.

"Có chuyện gì không, Mỹ Tiên ?"

Cô bé đỏ ửng hết khuôn mặt mà quay đi. Bây giờ cô chỉ muốn tìm một cái lỗ dưới đất cho mình chui xuống thì thôi.

Nửa tiếng đồng hồ sau, nhóm Phong Nhã – Bà Manananggal về trước tiên. Bây giờ Du Liên và Mỹ Tiên sẽ đề nghị con người chấm điểm theo mức độ hài lòng họ theo thang điểm 10. Những người sau thời gian được "chăm sóc" và bảo vệ sẽ được phỏng vấn và điều kiện của họ là, trung thực là trên hết.

"Ừ tôi khá hài lòng." – Thầy Phong Nhã cười tươi, nhìn bà Manananggal đang hất tóc đắc chí – "Nên tôi cho bà Manananggal 7/10 điểm."

Nghe xong thế, bỗng nhiên bà Manananggal liên tưởng đầu mình đang bị sập hố đến nơi.

"Sao chỉ có 7 điểm vậy ??!"

Kết đến là nhóm của Manananggal – Flatwoods...

"Tôi chấm cho Flatwoods 9/10 điểm."

"Có thể chứ !!!!!!! Độ hữu dụng thì ta là nhất !!!!!!!" – Flatwoods dường như không giấu nổi cảm xúc của mình.

"Trời, thằng bé này, nó phản bội mình..." – Bà Manananggal nghe thấy thế thì tròn tròn mắt ra nhìn nó – "Sao con cho tên UFO đó điểm cao thế ?"

"Mẹ, trung thực là trên hết ! Mẹ nhớ chứ ?"

"Bởi thế ta mới nói..." – Flatwoods xen vào, đồng thời con quái vật còn vuốt ve Manananggal một cách tình bơ trước con ghen tức của Mẹ – "Manananggal, tại sao hai mẹ con nhà người tính tình khác nhau dữ vậy. Thằng nhóc đi với ta lúc nào cũng dạ vâng ngoan ngoãn chứ không lạnh nhạt như người. Vậy mà người nói nó cứng đầu là thế nào ?"

"Flatwoods, ta chỉ làm những gì ta muốn thôi." – Manananggal nhìn thẳng lên Flatwoods mà lạnh lùng trả lời.

Thế là, Du Liên và Mỹ Tiên phải mất một lúc rất lâu để an ủi bà Manananggal, để bà đỡ tủi thân trước sự phũ phàng trắng trợn từ chính con trai mình...

Và cuối cùng là nhóm Asano – Annabelle, nom trông sắc mặt của họ không được tốt cho lắm.

"Tôi chấm cho Annabelle 4/10 điểm..." – Mặt Asano trắng bệch không một giọt máu.

"Tại nhà người cứ cãi lại trong lúc ta thi hành nhiệm vụ chứ ?" – Annabelle gắt gỏng, phản đối kịch liệt.

"Cô đó !!! Lúc người ta kêu cứu thì lại mất biến !!! Giờ còn đổ lỗi cho ai ??"

"Thôi thôi hai người đừng cãi nhau nữa." – Mỹ Tiên cười trừ, can ngăn họ ra phòng trường hợp có thêm một vụ ẩu đả xảy ra. Cô bé thừa biết, câu lạc bộ giờ đây xảy ra những chuyện đầu đầu thành như cơm bữa nên phải dập lửa ngay từ đầu luôn là phương án tốt nhất – "Nhưng rất tiếc Annabelle, tôi đành phải chấm điểm theo "giám khảo" Asano vậy..."

Rốt cuộc, kết quả của các cuộc thi đấu cũng được Mỹ Tiên tổng kết lại, phát ra cho mỗi cặp người giao ước và ma quỷ của họ. Manananggal, Annabelle

và Flatwoods cùng nhau hồi hộp chờ xem liệu ai trong số họ sẽ là người mạnh nhất. Vì họ không đọc được chữ viết nên phải nhờ người giao ước của chính mình phiên dịch sang ngôn ngữ của thế giới âm.

"Mẹ !" – Manananggal đọc cho Mẹ nghe kết quả của mình – "Chúng ta được đánh giá cao ở sức công phá, tốc độ chỉ đạt mức trung bình nhưng sức phòng thủ lại quá kém."

"Annabelle, kết quả của chúng ta là..." – Phong Nhã thì ngồi trên chiếc ghế đá gần đó. Trên đùi anh, búp bê Annabelle vẫn bất động, nhưng linh hồn cô vẫn nghe lời anh nói – "Tốc độ đạt điểm mức tuyệt đối, sức phòng thủ trung bình nhưng chúng ta lại bị bết hoàn toàn ở sức công phá."

"Người nghe được không Flatwoods ?" – Asano vẫy tay gọi thân thể khổng lồ cao 3 mét của quái vật. Flatwoods lơ lửng người mình ngay trên đầu anh. Nó phát sóng, để có thể thu được giọng nói của anh dễ dàng hơn – "Kết quả là hai ta có ưu thế rất nhiều với sức phòng thủ, sức công phá trung bình nhưng lại tụt ở phần tốc độ... Ừ điều này cũng không trách được bởi chúng ta không có chân như Manananggal và Annabelle."

"Và bây giờ là phần công bố chung cuộc là người chiến thắng !!!"

Mỹ Tiên lò dò kết quả của cả ba ma quỷ, song cô bé tỏ ra khá phân vân. Cô hỏi ý kiến Du Liên nhưng cô ấy chỉ biết lắc đầu bó tay. Bởi với mỗi ma quỷ, họ đều có ưu thế, nhược điểm riêng của mình. Vậy là chỉ còn xét theo điểm bonus thôi. Tất nhiên, với điểm bonus, thì quái vật có điểm bonus cao nhất là...

Tại phòng sinh hoạt chung của Đông Bắc Mekong, Du Liên và Mỹ Tiên linh khinh mang lên một chiếc thùng to bự tổ chẳng nặng nề. Trên nắp thùng, có đính kèm kỷ niệm chương vàng chói sáng lấp lánh do chính trưởng câu lạc bộ Mỹ Tiên tự tay đặt làm. Trên đó có khắc hình bóng của một con ma không rõ hình thù với nền là hai chiếc ống nghiệm bất chéo ngang qua – vốn dĩ là biểu tượng của "Phòng thí nghiệm ma", mặt sau của nó có ghi "Dành tặng cho kẻ mạnh nhất". Cô bé cầm kỷ niệm chương, lướt qua lướt lại từng đội một trong con thót tim của các thí sinh. Và rồi, cô bé cười nín, giương cao kỷ niệm chương lên hô lớn.

"Và cặp chiến thắng sẽ là..."

...

.....

.....

Manananggal !!!!

Hai mẹ con Manananggal chết trân ngay tại chỗ trong khi cặp Annabelle và Flatwoods cũng kinh ngạc không kém. Họ nhào đến hai mẹ con họ, chúc mừng được một chốc sau thì chui vào một góc tối tăm chật hẹp, ôm nhau cùng khóc ròng và an ủi...

"Manananggal, chúc mừng anh !" – Mỹ Tiên tặng cho Manananggal kỷ niệm chương mà chỉ vào chiếc thùng – "Phần thưởng này dành cho cặp HUMAN-DEMON xứng đáng được xem là hùng mạnh nhất câu lạc bộ, giờ nó đã thuộc về anh !"

Hai mẹ con Manananggal ứa hết nước bọt. Chỉ cần chiếc thùng ấy bước vào trong phòng, họ đã lập tức ngửi ngay được chúng ở trong đó rồi. Bây giờ chỉ còn vấn đề thời gian, rồi họ sẽ được nằm xả lai vì đã có những quả tìm này dâng lên tận miệng suốt cả tháng mà không cần phải lao động cực nhọc. Với họ, sự thật tưởng chừng không hề tồn tại này như một giấc mơ vậy !

Manananggal ngậm lên bản Ghost Opera nhộn nhịp vui tươi, tượng trưng sự chiến thắng vẻ vang. Họ mon men bước đến chiếc thùng, vừa hồi hộp vừa vui sướng.

"Mở ra nào ! Mở ra nào !"

"Áy từ từ ! Chờ đã Manananggal."

Manananggal hớn hờ cầm huyền trượng, bấm vào băng keo để khui hàng thì...

BÙM !!!!!!!!!!!

"Tiêu rồi... Mỹ Tiên và Du Liên... Hai người ấy... nghiêm túc chứ... Họ troll sao ?" – Phong Nhã, Asano, Annabelle và Flatwoods đổ mồ hôi lạnh trước cảnh tượng lúc này.

Thực ra bên trong chiếc thùng lại là một quả pháo được kích nổ khi có ai đó mở chiếc thùng ra. Manananggal không hề hay biết chuyện này, liền bị một tràng pháo đội thẳng vào mặt không thương tiếc, để lại cho nó những bụm thiếp "chúc mừng" bay là tả khắp nơi và một cái mặt bầm đầy xả phòng bông tuyết trông như một ông già Noel thứ thật.

Đây thật sự là nỗi nhục nhã quá lớn đối với Manananggal...

"Nhưng ít ra... một ngàn quả tìm thuần khiết không tồn tại !!!!!!!!!!!" – Trái ngược với mặt bí xị của Manananggal là một tràng vui sướng từ các cặp bại

trận còn lại. Họ thi nhau bình luận và đồng thanh với nhau với âm lượng rõ to, mục đích để Manananggal cũng có thể nghe thấy – "Vớ lại, thấy cũng tội, mà THÔI CÙNG KẼ :v !!!"

Từ sau chuyện này, Mỹ Tiên và Du Liên phải mất một thời gian dài để khôi phục sự tin tưởng của nó với mọi người trở lại...

"Manananggal... Thôi mà chỉ là đùa thôi... Giờ anh ra ăn chung với mọi người đi ! Đi mà ! Manananggal ! Cho em xin lỗi, là lỗi của em !"

"Manananggal ! Ít nhất con vẫn giành được kỷ niệm chương đầy thôi."

Còn bà Manananggal sẽ đứng ngoài cuộc. Bà cũng chẳng giận gì đến Mỹ Tiên và Du Liên, bởi bà rất thích xem cảnh của hai đứa trẻ này đang xử lý tình huống khó đỡ này như thế nào thôi...

Một tràng cười của câu lạc bộ đổ dồn về phía một cô nữ sinh ở cuối góc phòng sinh hoạt. Nơi đó, có một chiếc chăn trùm kín mít một con người cứng đầu tuyệt thực vẫn còn tiếp diễn suốt cả một đêm...

Nhật ký của Mỹ Tiên: "Manananggal... bình thường là một demon rất lạnh lùng tàn ác, giết người thảm liệt như con kền kền đói khát. Nhưng khi bị troll, anh ấy sẽ chui góc tự kỷ như con ốc sên vô hại-vô dụng..." (Manananggal: "Cô so sánh tôi cái kiểu gì thế ??????!!!!!!")

Ghi chú: Mỹ Tiên là học sinh rất tẹt môn văn...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bài Về: Mỹ Tiên Thất Tình (Part 1)

Vie: Bài về này chủ yếu đi troll Mỹ Tiên x Manananggal x Phong Nhã :v :v

Câu lạc bộ "Phòng thí nghiệm ma", 12 giờ 30 phút khuya...

"Lang thang trong miền cõi mộng,

Vây quanh mùi hương đất trời...

Nhiều lúc ta thường hay hỏi,

Nơi này là thật, hay mơ... ?"

"Suýt... Xin chào tất cả các bạn đọc giả ! Tớ tên là Mỹ Tiên ! Đêm nay là đêm đầu tiên tớ sẽ dẫn chương trình DÌM HÀNG các ma quỷ của câu lạc bộ !! Và tập đầu tiên sẽ là về ai nhỉ ? Các bạn đoán thử xem. Hãy chú ý, bước đi im lặng nhé !"

Mỹ Tiên rón rén mở cửa phòng sinh hoạt. Bây giờ trời đã quá khuya, nhưng trong căn phòng này vẫn còn sáng đèn huỳnh quang yếu ớt.

"Ồ !!! Các bạn !! Ngạc nhiên thật..."

Chiếc camera hướng thẳng ra ngoài. Ngoài ban công, bóng hình một người con gái đang ẩn mình trong bóng đêm, ngồi vắt vẻo trên tay vịn hướng nhìn lên vàng trắng. Làn tóc bạch kim xõa dài, hòa vào trong linh hồn của con gió. Trang phục từ đầu đến chân chỉ đều là một màu đen hắc ám nhưng với chiếc váy xẻ ra một bên, nó để lộ cặp đùi trắng nõn gợi cảm.

Vâng những đặc điểm này thì chỉ Annabelle mới có thôi. Có lẽ linh hồn cô ta đang trong dạng giao ước với thầy Phong Nhã. Thật sự càng nhìn thấy dung nhan, lẫn body của thầy Nhã (khi biến thành gái) còn xinh đẹp lộng lẫy hơn cả Mỹ Tiên, cô bé muốn gặm nguyên một cái GATO lắm chứ...

Lý do vì sao hai người lại giao ước linh hồn với nhau vào lúc này, trong khi hiện giờ âm khí của demon không nhiều như mọi khi ? Đến Mỹ Tiên cũng không biết được... Cô bé thắc mắc rốt cuộc họ đang giao ước linh hồn với nhau để làm gì thế ?

Một chi tiết khác, đêm nay thật kỳ lạ làm sao ! Mọi đêm Mỹ Tiên thường nghe Manananggal hát, nhưng lần này, đây là lần đầu tiên Mỹ Tiên nghe thấy tiếng hát của Annabelle.

"Dẫu phải hiến thân trong giấc mơ...

Đầy rẫy bóng tối, cái ác và dục vọng.

Nhưng đâu ai hay, lý trí mách bảo tôi thế,

Chỉ cần bên tôi...

... là bóng hồn của anh."

Những câu hát vang lên chậm rãi, ngân dài và khi đến phần điệp khúc, dòng nhạc được ca trào lên nghe thật tha thiết làm sao. Những ngón tay thướt tha của Annabelle khẽ vuốt cổ họng của mình, ngược đôi mắt khép hờ lên cao và gào thét bài ca. Mỹ Tiên còn có thể thấy những viên ngọc không rõ hình thù, chúng chảy dài rơi xuống từ khuôn mặt sắc sảo xinh đẹp của Annabelle.

"Vãi cả cảm xúc..." – Mỹ Tiên nghĩ thầm.

Cô bé tự nhủ nhất quyết phải quay được clip của Annabelle rồi đăng lên youtube câu lượt xem mới được !

Bất chợt, Annabelle xoay mình, quay về phía sát cửa giữa phòng cầu lạc bộ và ban công. Anh vẫn tiếp tục hát, nhưng cứ đứng ngay trước cửa không thôi.

"Các bạn ! Các bạn có thấy hướng mắt của Annabelle lúc này không ? Tại sao Annabelle lại nhìn về phía bức tường nhỉ ?"

Nào Mỹ Tiên có biết. Thực chất Annabelle có một bí mật không cho mọi người của "Phòng thí nghiệm ma" biết ???!

Sự tò mò ngày càng xúi giục cô bé lao vào vòng nguy hiểm. Cô rón rén, mò mẫm sát chân tường, quay chiếc camera về hướng nhìn của Annabelle. Càng tiến gần, Mỹ Tiên dường như thấy ở đó còn tồn tại một vật thể gì đó đang bắt động. Nó có kích thước, hình dạng giống y như con người. Điều đầu tiên mà cô nghĩ chắc hẳn là Manananggal hay Flatwoods cũng đang có mặt ở đó ?

Cái gì thế này ??? Sao trông họ có vẻ tình tứ với nhau dữ vậy ??? An... Anna... Annabelle còn tiến gần, đưa hai bàn tay trắng nõn mịm màng của anh ta nâng cằm của người đó, vuốt ve nhẹ nhàng, rồi vịn về lên hai gò má. Khuôn ngực đầy đặn áp sát vào người đó. Mặt hai người bây giờ gần nhau đến nỗi có thể kiss luôn được rồi !! Và... đã hôn thật...

Annabelle hoàn toàn chủ động trong những động tác đen tối cùng bao lời ca say ngất lòng người. Trong khi người đó vẫn không nói gì, không cử động gì mà chỉ hưởng thụ theo từng định hướng xấu xa của anh. Hai cánh tay của người đó bị treo lên cao, dường như là bị trói, trông như một cảnh S-M vậy...

Trong cái bóng tối mập mờ không nhìn thấy gì, Mỹ Tiên nhất quyết phải căng mắt ra nhìn cho bằng được. Rốt cuộc Annabelle đang cặp chung với ai thế ??

Người này dường như không có áo choàng bùa vậy đến chạm đất, chiều cao không nổi bật. Vậy chắc chắn không phải là Asano – Flatwoods. Mà cũng đúng ! Anh Asano đã có chị Du Liên rồi cơ mà. Nên cô bé loại ngay Asano là người nhận dạng.

Nhưng nếu không phải là Asano thì chứ còn ma quỷ nào khác trong Phòng thí nghiệm ma ??????!!!!!!!!!

Mỹ Tiên bắt đầu thấy toàn thân mình trở nên nhức nhối khó tả. Trái tim của cô bé đập thình thịch đến điên loạn. Cô bé không còn mấy may chú ý đến cái camera được nữa. Cô nhìn chăm chăm vào hai người lúc này, hai bàn tay khẽ siết chặt thành nắm đấm, hận sao mình có thể can thiệp giữa họ được thì thôi.

Tình cảm hai người đó dành cho nhau rốt cuộc đã từ khi nào rồi ? Vậy mà Mỹ Tiên lại không hề hay biết trong suốt bao thời gian ?? Cô bé bây giờ liên tưởng mình là một người con gái ngây thơ chột dạ, lại thích một người đã có mối tình văt vai. Như thế chẳng phải cô là kẻ thứ ba hay sao ??

Ừ Mỹ Tiên thật ngốc, cô đã không nhận ra sớm hơn để chấm dứt quách nó đi cho rồi.

Mỹ Tiên không đủ can đảm để xen vào. Cô bé lui thủ, chùn bước ra khỏi phòng sinh hoạt. Cô thấy ngực mình đang đau, đau lắm. Cô chỉ muốn có một không gian thật riêng tư để cuộn tròn thân mình mà khóc thôi. Nhưng sự đời thật trớ trêu khi cô không cho phép tự kìm nén cảm xúc của bản thân được nữa. Cô bé gục thẳng bên vườn bông hoa trà, nức nở khôn nguôi.

Những bông hoa trà khẽ theo gió mà bay lên, đậu lên mái tóc của Mỹ Tiên. Nhưng giờ cô bé không còn cảm nhận được niềm vui đó nữa, cảnh đó chỉ khiến cô buồn thêm thôi. Bởi một lẽ tự nhiên, cô đã từng được người mà cô đem lòng kể một kỷ niệm đẹp đẽ của người đó. Phải, những bông hoa trà - những bông Camelia, chỉ cần nhắc đến bông hoa đó là cô lại nhớ đến người đó.

Mỹ Tiên không hiểu sao nhận thấy, mình như sắp xuống địa ngục theo nghĩa đen...

Sáng sớm hôm sau, 6 giờ 35 phút sáng..

"Mỹ Tiên ? Mỹ Tiên ? Sao cô ngủ ở đây ? Coi chừng bị cảm lạnh đấy !!"

Mỹ Tiên mơ màng khẽ mở đôi mắt sưng mọng vì khóc của mình. Cô đã không hay biết mình đã ngủ quên từ lúc nào.

Trước mắt lờ mờ của cô bé giờ đây, là Manananggal. Nó đã chuẩn bị, thay bộ đồng phục Đồng Bắc Mekong xong xuôi trông thật tươm tất sạch sẽ.

Áo sơ mi trắng phau có thắt cà vạt nâu đỏ, quần tây xanh sẫm cùng chiếc giày Converse màu đen được Mỹ Tiên cho mượn. Manananggal cũng cải trang thành dạng con người bình thường với mái tóc bù xù nâu hạt dẻ và đôi mắt đeo kính áp tròng màu xanh dương, cả gương mặt nó cũng được thanh tẩy hết những vết máu me nên trông rất khác với hình dạng của một con quỷ tàn ác mà Mỹ Tiên thường biết.

Bàn tay nhợt nhạt của Manananggal sờ lên trán Mỹ Tiên, rồi nhủ.

"Chắc... Cảm rồi này" – Manananggal chau mày – "Mỹ Tiên, rốt cuộc tối hôm qua cô đã làm gì vậy?"

"Không cần biết ! Anh đừng nhìn vào mặt tôi nữa !!"

"Coi nào ! Tôi lo cho cô, nên tôi muốn hỏi thăm mà cũng nổi quạu ?" - Manananggal ngậy người ra. Nó quyết phải tra hỏi, nó chắc chắn Mỹ Tiên đang có chuyện không vui ! - "Mỹ Tiên, cô có chuyện à ?"

Nó cũng muốn phần nào giúp cô bé, nên hy vọng đâu cô sẽ thẳng thắn tâm sự với nó nhưng..

Bóp ! ~~~~~

"A !! Đau... đau !!!"

Thì ra là do... Mỹ Tiên hứ một cái. Cô bé liền đứng vụt dậy, giáng thẳng cú đá vào ngay giữa hạ bộ của Manananggal..

Bị bất ngờ, Manananggal vô thức nằm lăn quay. Toàn thân nó run rẩy, chịu cú đau thấm nhuần vào tận sâu xúc giác còn hơn cả bị tra tấn từng xẻo thời Trung cổ. Dù vậy, cái sĩ diện vẫn là trên hết, có sống chết nó cũng sẽ không thể để rơi nước mắt chỉ vì chuyện như thế này !! Nó chỉ muốn hỏi rốt cuộc cô bé Mỹ Tiên đã gặp chuyện gì mà "giận cá chém thớt" vào nó, dám làm một chuyện tàn-bạo-dã-man thế này với nó cơ chứ ? Trước giờ cô bé lạc quan nhí nhố lắm mà, y chang một đứa con nít ! Chứ cô bé có thái độ này bao giờ đâu ??!!!

Tuy nhiên, Manananggal chưa kịp hỏi gì, Mỹ Tiên quay lưng mà bỏ đi về lớp học. Cô cứ để mặc đó, không biết rằng Manananggal mất chữ O, miệng chữ A ngoác nhìn cô bé như con cún ngây thơ vô (số) tội với tư thế nằm cuộn tròn vì còn đau ngay chỗ-đó...

"Làm quái gì mà quan tâm đến mình dữ vậy ? HẮN có PHONG NHÃ-ANNABELLE rồi thì cần gì đến mình nữa ?? Sao HẮN ta còn dám.. AAAAAA !!!!!!! Tức tức tức tức tức quá !!!!!!!!!!!!!!! Hóa ra, bấy lâu mình chỉ là nữ phụ đam mê của anh ta !!!! Mình cứ như một đứa ngốc vậy !!! Mình còn tưởng Manananggal thích mình cơ chứ ??

AAAAA !!!!!!! BỌN GAY CÁC NGƯỜI CỨ VUI VỀ VỚI NHAU ĐI !!!!!!"

Đừng đừng đừng đừng !!! ~~~ Vào lớp để chuẩn bị tiết học, nhưng giận quá mất khôn, Mỹ Tiên cứ đâm thùm thụp vào bàn học.

Rầm !! ~~~ Sức mạnh cuồng nộ vượt mức giới hạn khiến Mỹ Tiên mất kiểm soát hất tung cái bàn gần 40kg lên, quăng ra ngoài cửa sổ kêu lên một tiếng CHOANG !! oai oán, trước bao con mắt kính hãi của mọi người xung quanh.

Vâng, Mỹ Tiên lúc thất tình là dễ nổi loạn thế đấy...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Bài Về: Mỹ Tiên Thất Tình (Part 2)

Chú thích: Hình trên minh họa tạm thời dành cho Manananggal và Phong Nhã :3 Khi nào có minh họa chính thức, Vie sẽ up toàn bộ hình vẽ của các char thành 1 chap luôn 1 thể :3

Vie: Cho hint lên !!! *phụt máu mũi* .v .v Đây là chap duy nhất trong Ghost Opera có hint trá hình .v .v

Phòng y tế Đông Bắc Mekong, 8 giờ 45 phút sáng..

" Á !!!! Mẹ !!!! Đừng !!! Đừng lại cho con !!!! Không phải là chỗ đó mà !!!!"

"Manananggal !! Nhưng ít ra con phải tham gia kiểm tra sức khỏe của trường chứ ? Nhỡ con có bị gì thì..."

"Trời ạ !! Con không sao hết !! Mẹ không cần phải lo đến vậy đâu ??"

"Giờ Mẹ bảo CON CỐI áo ra !!!!!"

"Con nói CON KHÔNG CỎI !!!!!!!!!!!!!!!!"

Có vẻ như Mẹ đã lo lắng hơi thoải quá khi bắt Manananggal phải bỏ tiết học ngay giữa giờ học. Ngay sau khi nghe con mình kể hết sự việc hồi sáng sớm và gặp tai nạn không đáng có này, bà đã nắm cổ nó xuống phòng y tế, bắt thầy Phong Nhã phải kiểm tra thì may ra bà mới bắt đầu yên tâm được.

Biết trước tính cứng đầu của nó, bà Manananggal cũng đã trói nó trên giường bệnh sẵn trước giọt mồ hôi lạnh của thầy Phong Nhã. Mặt nó nóng bừng lên, giấy đánh đập trong mớ dây trói như con cá mắc cạn. Có sống chết, nó quyết phải thoát ra khỏi cái khoảng khắc chết uon này !!

Với Manananggal, nó sẽ liệt đây là tình thế khó đỡ nhất trong cuộc đời mình...

"Uhm... Bà Manananggal..." - Thầy Phong Nhã cười trừ, cuối cùng thầy mới có dịp xen vào giữa cuộc cãi vã của hai mẹ con - "Rốt cuộc sao một demon mạnh như Manananggal phải xuống phòng y tế của cháu vậy ạ ?"

"Manananggal dù có là demon mạnh cỡ nào nhưng về sinh lý, nó vẫn chỉ là đứa trẻ, chức năng cơ thể nó vẫn thuộc về con người bình thường như các cháu !!!"

Khuôn mặt xác xơ già cỗi của bà Manananggal trở nên nhiều nếp nhăn hơn, thân thể thì lừng lợ trong khoảng không như một con ma đói đủ khiến người ta chết khiếp. Thật thầy Nhã cũng không xác định rõ vì sao bà ấy lại lo lắng dữ vậy.

Thật ra chuyện này xảy ra là do một lần bà Manananggal đã tình cờ bắt gặp cảnh những ông bố bà mẹ dắt con đi khám sức khỏe định kỳ. Tự dưng nhắc đến Manananggal, bà mới phát hoảng khi nhận ra trong khi chính con trai của bà suốt 16 năm qua chưa một lần đi khám sức khỏe nào ??? Đó là chưa kể, lúc mới nhận nuôi dạy Manananggal, bà cũng không biết được sức khỏe nó có vấn đề gì lâu dài hay không.

Càng nghĩ, bà càng không làm ! Thế là hôm nay bà mẹ anh hùng của chúng ta đã hiện nguyên hình của quỷ, bắt Manananggal và hai người cùng tan biến trong không khí ngay trong tiết học trước con mắt kinh hãi của học sinh của thầy cô... Bà Manananggal vì cũng không rõ thủ tục khám sức khỏe của người bình thường, nên người bà trông cậy nhất, chính là Phong Nhã.

"Phong Nhã, ta muốn người xác nhận liệu thằng bé sẽ không sao chứ ? Nãy giờ nó cứ khẳng khẳng với ta. Nó không muốn ta xác nhận nên đành nhờ người vậy."

"CHỨ CÒN GÌ NỮA ??? CON ĐÃ 18 TUỔI RỒI ĐẤY !!!" - Manananggal từ khu giường bệnh tức tối rít lên.

"Đúng rồi, bà yên tâm" - Phong Nhã cũng hiểu ý của bà. Anh xoa tay lia lịa trấn an bà - "Chuyện đó hoàn toàn không sao cả mà. Manananggal còn thết được như thế chứng tỏ em ấy không thành vấn đề gì đâu."

Mất hết cả kiên nhẫn, bà Manananggal nghĩ, chắc phải dùng biện pháp mạnh với hai thằng con trai cứng đầu này thôi.

Bản tính của một người mẹ trời dấy, bà không một chút nhân nhượng, NÉM thẳng thầy Phong Nhã vào khu giường bệnh nhân cạnh Manananggal đang bị trói chặt. Và rồi, bà đóng cánh cửa khu bệnh nhân cái rầm nhót hai người hại trong đó...

*** BÀ MANANANGGAL: Được Vie xây dựng khi kết hợp hình tượng của QUỶ và NGƯỜI MẸ ***

"Này ! Bà Manananggal !!!" - Búp bê Annabelle ngồi trên văn phòng của thầy Phong Nhã như thường ngày. Nó bất ngờ ré lên khi thấy cảnh tượng này. Nhưng khi không có sự cho phép của thầy Phong Nhã, thì linh hồn cô ta vẫn sẽ bị phong ấn trong đó mãi thôi.

"Con không nghe lời thì mẹ đành làm vậy thôi. Mẹ sẽ nhốt hai đứa trong đó cho đến khi nào có kết quả xác nhận thì thôi !!!"

Chỉ bằng một câu niệm chú ngắn gọn, tiếng nói khó khè của bà rít lên nghe thật ghê rợn khiến Manananggal trợn mắt một hồi. Trời trời trời trời !!! Cái lời nguyện này từ nó còn là đứa trẻ bé tí teo đến lớn làm sao nó có thể quên được chứ ??

Dù cho có là chủ nhân của Ghost Opera đi nữa, nhưng nó sẵn sàng xếp vào đây là lời nguyện ĐÁNG SỢ nhất đối với nó !!!

Lý do vì sao ư ? Đó là bởi...

"BỤP..."

Những sợi dây trói vô thức chuyển động trên người nó, trườn trườn như những con rắn sống. Kèm theo đó là một làn khói trắng từ đâu bỗng bủa vây khắp cơ thể. Manananggal nhắm nghiền mắt lại, có muốn chửi thề cũng không xong. Nó nghĩ có lẽ nó sắp tiêu đến nơi rồi !!

Phong Nhã sau một hồi bắt lực phá cửa không ăn thua. Anh thở dài lắc đầu ngao ngán.

"Manananggal, có lẽ em và anh nên hợp tác với nhau..."

Khi thầy Phong Nhã quay mặt lại nhìn thấy Manananggal thì...

"AAAAAA !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Manananggal chẳng muốn nhìn mặt biến sắc của thầy Phong Nhã vào lúc này. Nó đỏ bừng cả mặt, nhìn vào một hướng vô định. Nó biết ngay mà, cái bùa chú đáng nguyên rủa ấy khiến nó trở nên thể này đây...

Ánh sáng mặt trời từ cánh cửa sổ chiếu vào cảnh tượng làm thầy chẳng biết phải nói gì nữa. Bởi trước cặp kính dày cộp của thầy giờ đây, đang phản chiếu hình ảnh của Manananggal. Và Manananggal đang nhìn chăm chăm lại phía thầy, trong tình trạng không vãi che thân đúng nghĩa đen...

"Ma... Ma... Ma... Manananggal, sao em...?"

"Từ lời nguyện đáng chết của mẹ tôi mà ra đấy." - Trái với khuôn mặt bối rối như một trai thẳng của thầy Phong Nhã, Manananggal nhìn thẳng vào thầy mà bình tĩnh nói - "Giờ thầy cứ giả vờ làm đúng những gì mẹ tôi nói đã. Đợi đến khi bà ấy thỏa mãn rồi thì nói chuyện sau cũng được."

Nhưng rốt cuộc thầy Phong Nhã cũng không ngờ, chuyện này lại cũng có hiệu quả. Thầy ngậm ngùi, giả vờ viết bản xác nhận rồi gửi nó qua đường khe cửa ngay dưới sàn phòng khám kèm theo bản dịch sang ngôn ngữ âm. Ai ngờ bà Manananggal đã tin thật. Những gì diễn ra tiếp theo sau đó hoàn toàn tĩnh lặng. Manananggal và Phong Nhã mới thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng bà ấy cũng chịu buông tha rồi.

Nhưng có vẻ Mẹ đã quên... mở dây trói cho con của bà rồi.

"Đành vậy, tự đứng gần đây sắp nghỉ hè rồi nên anh cắt hết chân gỏi giường bệnh vào phòng giặt của trường rồi. Anh cũng giặt áo blouse bên ghế văn phòng lại không có gì che lại cho em" - Thầy Phong Nhã ngồi phịch xuống bên cạnh giường bệnh của Manananggal - "Chà nhẽ Ghost Opera cũng không bẻ khóa được lời nguyện của mẹ em sao?"

"Tiếc là tôi không đủ mạnh. Vì tôi chỉ kế thừa một phần sức mạnh của mẹ thôi."

Manananggal điềm tĩnh đáp. Bỗng Phong Nhã thấy một nụ cười trên môi nó, đôi mắt bị lấy mất kính áp tròng khiến chúng chỉ còn một màu đục trắng dã của quỷ, nhưng chúng như long lanh như nước

"Xin lỗi, vì hai mẹ con tôi mà anh cũng liên lụy"

"Khách sáo làm gì, Manananggal. Không sao đâu mà!"

Bầu không khí im lặng bao trùm giữa hai chàng trai, chỉ còn chừa lại tiếng xào xạc lá cây bên ngoài cửa sổ rắc xuống những cánh lá phượng đỏ thắm. Những tia nắng gắt nóng ran từ cửa sổ chiếu vào, nhưng lại nhấp nháy như đom đóm mỗi khi bị cánh lá phượng che khuất. Chúng là dấu hiệu khi mùa hè đến, cũng là lúc kỳ nghỉ hè sắp bắt đầu...

"À, hình như... anh có đề ý." - Thầy Nhã mở chủ đề - "Hình như sáng nay anh thấy Mỹ Tiên đang bức chuyện gì đó phải không?"

"Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai... Nhưng tôi có thấy Mỹ Tiên ngồi khóc bên vườn Camelia, chắc từ hồi tối hôm qua..." - Bất chợt, Manananggal sực nhớ ra - "A! Hình như hồi tối hôm qua anh đã ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ phải không? Anh không thấy Mỹ Tiên?"

Thầy Phong Nhã ngậm ngùi lắc đầu. Rồi hai người không hay biết, đồng loạt rơi vào trạng thái im lặng lúc nào không hay. Cũng đúng thôi, nói chuyện nhau với bộ dạng thế này, đã thế còn trước mặt một con người đầu óc trong sáng như thầy Nhã thì làm sao mà thoải mái được?

Không thể chịu đựng nổi, thầy Phong Nhã đứng vụt dậy, mặt đỏ bừng lên đến mang tai. Anh lục lọi mọi góc ngách trong căn phòng, mặt thì vẫn đỏ ửng như trái cà chua chín mà lăm bầm

"Chắc chắn phải có cái gì đó cời trói cho em chứ? Kiểm được con dao, hay một cây kéo,... nào đó có ở trong khu này là một kỳ tích lắm rồi!"

"Phong Nhã, anh thử triệu hồi Annabelle thử xem? Hai người giao ước với nhau có thể tạo ra mấy con dao cũng được mà!" - Manananggal đưa ý kiến.

Nghe thấy thế, Phong Nhã gật đầu tán thành, lập tức cho gọi linh hồn Annabelle ở gian phòng bên kia, giao ước với linh hồn cô ta...

"À, cho anh xin lỗi nhé Manananggal ~!" - Phong Nhã ríu rít nói trong lớp máu chảy ròng ròng khắp người theo từng vết cứa dao từ tay bóng hồn Annabelle - "Đợt này anh sẽ cho Annabelle khống chế tâm trí của anh luôn!! Mọi chuyện em giải quyết với cô ta nhé!"

"Vì sao?"

"Trời ạ..." - Nó thấy gương mặt đỏ bừng đáng yêu của Phong Nhã đang lúng túng. Rốt cuộc, anh thét lên khai ra - "Anh sẽ cảm thấy khó xử mất nếu cứ nhìn thấy em như thế này ~!"

Nghe thấy thế, Manananggal hóa đá sau nửa giây...

*** PHONG NHÃ: THANH NIÊN TRONG SÁNG ***

"Ý da !!!!!!!" - Manananggal nghếch mặt không một cảm xúc khi thấy Annabelle nhìn chăm chăm vào nó, ré lên mà xị máu mũi - "Rốt cuộc hai người làm cái gì mờ ám trong đó thế ?!!!"

"BIẾN THÁI !!!!!!!" - Manananggal tức mình gầm lên. Biết thế, nó chỉ muốn Phong Nhã giải quyết họ nó luôn đi cho rồi ! - "Giờ mau cắt dây trói cho tôi cái đã !!!!"

"Chà... Đây không phải là sợi dây bình thường đâu. Bà già lắm cảm đã dùng ma thuật để trói cậu phải không Manananggal ? Rốt cuộc cậu đã làm gì bà ta vậy ?" - Annabelle soi xét nghiêm túc những sợi dây trên người nó với máu mũi chảy ròng ròng, thật chẳng khiến nó tin tưởng một chút nào ! - "Ừ ta phân tích được ma lực của chúng rồi. Ta sẽ cứu cậu, nhưng sẽ hơi khó khăn chút đấy, phải cắt chúng đúng vị trí thì mới đứt được. Cậu đồng ý chứ ?"

Manananggal không một chân chừ gật đầu lia lịa. Nhưng nào ngờ rằng, nó đang chấp nhận cho một ác mộng còn khủng khiếp hơn như thế nhiều...

"Dò được điểm cắt đầu tiên, là ở..."

Manananggal nhắm nghiền mắt lại, vì nó không muốn chấp nhận cái tình cảnh đáng thương lúc này của mình. Vị trí đó nằm ở đằng sau gáy của nó, Annabelle cật lực, nghiêng người qua. Manananggal cũng ngoan ngoãn hợp tác nhưng chẳng may sao sợi dây càng thắt chặt hơn.

"Phù được rồi..." - Annabelle căng thẳng đến toát mồ hôi - "Điểm thứ hai là ở..."

Cứ như thế mà tiếp tục, Annabelle đã khéo léo luồn lách con dao trông thật điêu luyện chuyên nghiệp, tiêu diệt từng điểm cắt giúp cởi trói Manananggal. Dù đã được nói lỏng và dễ thở hơn so với lúc đầu rất nhiều, nhưng nó chợt sững người lại khi nghe cô ta dò ra được điểm cắt cuối cùng...

"Điểm cuối cùng... Là khó đấy... Manananggal, điểm đó nằm sâu trong họng của cậu rồi."

"Vậy có cách nào cắt được điểm đó không ?"

"Tôi không thể đưa con dao trực tiếp vào cổ họng của cậu được." - Annabelle giải thích - "Một cách duy nhất, là tôi sẽ chuyển con dao này thành dạng vô hình. Tôi sẽ nuốt nó và truyền ma lực của tôi cho cậu, nói chung là... chúng ta sẽ cùng phá điểm đó bằng đường miệng..."

Như vậy đồng nghĩa, là KISS luôn rồi còn gì ???

Manananggal thảm nguyện rửa người mẹ nào đó đang giăng nó vào thế bí trong trò chơi dành-cho-người-lớn. Bây giờ, một là nó phải kiss ! Hai là chịu nằm trói với cơ thể khóa thân thể này suốt đời, đồng thời công sức này giờ của Annabelle cũng trở thành vô ích !

Nó đắn đo, song một hồi lại nuốt nước bọt, rốt cuộc nó đã gật đầu đồng ý...

"Tốt lắm !" - Annabelle lập tức nuốt con dao không lồ vào bụng. Thế là toàn thân cô ta tỏa ra một bầu không khí xen màu đen lẫn màu hồng. Annabelle ngồi chồm lên người Manananggal, nở nụ cười đầy ân ý khiến nó hồi hộp không kém - "Manananggal, rồi cậu sẽ thấy, nụ hôn có sức cuốn hút đến điên loạn là như thế này đây."

"Annabelle, cô đừng hiểu lầm." - Manananggal lạnh lùng đáp - "Tôi chỉ muốn..."

Nhưng Manananggal chưa kịp dứt câu, một nụ hôn thật sâu và tàn bạo đã tấn công thẳng vào đôi môi nó từ lúc nào. Một luồng hơi gì đó từ khoe miệng của Annabelle lan tỏa sâu vào trong cơ thể khiến nó cảm thấy thật ghê tởm, nhưng nó không quan tâm. Dường như thị giác của nó ngày càng trở nên mù mờ hẳn đi rất nhiều, vì một lẽ nó bây giờ cảm thấy thật tuyệt vời, cứ như một người vừa mới bắt đầu chơi game có thể gây nghiện nặng vậy.

Annabelle trong lốt Phong Nhã lập tức chau mày, ấn sâu hơn nữa, khiến Manananggal phải ngửa cổ ra để hợp tác cùng họ. Nó nhắm mắt, thấy cổ họng rất rát và đau kinh khủng, như muốn thiêu đốt cơ thể nó từ bên trong vậy. Đã vậy, trong tình cảnh này, nó không thể nào thờ nổi, nó cứ tưởng đầu mình có khi sẽ chết ngạt đến nơi vậy.

Sau một hồi khó khăn cũng qua, Annabelle cuối cùng cũng chịu mở khóa môi của nó. Cô ta thờ hồng học, vàng trán thì ướt đầm mồ hôi. Những ngón tay của Annabelle khẽ quệt nhẹ, lau đi vệt máu vẫn còn vương trên miệng của cả cô và Manananggal. Rồi cô ta cắt đứt điểm những sợi dây còn lại mà đáp.

"Xong rồi đấy, giờ cậu thoát ra được rồi !"

"Cảm ơn, Annabelle." - Manananggal thử vùng cơ thể mình. Quả nhiên những sợi dây trói đã tuột khỏi người nó khiến nó không còn gì vui hơn nữa được - "Hai người đã cứu mạng tôi đấy."

"Giờ ta sẽ đi xuyên tường, lấy chiếc áo blouse của Phong Nhã cho cậu tạm dùng. Chờ ở đó đấy !"

Xong xuôi, Annabelle và thầy Phong Nhã ngắt giao ước. Linh hồn cô gái vẫy tay cười đắc thắng và xuyên qua cánh cửa và biến mất.

"Phong Nhã, cảm ơn anh..."

Nhưng Phong Nhã của chúng ta lại không biết phản ứng thế nào trừ một cái gật đầu. Rồi anh ngồi quay sau lưng, tránh khỏi tầm nhìn của Manananggal. Anh thật sự không dám nhìn vào nó một chút nào.

Trong khi đó, Annabelle bỏ lại hai người con trai với nụ cười nham hiểm nở trên môi...

*** ANNABELLE: Hình tượng QUỶ + HỮU NỮ (WTF ??) ***

RẦM !!!!!

Thế nhưng, ngay khi bóng hồn Annabelle xuyên qua gian văn phòng khám bệnh. Đột nhiên, Mỹ Tiên cũng mở cửa phòng y tế bước vào...

"À... xin... xin chào..." - Annabelle đột nhiên cảm thấy có một thế lực nào đó đang chèn ép linh hồn của cô.

"MANANANGGAL ĐÂU ? THẦY NHÃ ĐÂU ?" - Mỹ Tiên hỏi - "Tôi muốn hỏi lý do vì sao Manananggal lại bỏ lớp học giữa chừng ??? Làm cả lớp tôi bị ghi sổ đầu bài và trừ điểm thi đua rồi đây này !!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Annabelle nuốt hết nước bọt khi thấy bộ mặt hăng hăng giận dữ của Mỹ Tiên. Cô ta biết, nhất định Mỹ Tiên đang bực mình, nên phải dùng những lời ngon ngọt nhất có thể thì may ra mới hạ hỏa được...

"À... Mỹ Tiên... Cô biết đấy..." - Annabelle bối rối đáp trả lại - "Thật sự bây giờ cô muốn tìm Manananggal thì không phải là lúc thích hợp đâu."

Mỹ Tiên thấy gian bệnh nhân của phòng giường bệnh dành cho học sinh đang ĐÓNG KÍN MÍT thì sinh nghi ngờ. Làm theo bản tính, cô bé lướt qua bóng hình của Annabelle và...

ĐỪNG ~~~ !!!!! Bằng nội công thâm hậu mãnh liệt, Mỹ Tiên siết chặt bàn tay thành nắm đấm, phang ngay cánh cửa khiến nó tung bắn lẻ ra...

1 giây...

2 giây...

3 giây...

....

.....

.....

...

..

.

"Xin chào."

Mỹ Tiên tối hết mặt mũi. Đứng với cái đầu óc không bao giờ trong sáng, thì ra người mà cô bé hằng ngưỡng mộ và thích thầm lại là một tên biến thái thích lột sạch quần áo, lên giường chung với một thằng đờn rựa khác.

Con giận của Mỹ Tiên đã kinh khủng, nay còn trào lên lên 200% nữa...

"MANANANGGAL !!!!!!!!!!"

"Mẹ kiếp !!!! Khốn nạn !!!! Làm thế nào Mỹ Tiên có thể đâm bay cánh cửa mà vào trong được thế ????"

Mọi hiểu lầm trên không những không giải quyết được, đã vậy còn xảy ra nghiêm trọng hơn.

Cùng lúc ấy, bà Manananggal thì lại biến sang Hawaii nghỉ mát từ khi nào, bỏ lại đứa con của mình phải hứng chịu hậu quả do bà gây ra.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Bài Vè (Ending): Mỹ Tiên Thất Tình (Part 3)

Vie: Mỹ Tiên (aka Bảo Bảo)'s love story cuối cùng cũng đến *nhảy tung*

_ Tôi biết ngay mà !!!! Bọn gay các người cứ lo tình tứ với nhau đi !!! Manananggal, tôi nói cho anh biết, anh liệu hồn đừng-bao-giờ-gặp-mặt-tôi-nữa !!!!

Tối hôm ấy, Phòng thí nghiệm ma vẫn sinh hoạt như mọi ngày. Nhưng dường như có 1 chuyện thật bất ổn sao khi trường nhóm Mỹ Tiên của chúng ta lại nổi càu đùng đùng. Ngay đúng lúc Manananggal và thầy Phong Nhã định bước vào phòng sinh hoạt, cô bé hậm hực, xua xua đuổi đuổi hai người như đuổi tà.

_ Dường như Mỹ Tiên... Con bé đang có chuyện gì rồi thì phải...

Trên bàn sinh hoạt, những dấu chấm dài bất tận bay trên đầu của Du Liên và Asano. Thật hai người bây giờ cũng chẳng buồn hơi đầu mà xen vào chuyện này. Họ biết, mỗi khi Mỹ Tiên mà càu lên, là ngay đến hai người cũng chung số phận với hai anh chàng kia là chuyện đương nhiên. Họ cũng chưa thấy cô bé trở nên thế này ba giờ cả. Điều đó khiến mọi người có phần nào chút tò mò, rốt cuộc Manananggal và Phong Nhã đã làm gì mà để cho Mỹ Tiên phải như thế chứ...

_ Bà Manananggal ? - Du Liên thì thầm vào góc tối trong căn phòng - Tôi không hiểu... Rốt cuộc ba người họ đã có xô xát gì với nhau vậy ?

_ Uhm... Ta cũng không biết. Nhưng ta có thể kể cho các người chuyện mà ta chứng kiến.

Bà Manananggal kể hết toàn bộ câu chuyện của bà cho Asano và Du Liên nghe. Nhưng trên tinh thần, mọi chuyện vẫn còn là một ẩn số. Nhưng họ biết được hồi đêm hôm qua đã có chuyện gì đó rồi. Ít nhất, còn biết được thời điểm cãi nhau. Thứ hai, cả Asano và Du Liên đều là cảnh sát mà ! Không chuyện gì mà họ không hề điều tra được cả !!

_ À... Mỹ Tiên này... - Du Liên e hèm mong sao cô bé Mỹ Tiên có thể nghe thấy cô đang nói - Chị ra ngoài một chút nhé. Chị muốn hỏi xem Phong Nhã và Manananggal...

_ Đừng đi, chị ngồi yên đó cho em

Mỹ Tiên ném ánh nhìn đầy sát khí về phía Du Liên. Bản thân cô cũng chẳng biết làm thế nào để cãi lại nên đành quay trở về chiếc ghế salon của phòng sinh hoạt xem tivi.

Bỗng nhiên, một chiếc đèn lóe sáng trong đầu của Du Liên. Cô nhìn sang Asano đang ngo người ra không hiểu chuyện.

_ Anh Asano ! Em có chuyện muốn nhờ anh ! Anh giao ước với Flatwoods, đi xuyên tường và đi gặp Phong Nhã và Manananggal. Đồng thời nhớ bảo Phong Nhã triệu hồi Anabelle để nói chuyện luôn. Đi nhanh nha anh ! Trước khi Mỹ Tiên phát hiện...

_ À ! Anh hiểu rồi, cảm ơn em !

_ Vậy rốt cuộc hai người bị gay thật à ? - Flatwoods trong thân xác của Asano gắng hỏi 2 anh chàng đang ngồi co ro chịu lạnh ngoài hành lang.

_ Làm gì có... Mà tại ta cũng đâu có hiểu rành rành chuyện gì đâu. Ta vốn dĩ đâu có quan hệ gì gần gũi với thành nhóc này - Con búp bê Annabelle trong thân xác của Phong Nhã khoanh tay, hậm hực trả lời. Cô cũng không quên liếc ánh nhìn ngán ngấm qua cửa sổ, nơi cô bé Mỹ Tiên đang nghiêm túc ghi ghi chép chép thứ gì đó.

Thật sự, với mọi người mà nghĩ, đây được xếp vào 1 trong khung cảnh hiếm thấy nhất của Mỹ Tiên...

_ Bây giờ ta có đi hỏi cũng không xong đâu... - Manananggal điềm tĩnh đáp - ...cách duy nhất để giải quyết chuyện này là ta phải tự đi điều tra thôi.

*** HỒI CUNG MODE CỦA CẢNH SÁT ASANO - NGHI PHẠM MANANANGGAL ***

_ Rồi !! Giờ Manananggal trước nào. Manananggal, theo tôi nghe lời khai bà Manananggal, Mỹ Tiên đã trở nên nổi càu xuất phát từ đêm hôm qua. Vậy cậu có mặt ở trường vào thời điểm này không. Cậu là con trai của bà ấy nên ắt phải biết một chút gì đó. Nên nhớ, trung thực là trên hết !

_ Đúng là hồi đêm hôm qua, tôi đã ở lại trường cho đến sáng. Nhưng tôi không hề có mặt tại phòng sinh hoạt, tôi ở khuôn viên của trường để luyện thanh cho Ghost Opera. Tôi xin thề là không hề thấy Mỹ Tiên ở đâu cho đến khi sáng hôm sau thì thấy cô ấy nằm ngủ ngoài hành lang. Và dường như, đêm hôm qua cô ấy đã khóc rất nhiều.

_ Không thể có chuyện cậu luyện thanh thâu đêm được !! Rõ ràng có điểm vô lý trong lời khai của cậu. Cậu làm gì khác nữa không ???

_ Ngoại trừ đi săn thêm 4 quả tim sống để ăn đỡ đói thôi... Nhưng tôi nghĩ nó đâu có liên quan gì đến chuyện của Mỹ Tiên chứ ?

_ Manananggal, cậu đã bị bắt.

_ Tại sao ??? Tôi không phải là thủ phạm !!

_ Không !!! Ý tôi không phải vụ của Mỹ Tiên !! Mà là cậu đã cả gan dám giết người vô tội !!!!

_ Trời ạ !!!!! Làm ơn thông nào cho tôi nhờ !!!!! Tôi có nói tôi ăn thịt người vô tội bao giờ đâu ????? Tôi mà không hành động thì bọn biến thái đó sẽ RAPE tôi à ????????

Cuộc cãi vã y chang con nít giữa 2 người vẫn tiếp diễn dài dài...

*** HỒI CUNG MODE CỦA CẢNH SÁT ASANO - NGHI PHẠM ANNABELLE ***

_ Đến lượt Annabelle !! - Asano thờ dài - Thật sự tôi cũng chẳng biết phải nói sao với cô nữa. Bởi dường như bà Manananggal không hề đề cập đến cô, có vẻ như hồi sáng đến giờ 2 người không gặp nhau nên không có thông tin gì nhiều. Yosh !! Vậy Annabelle, đêm hôm qua cô đã làm gì ? Cô ở đâu ?

_ Đêm hôm qua... - Annabelle ngơ ngác nhìn lên trời, rồi cô chột a lên - À đúng rồi, đêm hôm qua, có một người bạn đã đến ban công sinh hoạt Phòng thí nghiệm ma. Chúng tôi đã hẹn nhau trên đó,

Nghe xong lời khai của Annabelle, cả Asano, cả Manananggal, cả thầy Phong Nhã lẫn Flatwoods đều ngẩn người ra, đồng thanh "hả" một cái cùng một dấu chấm hỏi trải dài không dứt.

_ Annabelle ? Cô có bạn à ?

_ Phải, ừ nhỉ ? Chắc mọi người không biết cậu ấy. Cậu ấy tên là Robert, trước kia cũng giống như tôi, Robert cũng là búp bê bị nguyên rửa và cũng bị phong ấn trong viện bảo tàng. Nhưng cho đến giờ, khác với tôi, Robert không chịu tham gia vào giao ước mà giống ả dật dưới dạng suốt đời. Đêm hôm ấy, vong hồn của Robert đã đến thăm tôi.

(Ghi chú: Cũng giống Annabelle, Robert cũng là búp bê bị nguyên rửa có thật nha các bạn đọc giả ^^)

Lúc ấy, tôi nhận được lời tỏ tình của Robert. Tôi đã từ chối cậu ấy, nhưng bù lại tôi đã hát tặng cho cậu ấy 1 bài tình ca như 1 lời xin lỗi.

_ Bây giờ búp bê Robert còn ở đây không ? Cậu ta đang ở đâu ?? - Asano phản khởi hỏi tiếp. Anh có cảm giác đâu câu chuyện của Annabelle sẽ là chìa khóa để giải quyết vấn đề.

_ Robert đã đi mất trước lúc mặt trời mọc rồi. Nhưng chờ chút... tôi lúc đó có lấy tạm áo choàng của Manananggal để cậu ấy đỡ lạnh, nên chắc tôi còn quên treo ở trên tường.

(Manananggal: "Hèn chi... báo hại mình chẳng tìm thấy áo choàng của mình đâu !!")

Asano lập tức giao ước linh hồn với Flatwoods, đi xuyên tường băng qua phòng sinh hoạt Phòng thí nghiệm ma rồi đến ban công. Đúng với những gì Annabelle nói, áo choàng của Manananggal được giắt ở góc khá tối. Khi Asano tiến đến gần hơn chút nữa thì...

_ Asano... - Flatwoods gọi Asano trong đầu óc anh - Tôi có dò ra được âm khí của vong hồn ngoài Phòng thí nghiệm ma. Có vẻ như âm khí đó là của búp bê Robert.

_ Vậy là cuối cùng mọi việc cũng được sáng tỏ. Cảm ơn, Flatwoods !! - Asano giờ ngón cái biểu dương - Bây giờ chúng ta phải mau chóng giải thích cho Mỹ Tiên để giải oan cho cả Phong Nhã và Manananggal...

_ Thì ra mọi chuyện là thế à ?

Asano giật nảy mình quay phắt người lại. Sau lưng anh, cả Mỹ Tiên, cả Du Liên đều đã ở đó từ khi nào. Trong thâm tâm anh đang đặt ra 1 câu hỏi duy nhất, vậy là Mỹ Tiên đã được bao nhiêu phần trăm của câu chuyện rồi ?

_ Em đã nghe hết chưa, Mỹ Tiên ? - Bàn tay của Du Liên nhẹ nhàng đặt lên vai của Mỹ Tiên - Tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi.

_ Du Liên ? Em làm thế nào...

_ Em đã bảo Mỹ Tiên lắng nghe hết cuộc hồi cung của anh, rồi cả đi ra ban công nữa. Bây giờ Mỹ Tiên đã nghe hết rồi. Quan trọng là Manananggal có chịu tha thứ cho cô bé không nữa ?

Lúc này, chúng ta chỉ có thể thấy Mỹ Tiên đang run rẩy khắp người. Đôi môi cô bé đang mấp máy như đang muốn nói gì đó nhưng không thể. Và rồi, cô xấu hổ cúi gầm mặt xuống. Khuôn mặt thì đỏ ửng như trái cà chua chín khiến Mỹ Tiên có phần nào càng trở nên đáng yêu hơn.

Không thể chịu đựng nữa, Mỹ Tiên liên tưởng đâu có khi mình thà chui xuống mồ còn hơn là phải chứng kiến chuyện này lâu hơn nữa. Cô bé quay mặt bỏ chạy, bỏ lại couple Du Liên - Asano ngoài ban công và xông thẳng ra cửa ra vào. Đúng là thế ! Tất cả là lỗi tại cô hết cả. Chỉ vì một chút hiểu lầm mà cô đã trở nên ghen tuông vớ vẩn, cô đâu còn mặt mũi nào mà gặp lại Manananggal nữa chứ ?? Nhưng chí ít, nhất quyết cô phải nói 1 lời xin lỗi đến cho nó. Nếu được thế, dù cho Manananggal không tha thứ cho cô, nhưng cô cũng sẽ không còn áy náy nữa. Mỹ Tiên đã nghĩ thế.

_ Manananggal !!!! Anh !!!! Cho em xin lỗi !!!!!

"Tôi muốn thả trôi mình trong dòng chảy ngân hà,

Để tâm hồn cào xước không gian, thời gian và ảo mộng vô ngần.

Thật đẹp sao, những ngôi sao kia !

Phải chăng... các người có thể nhìn thấu được trái tim ta ?

Lòng người đời luôn hướng về một phương do vạn vật sắp đặt,

Về con người, về nhân cách đã cùng chấp cánh thành ước mơ,

Về tình yêu, với tôi chỉ như thế là đủ.

Chính bàn tay ác quỷ này, tôi sẽ quyết tâm giành được điều đó..."

Giọng hát tuyệt vời ngân lên từ thanh âm trong trẻo của Manananggal vọng lên giữa hàng lang của khu vườn Camelia. Cô càng nghe, bỗng nhiên trái tim của cô ngày một đập rộn ràng như muốn phá xuyên lồng ngực mỏng manh.

Mỹ Tiên bỗng ngơ người, đỏ bừng mặt lên. Quá lạ ! Cô không hiểu, trời xui đất khiến sao đôi chân của cô không còn kiểm soát được nữa. Cô cứ bước tới, bước tới về phía Manananggal như đang tìm kiếm một ai đó đã rời xa cô từ lâu lắm rồi.

_ Chào Mỹ Tiên. - Mái tóc của thầy Phong Nhã khẽ tung bay trước cơn gió se lạnh. Anh thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười khi thấy Mỹ Tiên không bước ra khỏi phòng sinh hoạt với khuôn mặt cau có như hồi chiều nữa - Em may mắn đấy, vậy là em đã nghe được "Bản tình ca của Ghost Opera" từ Manananggal rồi đấy !

Nghe thấy động, Manananggal cũng quay ra đằng sau để được nhìn thấy Mỹ Tiên. Trông Mỹ Tiên giờ đây như một bé cún tội nghiệp chờ chủ nhân tha tội, Manananggal bỗng nghĩ thế thì chợt quay mặt đi chỗ khác mà phì cười.

_ Manananggal, anh cười cái gì ???? - Mỹ Tiên gắt gỏng thét lên trong khi cô không biết mình đang đỏ mặt đến tận nhường nào.

_ Cô bé này thiệt tình... có cần phải ghen tuông như thế không ? Nếu cô thích tôi thì tại sao cô lại không nói với tôi ngay từ đầu ? - Manananggal đáp lại.

_ Này !! Bản thân con gái tui em cũng có lòng tự trọng đấy !! Vậy được rồi, em khai luôn. Manananggal, dù cho người ta có cho anh là một con quỷ, là 1 demon chỉ biết ăn cắp linh hồn người khác, nhưng...

.... Manananggal... EM THÍCH ANH !!!!

Một sự im lặng bao trùm lấy toàn bộ ban công, khiến cả Phòng thí nghiệm ma cùng nhau nín thin xem thử một kịch bản lãng mạn. Họ không thể nào ngờ, cuối cùng Mỹ Tiên đã chịu khai ra tình cảm của cô bé rồi cơ đấy ! Nhưng liệu phản ứng của Manananggal sẽ như thế nào đây ??

Manananggal nhảy phốc từ trên hàng lang xuống. Nó chậm rãi bước đến gần Mỹ Tiên, trong khi cô bé thì run rẩy chờ đợi câu trả lời của nó. "*Làm ơn đồng ý đi...*" - Mỹ Tiên lẩm nhẩm đọc như đang cầu nguyện.

Bàn tay của Manananggal đặt lên vai của Mỹ Tiên. Đôi mắt sâu hoắm không trông gớm ghiếc của nó nhìn thẳng vào đôi mắt của cô bé.

_ Mỹ Tiên... Tôi... - Manananggal bối rối trả lời - ...thật sự với tôi, cô khiến tôi... cảm thấy khá bất ngờ.

_ Manananggal, anh sẽ...

_ Mỹ Tiên, từ trước đến giờ, tôi chỉ là một demon không hơn không kém. Cuộc đời tôi đã thấm nhuần mùi máu tanh của con người. "*Ta sinh ra là để tắm trong biển máu*", đó là câu hát Ghost Opera bất hủ của tôi, cô biết mà phải không ? Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mình có tình yêu như thế giới con người giống như cô. Vậy nên, Mỹ Tiên này, tôi không đảm bảo một con quỷ như tôi có thể đáp ứng được trái tim cho cô.

Về chuyện tình cảm... tôi xin lỗi, tôi không thể trả lời lời tỏ tình của cô được...

Mỹ Tiên biết mà... mình đã bị người đó từ chối rồi. Dòng nước mắt đầu tiên vô thức lăn dài trên gò má trắng nõn có chút ửng hồng của cô bé. Vốn dĩ, Manananggal chính là mối tình đầu của cô suốt 16 năm trời. Đây là lần đầu tiên Mỹ Tiên biết thế nào là cảm giác được thương trọng nhớ một người, vậy mà chưa chi, nó đã tan vỡ một cách thảm hại...

_ Vâng... Em hiểu rồi ạ... Vậy anh từ chối em, Manananggal ?

Đôi mắt sâu hoắm không trông trắng dã đáng sợ của Manananggal nhìn chăm chăm nhân ảnh Mỹ Tiên đang bật khóc trước mặt mình. Bàn tay vấy máu của nó lướt nhẹ từ bả vai, lau đi hàng nước mắt trên mặt cô bé. Nó nói tiếp với phong thái lạnh lùng như bao mọi ngày, nhưng với Mỹ Tiên dường như tiềm ẩn trong từng câu nói ấy có cái gì đó thật ấm áp.

_ Mỹ Tiên, tôi đã nói sẽ từ chối cô đâu mà đã khóc rồi ?

Tôi chưa thể chấp nhận lời tỏ tình của cô vì bản thân tôi nghĩ, mình vẫn chưa sẵn sàng để có thể mang lại hạnh phúc cho trái tim cô một cách trọn vẹn.

Mong cô hãy cho tôi thêm thời gian. Tôi muốn được biết nhiều hơn như thế nào được gọi là "tình yêu", một con quỷ như tôi sẽ học được thế nào được gọi là "tình cảm". Cho đến khi ấy, tôi sẽ trả lời liệu tôi có có thể đón nhận tình cảm của cô, được không ?

Vì thật sự, Mỹ Tiên này... - Manananggal nở nụ cười nhạt - ...tôi cũng thích một cô bé Việt Nam nhỏ nhắn loi nhoi hay lạc quan như cô đấy.

Hai hàng lệ trên má của Mỹ Tiên cứ lăn xuống không ngừng. Cô nhào đến, ôm chầm lấy Manananggal và trả lời.

_ Manananggal, anh yên tâm đi. Em sẽ đợi, trong khi ấy, em sẽ giúp anh !!! Em sẽ cho anh biết thế nào là "tình yêu", thế nào là cái đẹp của cuộc sống này. Đòi người chỉ có 1 lần duy nhất thôi mà ! Em hứa ! Em hứa ! Em sẽ giúp anh !!!!

Manananggal nghe lời thổn thức của Mỹ Tiên mà thần người ra. Nó cười, xoa xoa mái tóc mượt mà của cô bé mà thăm thẳm.

_ Mỹ Tiên, cảm ơn cô rất nhiều... - Và rồi Manananggal liền sức nhớ ra. Nó lục lọi trong chiếc túi áo đồng phục Đông Bắc Mekong của mình, đưa cho Mỹ Tiên một hộp quà được gói giấy thắt ruy băng kỹ lưỡng - Cái này... tôi tặng cho cô. Tôi định sẽ dùng nó với hy vọng cô sẽ bớt giận phần nào nhưng ai mà ngờ...

Mỹ Tiên tròn mắt, song cô bé cũng đón nhận món quà từ tay của Manananggal. Khi mở nó ra, Mỹ Tiên chợt cười tíu tít, ôm chầm lấy Manananggal. Đó là một bông hoa hồng vừa chớm nở (tượng trưng cho cái đẹp, Manananggal nghĩ thế) được thắt với sợi dây xích trên cành (tượng trưng cho cái ác, Manananggal nghĩ thế).

_ Quá chuẩn !! Mỹ Tiên, bây giờ cô bé không phải lo bị thất tình rồi !!!! - Mọi người cùng vỗ tay chúc mừng.

Từ đó, Mỹ Tiên và Manananggal cũng không thể nào ngờ, món quà ấy lại là bước đầu gắn kết cho mối quan hệ tình cảm giữa 2 người...

Cho đến giờ, tại Phòng thí nghiệm ma, có một bông hoa hồng bị sợi dây xích trói buộc được bảo quản kỹ lưỡng trong chiếc hộp được treo trên tường cạnh những tấm hình chụp kỷ niệm của câu lạc bộ...

Bà Manananggal: "Hình như ta bị bỏ quên rồi."

*** KẾT THÚC MỘT CÂU CHUYỆN TÌNH ĐẦY MONG ĐỢI ***

Vie: Vậy là cuối cùng đã hoàn chỉnh toàn bộ Volume 1 cho "Ghost Opera" rồi ==))

Vie cũng rút ra được kết quả để tiếp tục cho Volume 2. Thật tiếc là Vie phải chia tay với Hoàng Phong Nhã aka Xứ Nữ cùng với Annabelle. Trong Volume 2, anh sẽ chỉ xuất hiện vài cảnh trong chương truyện và sẽ chỉ là nhân vật chính trong 1 hay 2 chương thôi...

Volume 2 sẽ nói về hành trình khám phá của Mỹ Tiên đi tìm chân tướng Thân phận thật của Manananggal. Đằng sau thân phận quý khách máu bình thường, bà Manananggal đang che giấu mọi người, thậm chí con trai bà một bí mật động trời... Thật chất, Manananggal là ai ?

Làm thế nào "Chủ nhân của Ghost Opera" có thể ra đời ?

Camelia - người mà Manananggal còn sót trong ký ức được biết là mẹ ruột (Manananggal đã nhắc đến Camelia ở chap 3), thực chất Camelia là ai ?

Và còn có sự có mặt của nhiều chòm sao khác...

*** Một chút spoil trước cho các bạn ^^ ***

"Phải làm vậy để thằng nhóc mới nhớ nó cũng là ác quỷ giống chúng ta !!!

Nhóc !!! Đó là bản tính của ma quỷ chúng ta !!! Nhóc không thể thay đổi được đâu !!!!!!! Nhóc không còn là con người nữa, nhóc là Manananggal !!!!!"

"Không... Không phải thế !!!!!"

"Hãy tỉnh táo lại đi, bọn trẻ các người đừng là ngây thơ !! Chả nhẽ các người không hề hay biết sao ??? Các người đang bị lợi dụng, chỉ là con rối của Chủ nhân ta thôi !!!!!"

"...tôi có một đứa con trai mà tôi đã mong muốn đặt tên trước khi nhắm mắt, tên là Asano Nakamura..."

"Mỹ Tiên, cô có thể bỏ ra chút thời gian nghe câu chuyện của tôi chứ..."

... tất cả mọi chuyện, về thế giới demon...

... về mọi thứ của hình thức người và ma quỷ giao ước linh hồn cho nhau...

... và trên hết, chuyện về quá khứ của Manananggal và tôi, nơi cả hai chúng tôi được sinh ra..."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Album 2 : Tiếng Hát Bí Ẩn Bên Vườn Đỗ Quyên - Bài Hát Thứ 8: Đoàn Kết Nào !

Vie: Lần này đến lượt mình họa (chibi) cho Mỹ Tiên :3

"Ngủ đi... ngủ đi con ngoan..."

Để con luôn quên đi bao nỗi buồn hôm nay,

Để con luôn nhận được món quà của ngày mai,

Để nụ cười của con thắp sáng cuộc đời..."

Bài hát này...Manananggal tự nhủ tại sao nó đã từng nghe qua, nhưng tại sao nó lại không nhớ gì hết ?

Tiếng hát trong trẻo của một phụ nữ mang thanh âm ngân dài nhẹ nhàng và da diết.

Những lời hát này còn rất quen là đằng khác. Nó có thể liên tưởng mình đang đứng trong thế giới cổ tích nhờ những lời hát du dương ấy.

Nhưng điều quan trọng, nó tự hỏi, ai là người đã hát chúng ?

"Cầm chướng, ly ly, mộc lan, râm bụt,..."

Nở đều, tô màu cho tâm hồn ta..."

Thành thịch...

Manananggal sững người. Trái tim bắt đầu đập thành thịch ngày một mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn, hành hạ tàn bạo từ sâu trong lồng ngực. Nó nhận thức được, có một thứ gì đó vô cùng đáng sợ đang tiềm ẩn trong lời bài hát này. Có một thế lực nào đó vô cùng khủng khiếp đang ám vào trong bài hát tưởng chừng vô hại này.

Nó RẤT không muốn nghe bài hát đó !!!!!!!

Liệu nó có phải là quỷ khúc "Ghost Opera" ??

"...Camelia... Delonix... Azaliya..."

... rờn rờn, chói lòa màu đỏ..."

Gyaaaaa !!!!! KHÔNG !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Manananggal bừng tỉnh thì thấy mình đang gục ngủ trên bàn văn phòng của Phòng thí nghiệm ma. Nó vẫn chưa hết hoảng hồn sau cơn mê ban nãy. Mặt đầy mồ hôi, đôi mắt tròn tròn nhìn phía trước, hơi thở hồng hộc gấp gấp như đang hấp hối... Manananggal chưa bao giờ cảm thấy mình sợ hãi như những gì nó thấy trong giấc mơ ban nãy. Nó không hiểu, nó có nghe thấy tiếng hát đơn thuần, nhưng nó không hiểu sao mình lại trở nên phát hoảng như thế.

"Anh vừa gặp ác mộng à ?" - Mỹ Tiên đẩy cửa bước vào. Trên tay cô bé là một gói snack đang ăn dở.

"Tôi cũng không biết nữa..."

Manananggal nằm bò dài trên bàn, khiến mái tóc nâu hạt dẻ xõa xuống, che đi một bên mắt. Thật sự nó rất muốn vứt bỏ cái tiếng hát kinh khủng ấy khỏi bộ nhớ nhưng không hiểu sao nó không thể...

"Tôi vừa mơ thấy tiếng hát của ai đó... Nhưng không hiểu sao tôi rất sợ chúng."

"Bài hát đó cụ thể như thế nào, anh Manananggal ?"

Manananggal vẫn còn nhớ mang máng. Nó nhắm mắt, lẩm nhẩm và hát theo. Nhưng kèm theo đó là cảm giác rùng rợn chạy dài sống lưng khiến nó ghê tởm.

"Tôi không nhớ lời hát. Hình như là "Cầm chướng, mộc lan, ly ly,..." rồi gì nữa... "Delonix, Azaliya..."Tôi không nhớ kỹ lắm nhưng..." - Manananggal lẩm bầm.

"Lạ thật, tất cả những gì anh nói đều là tên của các loài hoa đấy ?" - Mỹ Tiên hỏi - "Nếu vậy hẳn lời hát đó phải có cái gì đó đã ám ảnh anh chẳng ? Em nghe anh lẩm nhẩm hát theo nghe rất hay mà."

Cuộc trò chuyện giữa Manananggal và Mỹ Tiên có lẽ sẽ cứ căng thẳng liên tục nếu không có...

"Chào buổi tối, mọi người !!!"

Trong mắt Manananggal, đập đến văng bần lè cửa phòng y tế là một cô gái hung bạo trong bộ đồ sĩ quan cùng những huy hiệu cấp trên sáng lấp lánh. Đi chung với cô, là một chàng trai trẻ mặc bộ áo blouse và một anh chàng cũng trong bộ đồng phục giống Du Liên, nhưng trông anh có vẻ gì đó lảng tử và nghiêm túc hơn rất nhiều.

"Chào hai em !" - Thầy Phong Nhã vẫy tay.

"Chỉ mang cho các em bánh ngọt, chi cùng anh Phong Nhã tự làm đây !!!"

"Yay !!! Hay quá !!!"

Buổi đêm tĩnh lặng, nhưng căn phòng sinh hoạt câu lạc bộ "Phòng thí nghiệm ma" - nơi nằm góc khuất của khuôn viên trường vẫn còn sáng đèn. Nơi đây, cả con người lẫn demon đều có thể nói chuyện vui vẻ với nhau. Hay nói đúng hơn, đây là lần đầu tiên, hai thế giới âm dương mới có dịp được tiếp xúc trong bầu không khí hài hòa.

"Ủa, Asano ? Anh đòi quốc tịch rồi à ? Sao em không hay biết vậy ?" - Mỹ Tiên đang ăn bánh thì chợt nuốt hết cái ực. Cô bé tròn mắt nhìn về phía Asano như không tin được.

Du Liên và Asano nhìn nhau. Rồi hai người ngượng chín hết khuôn mặt. Họ khoác vai nhau với nụ cười tươi hơn bao giờ hết mà đồng dục tuyên bố.

"Chúng tôi đã là cặp tình nhân rồi !!!!!"

1 giây...

2 giây...

Nghe xong câu này, cả Annabelle lẫn Mẹ bất ngờ phun một hơi hết nước trà vào mặt nhau. Cho đến khi hai ma quỷ ấy nhận ra sự tình thì đã trở thành một trận ẩu đả lộn xộn...

"Mi !!!!!!!!!!!!!!!" - Manananggal tức tối rít lên - "Chà nhẽ mi không có phép kính lão hay sao mà dám hỗn láo với ta ??"

"Bà cứ suốt ngày tìm cớ để hạ nhục tôi thì làm thế quái nào tôi chịu nổi ??" - Annabelle không thể kiên nhẫn được nữa. Linh hồn cô lập tức chui ra khỏi lồng con búp bê, bẻ tay rôm rốp, xắn tay áo, giắt vô số những con dao lên người.

Nom trông hai demon này chuẩn bị có một cuộc đánh nhau quyết tử rồi đây...

"Hãy thức tỉnh, hơi thở lực bóng tối..."

"Hãy giúp ta thoát khỏi bao lời nguyền..."

Cũng may sao, trong lúc mọi người ngồi nói chuyện với nhau, Manananggal vì không có việc gì làm nên nó quyết định dùng thẳng giọng hát của mình, tạo nên Ghost Opera chứa nguồn ma lực hùng chấn Mẹ và Annabelle lại. Bây giờ, hai demon lại đang muốn quát cho Manananggal một trận vì tội nhốt họ lại trong lồng kính. Một khi Manananggal phát huy Ghost Opera, thì với tình trạng linh hồn không giao ước này, họ đành bất lực không làm được gì, phải chờ đến khi nó phá giải mới có thể thoát ra được thôi.

"Ây dà !!!! Chúc mừng hai người nha !!!!!!!" - Mỹ Tiên nhảy chồm tới, nhìn hai người bằng ánh thần phục.

"Vây xem như hai người là cặp tình nhân HUMAN-DEMON đầu tiên rồi đấy ! Đúng là... đã một khi yêu nhau thì không hề có biên giới mà." - Ngay đến Phong Nhã cũng không khỏi kinh ngạc. Rồi ánh mắt anh lén lách, quay sang bóng hình quái vật Flatwoods to lớn đen ngòm đang lơ lửng trên không, uống trà ở một góc - "Flatwoods, người cũng thích Du Liên à ?"

"Nửa đúng nửa không... Vì ngay từ đầu ta đã không có hứng thú với tình cảm con người."

"Người nên tiếp xúc nhiều hơn với mọi người đi, Flatwoods. Đừng cứng nhắc thế chứ !" - Asano nghe thấy giọng nói của Flatwoods liền ngược nhìn lên cao về phía nó. Anh nhặt lên một chiếc bánh, đưa cho Flatwoods với nụ cười hồn nhiên - "Rồi người sẽ thay đổi quan niệm của mình. Thế giới này sẽ không đẹp như thế nếu không có tình yêu đâu."

Đôi mắt xanh lục ma quái của Flatwoods dịu xuống như vẻ bị khuất phục. Nhưng nó vẫn lầm nhảm câu nói đủ cho riêng Asano có thể nghe được.

"Con người các người phức tạp thật..."

"Thì thế mới gọi là con người !!"

Flatwoods: "=-."

Khung cảnh Sài thành bây giờ đã trở nên thanh bình hơn bao giờ hết nếu không có sự giúp đỡ của Du Liên và Flatwoods. Có người thuộc phe phái cảnh sát và ma quỷ, bây giờ câu lạc bộ "Phòng thí nghiệm ma" đã có cơ hội dễ tiến triển. Họ bắt đầu tổ chức chuyên tiếp nhận những thông điệp cầu cứu về những chuyện tâm linh trong khắp cả nước, tất cả đều được gửi đến câu lạc bộ. Nhờ thế, tất cả các quái vật, ma quỷ sẽ lập thành nhóm đi săn ma quỷ khác và cướp những quả tim của chúng. Trong trường hợp bí kệt và "ế" thông điệp quá... họ đành chịu một hoặc hai tuần, và đến đêm trăng khuyết sẽ buộc lòng săn một hoặc hai người vì đây là thời điểm rất khó bị phát hiện. Trong trường hợp xấu nhất, thì đã có Du Liên và Asano lo nên gần như mọi vụ án lúc nào cũng xuôi chèo mát mái.

"Ban ngày, tất cả con người và ma quỷ đều bắt buộc phải ẩn thân phận của mình, tham gia trực tiếp vào cuộc sống bình thường. Những người có ma quỷ giao ước thì BẮT BUỘC phải cẩn thận hơn, tránh tối đa đụng độ ma quỷ khác. Nếu muốn giải quyết chúng thì phải đợi đến mặt trời lặn thì muốn tung hoành sao cũng được."

Ban đêm, sẽ là lúc câu lạc bộ "Phòng thí nghiệm ma" sinh hoạt. Đây sẽ là thời gian để mọi người có thể thức dậy và hoạt động. Chúng ta sẽ nhận thông điệp của mọi người thông qua email này và thẳng tiến thực hiện dự án chỉ trong một đêm. Trong trường hợp đối thủ quá mạnh, chúng ta chỉ có thể dời được một đêm duy nhất. Như thế sẽ không ảnh hưởng gì đến công việc của tất cả con người vào ban ngày."

"Thế thì sao cô không nghỉ học cho rồi."

"Không được ! Manananggal ! Ai bảo anh thế ??" - Mỹ Tiên ném ánh nhìn giận dữ đến Manananggal rồi quay sang mọi người, trở lại chế độ một người chỉ huy chỉ trong phút chốc - "Chúng ta phải cố gắng làm sao để mọi người đừng nghi ngờ. Nếu bị phát hiện, tất cả chúng ta sẽ chịu hậu quả rất nặng nề. Mọi người nghe rõ rồi chứ ?"

Nhờ vào dự án của Mỹ Tiên, cuối cùng Manananggal, Annabelle và Flatwoods đã có thể tìm cho mình một nguồn sống mà hạn chế tối đa những sự việc phải đi cướp mạng sống những người vô tội.

Đêm thứ nhất...

"Có một đám vong hồn đang tấn công tòa nhà ở quận F."

Đêm thứ hai...

"Bắt lấy một con thủy quái ở đầm lầy, ngoại ô thành phố H."

Đêm thứ ba...

"Rất nhiều học sinh và giáo viên ở trường K bị một dị nhân đánh cắp linh hồn."

Đêm thứ tư...

"Một con ong bắp cày khổng lồ đã làm náo loạn bệnh viện sau khi chui ra khỏi ổ bụng của một bệnh nhân."

"Tiếp đón chúng cho chu đáo nào !"

Nhưng kỳ thực, muốn ăn thì phải lần vào bếp quả đúng là một chân lý vô cùng chí lý và đúng đắn. Cả câu lạc bộ họ đã không ngờ rằng để sống sót và bắt giết các ma quỷ, quái vật khác thì không phải là chuyện dễ dàng gì. Hoặc thậm chí, giống như quy luật của tự nhiên vậy, đây còn được gọi là "đấu tranh sinh tồn".

Trong lúc bắt lấy con ong bắp cày ở bệnh viện, Flatwoods đã vô tình phóng sóng điện từ quá mạnh vào con vật khiến đầu óc nó trở nên điên loạn, phát hoảng mà bay loạn xạ. Mặc cho Annabelle và Manananggal đã đứng ngay cuối hành lang hòng chặn đường con ong lại, nhưng nó vẫn mặc nhiên, xông thẳng về phía trước.

"Hóng bét... Thay ! Thay đổi kế hoạch !"

"Manananggal, ngân Ghost Opera lên nào !!"

Dường như không còn kịp để ngân Ghost Opera, Manananggal cùng Annabelle liều mạng lao mình về con ong. Hàng chục con dao của Annabelle xoay vòng quanh anh, rồi bất ngờ hất tung về kẻ thù. Nhưng Annabelle thoáng hoảng kinh, con dao này đủ sâu để đã thương nó nhưng nó vẫn quá mạnh. Dù bị thương, tốc độ có vẻ đã giảm, nhưng nó đã trở nên hung hăng hơn rất nhiều !

Manananggal bung cánh lên lao ngay theo sau đường dao của Annabelle. Bằng những cú nhào lộn trên không, nó đã cưỡi được trên lưng con ong bắp cày !

"Mây chết !!"

PHẬP !!!!! - Nguyên thân người con ong bị chẻ ra làm đôi ngay dưới nhát chém từ thanh lưỡi hái của Manananggal...

"Yay yay !!! Tuyệt !!! Con ong bắp cày chết rồi !!!" - Mỹ Tiên phấn khởi - "Giờ chúng ta mau lấy tim của nó ra ngay !!"

Thế nhưng, mọi người không ngờ, con ong bắp cày đã hồi sinh từ khi nào. Nhưng không chỉ 1 con, mà có 2 con !!! Chúng đâm sầm vào Annabelle và Manananggal. Mỗi người bị một trong số chúng cùng lúc đâm một cú chí mạng. KENG ! - Manananggal nhanh chóng chuyển sang thế phòng ngự, giương đôi cánh của mình lên và dùng thanh lưỡi hái chặn con ong lại. Nhưng nó quá khỏe, nên một chốc sau, đòn tấn công này nghiêng về phần thắng dành cho con ong. Thế là 1 con đã đã trốn được...

Còn con khác đang đâm vào Annabelle khiến anh bị hất tung, rơi xuống buồng thang máy, nhưng xui xẻo sao bỗng dưng có một thang máy đang đi xuống nên chẳng mấy chốc đã bị mắc kẹt ở dưới.

Còn Manananggal bị nghiêm trọng hơn, nó đã bị con ong đâm một lỗ thủng rất lớn ngay giữa bụng...

"Chết thật ! Manananggal ! Annabelle ! Hai người không sao chứ ??"

Con ong bắp cày thừa thời cơ cũng trốn vào gian thang máy mà vọt chạy bay đi mất theo hướng xuống... Thế nhưng mọi người không hiểu sao, con ong bỗng kêu lên 1 tiếng rồi im bặt, mọi người nhìn nhau phải chăng nó đã chết rồi ?

Sững sờ trước những gì xảy ra trước mắt, quái vật Flatwoods lập tức ngắt giao ước. Asano thì đỡ lấy Manananggal đang nằm bất động, cẩn thận nhìn đầu giữa một vũng máu nhiều vô kể với bán kính hơn 1 thước. Anh nhanh chóng cởi chiếc áo khoác của mình, che đi vết thương cho Manananggal. Còn Flatwoods thì dùng sóng điện từ, điều khiển chiếc thang máy di chuyển lên trên để cứu lấy Annabelle bị đè bẹp dí dưới tầng trệt.

Du Liên và Mỹ Tiên thì đang theo dõi mọi trận chiến từ bên ngoài nhờ chiếc camera của bệnh viện. Họ lo lắng, có thể đêm nay thất bại thì cũng không sao, nhưng nếu tim của cơ thể giao ước bị tổn thương, thì linh hồn của cả Phong Nhã lẫn Annabelle có thể sẽ chết !

Thế nhưng, những gì diễn ra còn nằm ngoài những gì mọi người nghĩ...

"Không sao, không sao." - Flatwoods bay lên cùng Annabelle vẫn còn sống nhăn. Bên cạnh đó, điều mà mọi người cảm thấy phát ón là hai quả tim nằm trên hai tay của Annabelle. Bây giờ, linh hồn Annabelle đang khống chế luôn cả tâm trí của Phong Nhã - "Tôi đã lấy được tim của con ong khi tôi còn rơi trong gian thang máy. Nói trước để mọi người đỡ thất vọng, trông nó chẳng có vẻ ngon lành cho mấy..."

"Nhưng Annabelle, làm sao cô vẫn còn sống khi bị thang máy đè chứ ?"

"Tôi đã kịp thời moi được quả tim của chính mình và quăng cả hai chúng nó vào ống thông gió... Nhưng ít ra trận chiến này tôi vẫn còn hữu dụng cơ mà ?? Thà vậy còn hơn là phải chết đuối hết cả nhóm !"

Cả Asano, Flatwoods, Mỹ Tiên, Du Liên và hai mẹ con Manananggal tối sầm mặt mũi nhìn Annabelle và không nói được tiếng nào...

Từ đây trở đi, mỗi khi ai có nhắc đến cảnh rừng rợn vừa qua của Annabelle, tất cả mọi người, thậm chí cả người giao ước của Annabelle như Phong Nhã cũng phải mất nửa ngày để dọn dẹp bãi nôn thốc nôn tháo vì sự của chính bản thân họ trong phòng sinh hoạt câu lạc bộ. Rốt cuộc họ không thể tưởng tượng được, cái cảnh đáng sợ ấy diễn ra trước mắt họ có khi không kinh khủng bằng chính tay Annabelle đã làm.

Và Annabelle từ lúc đó cũng được đặt thêm biệt danh "Nữ hoàng giặt tì" theo đúng nghĩa đen.

Vậy còn cuộc sống ban ngày của "Phòng thí nghiệm ma" thì sao ?

Đông Bắc Mekong, lớp 11A, 7 giờ sáng...

"10 học sinh đứng top đầu trong tháng này sẽ là..."

"Mỹ Tiên, cô được đứng top ???" - Manananggal bắt ngờ đến tỉnh cả ngủ. Nó quắc mắt sang Mỹ Tiên đang nghe răng cười, giờ ngón tay cái tán dương.

"Hoạt động cả ngày lẫn đêm, được đứng thứ 9 là cũng may lắm rồi." - Cô bé hân hoan, ra ám hiệu bằng tay - "Cái quan trọng là chúng ta biết cách học hay không thôi."

Một lúc sau, đến tiết Lịch sử phương Đông. Cả lớp chợt nghe thấy tiếng ngáy o o đều đều xuất phát từ cuối lớp học. Hóa ra, chính là Manananggal.

"Không biết tại sao ngày nào cậu ta cũng ngủ trong lớp nhỉ ?"

Đừng tưởng Manananggal đây là không nghe thấy gì hết. Thực ra nó chỉ đang nằm nửa tỉnh nửa mê, nên có thể biết được hết mọi người đang bàn tán về nó. Nhưng với nhịp sinh học lạ thường, buộc Manananggal phải ngủ vào ban ngày nên nó cũng chẳng buồn đầu mà can thiệp vào.

Nhưng nếu nó không can thiệp, rồi cũng sẽ có người can thiệp vào nó...

"MANANANGGAL !!! DẬY ĐI !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Vâng, tiếng hét động trời thì chỉ có hai trường hợp. Một là giáo viên, hai là cô bé Mỹ Tiên.

"Manananggal !!! Hãy chống mắt lên xem !!! Tuyệt kỹ chống buồn ngủ của Mỹ Tiên là như thế nào !!!!!"

Dưới thời tiết đẹp trời, lấp lánh ánh nắng ban mai, trong lúc Đông Bắc Mekong đang chú tâm chuyên môn vào bài học, tiếng hét ai oán kèm những câu chửi thề của Manananggal vẫn vang vọng mãi làm xáo động cả lớp 11A...

Tiết thể dục, thậm chí Manananggal cũng không thể đi ra khỏi sân trường. Mỹ Tiên vì cũng chịu thua trước sự cứng đầu của nó nên đành hòa chung bạn bè mà xuống trước rồi. Với nó, ánh nắng mặt trời như một kẻ thù không đội trời chung. Vì nó biết trước, linh hồn của Mẹ sẽ bị thiêu cháy nếu tiếp xúc trực tiếp với chúng. Lẽ tất nhiên, Manananggal không muốn chuyện này sẽ xảy ra nhưng...

"Manananggal, cứ để Mẹ lại trong phòng học cũng được !"

"Nhưng nếu vậy Mẹ sẽ bị phát hiện chứ ?"

"Con nên lo cho bản thân chút ! Người con gần như trắng bệch, hốc hác hết rồi này !" - Linh hồn của Mẹ bất ngờ chui ra khỏi đồng hồ đeo tay. Bà nhìn chăm chăm, soi xét từ đầu đến chân Manananggal khiến nó khó chịu vô cùng - "Yên tâm, con cứ để đồng hồ trong cặp của Mỹ Tiên, bắt tróc ta sẽ trốn trong nhà kho của trường, vậy thôi ! Giờ lo mà tập đi !!!!!"

"Không cần đâu ạ ! Con dù gì không quen tập thể dục !"

"Mẹ nói CON TẬP !!!!!!!!!!!!!!!"

"Con nói CON KHÔNG TẬP !!!!!!!!!!!!!!!"

"Mẹ nói con phải TẬP !!!"

"Con nói KHÔNG KHÔNG KHÔNG KHÔNG TẬP !!!!!!!"

*** MANANANGGAL: LÝ DO SỨC PHÒNG THỦ YẾU - LUỖI TẬP THỂ DỤC !! ***

(*Vie: Các bạn đọc giả đừng bắt chước Manananggal nhé =))*)

Đông Bắc Mekong, phòng y tế, 9 giờ 30 phút sáng...

Phong Nhã vì từ sáng đến giờ không có việc gì làm nên cũng sinh bắt đầu chán nản. Anh đi lẩn quẩn trong phòng y tế, lúc thì đọc sách, lúc thì lên Internet, đọc truyện "người lớn", lăn ra ngủ... Nhiều lúc Phong Nhã còn không dám ngủ còn phải canh chừng cảnh gác phòng trường hợp có một số nữ sinh lên chụp hình anh. Nhìn thấy búp bê Annabelle ngồi trên bàn làm việc, nhiều khi anh cũng ước sao mình cũng có thể bất động giống con búp bê, cầu

mong sao thời gian chán nản này nhanh chóng trôi đi.

"Phong Nhã ?" - Annabelle gọi thì thầm - "Có học sinh vào phòng y tế kia !"

Khi cánh cửa được bật ra, hóa ra chính là Mỹ Tiên. Cô bé trong đồng phục thể dục mon men bước vào phòng với đầu gối thâm đỏ. Vậy là Phong Nhã biết chắc cô bé lại chạy nhảy không cẩn thận để rồi ngã chảy máu đây mà.

"Thầy bôi cho em thuốc sát trùng nào không đau được không ạ ?" - Mỹ Tiên nhìn Phong Nhã bằng ánh mắt hình viên kẹo mà nài nỉ.

"Cô bé ! Rất tiếc là không có cái nào đâu. Chịu khó đau một chút thì nó sẽ nhanh chóng lành ngay thôi."

Nghe thấy giọng nói của Annabelle, đến Phong Nhã cũng không giấu nổi tiếng cười của mình.

"Annabelle, giờ cô cũng biết chút ít về thuốc men rồi sao ?"

"Nhìn thấy cậu làm riết tôi cũng biết thôi."

Lần này, lớp 11A phải khổ thân chịu thêm một tiếng hét ai oán của một người nữa. Sau một thời gian dài riết cũng thành như quen, Mỹ Tiên và Manananggal từ đây cũng thành tâm điểm xôn xao của cả lớp:

"Chắc hai người đó thành một cặp rồi."

Quán buffet, 11 giờ 45 phút trưa...

"Du Liên !!! Anh biết em thích ăn nhiều, nhưng em có thấy mọi người đang nhìn em quá trời không ?"

"Ồi dào !! Chuyện đó hoàn toàn... hết sức bình thường ! Mà người ta nhìn gì thì kệ người ta ! Em muốn ăn thì kệ em ! Miễn sao ở đây ngon là được rồi."

Du Liên, Asano cùng các đồng nghiệp cảnh sát rủ nhau ăn trưa tại một quán buffet cách Ủy ban Nhân dân Thành phố không xa. Trong lúc này, gần như nhóm cảnh sát họ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, thậm chí cả các du khách nước ngoài tò mò vì cường độ ăn chết người của Du Liên. Trong quán có mười phần, thì hết bảy phần là do cô ăn. Asano các đồng nghiệp khác thì miễn cưỡng thì có thể lấy được một phần nằm nhu cầu của mình vì quán đã hết lời xin lỗi khi tất cả món ăn được bán hết... cũng chỉ vì Du Liên mà ra cả !

"Cô ấy ngày nào cũng vào quán nên chúng tôi ráng làm thật nhiều hơn nữa. Vậy mà vẫn không ăn thua..." - Ông chủ quán khóc ròng giải thích cho Asano.

Rốt cuộc, sau khi đi ra khỏi quán, bị mất tiền như nhau, nhưng người no người đói đều có mặt đầy đủ hết.

Khi Du Liên quay lại Ủy ban, bắt chọt các cảnh sát khác vỗ vai Asano.

"Asano, chúng ta không thể làm việc với cái bụng này suốt buổi chiều đâu." - Quả đúng, bao tử của ai nấy bấy giờ cũng réo lên hết cả - "Đi ăn com tấm với mọi người đi !"

"Nhất trí..."

Asano nghĩ, dù sao đây cũng là ý kiến không tồi. Anh sẽ còn có rất nhiều dịp được thưởng thức các đặc sản, sơn hào hải vị của Việt Nam - nơi đất khách quê người này...

Đây có thể được xem là cuộc sống hàng đêm của câu lạc bộ "Phòng thí nghiệm ma" - nơi duy nhất kết nối giữa con người và ma quỷ. Cũng từ đây, câu lạc bộ cũng được mọi người trên khắp cả nước xem như là trong những tổ chức bí ẩn nhất với mọi thông tin mơ hồ. Làm sao họ có thể trừ tà ? Diệt ma ? Câu lạc bộ cũng đã được mời đi phỏng vấn cho tiết lộ thông tin nhưng cả nhóm quyết liệt từ chối.

Những bí mật, đặc biệt về chuyện giao ước linh hồn đáng sợ sau lưng câu lạc bộ ấy...

...thì chỉ có mọi người ở đây có thể biết thôi.

Một ngày thứ 6, 11h30 trưa, cũng là lúc mọi học sinh tan học về và chuẩn bị thưởng thức ngày cuối tuần...

"Manananggal !!!" - Mỹ Tiên háo hức đá tung bản lẻ cửa phòng sinh hoạt (Vie: *Tội nghiệp cánh cửa .v :v*) - "Anh với em lên Sapa chơi NGAY BÂY GIỜ đi !!!"

"NÀO CÔ BỊ ĐỘNG KINH À ??!" - Tất nhiên, ai mà chẳng tức khi bị phá giấc ngủ chỉ vì lý do không đâu. Manananggal liền quăng cho Mỹ Tiên độc câu duy nhất vì bị đánh phá giấc ngủ trưa ngon lành. Nó nằm gục trên bàn văn phòng - "Đang giữa trưa yên giấc làm người ta giật cả mình !!

Cô làm ơn để yên cho tôi ngủ ! Không thì chả biết ban đêm tôi hoạt động kiểu gì ??"

"Đi đi đi đi mà !! Manananggal !!!" - Mỹ Tiên hừm một cái. Cô bé phúng má, bật "nhờn nhèo-mode" lên năn nỉ ỉ ôi nó - "Bố ơi bố đi chơi chung với con đi mà..."

"PHẢN !! ĐẸP NGAY CHO BỐ MÀY NGỦ !!!!"

Manananggal càng không sao ngủ được khi nghe thấy tiếng khóc thút thít của Mỹ Tiên. Nó nghếch mặt, rốt cuộc cũng bị cô bé thuyết phục. Thiếu chút nữa nó có mất kiểm soát, chắc nó rất muốn giơ ngón giữa trước mặt Mỹ Tiên luôn rồi.

*** *ĐIỂM YẾU CỦA MANANANGGAL: NHỜN NHỀO-MODE CỦA MỸ TIÊN* ***

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Bài Hát Thứ 9: Đôi Thử Bí Ẩn

Vie: Minh họa cho chap này chính là chibi mode của Du Liên :3

Du Liên được miêu tả tóc dài qua vai, tính tình thì... nói rất nhiều, vô lo, vô tư. Trong truyện, không có chi tiết miêu tả rằng: Du Liên rất thích gấu bông.

"Oaaa !!!! Đẹp quá !!!! Nhanh lên nào anh Manananggal !!!!"

Cánh đồng hoa bát ngát trải dài trên dãy Phanxipang cùng không khí mát lạnh nơi đây mang cảm giác dễ chịu tuyệt vời, khác hẳn với thời tiết nắng nóng khi còn ở Sài Gòn. Manananggal vì không thể đi bộ lâu do thể lực yếu, nên nó sẽ ngồi ở ven sườn núi để hóng gió, đợi khi nào cô bé ngắm hoa xong sẽ về luôn cũng được.

"Không khí dễ chịu thật đấy ! Đã lâu lắm rồi ta không thấy được khí hậu này kể từ khi chuyển đến đây !" - Bóng hờn của Mẹ hiện lên trên đầu nó - "Manananggal ? Con định sẽ sống mãi ở Sài Gòn sao ? Con không thích về nhà nữa ?"

"Về nhà ? ý Mẹ là ở Pesterbourg ?" - Bàn tay trắng bệch nhợt nhạt của Manananggal chạm nhẹ trên bãi cỏ xanh ngát mềm mướt. Đôi mắt nó long lanh hướng sang nhân ảnh cùng nụ cười rạng ngời của Mỹ Tiên - "Con không biết nữa. Không phải con đã nói với Mẹ... là kể từ khi con gặp Mỹ Tiên... con cảm thấy..."

"Manananggal ? Con thích Mỹ Tiên phải không ?"

Nghe thấu trúng tim đen, Manananggal giật mình. Mặt nó đỏ bừng hậm hực trả lời.

"Con ở lại vì muốn lợi dụng cô ta. Cô ta có thể sẽ giúp ích cho giới demon chúng ta nên..."

"Con không nói dối được Mẹ đâu. Có thể con không nhận ra nhưng ta biết mọi sự thật đấy." - Bà đáp - "Con hãy nghỉ thử đi, Manananggal... Con là demon, con đã sống ở thế giới này 600 năm rồi. Nhưng Mỹ Tiên chỉ là con người bình thường, rồi chẳng bao lâu sau, con bé cũng sẽ bị Thần chết dẫn đi. Ta thật sự không muốn con vì tình mà đau khổ. Nên ta muốn con phải đề cao cảnh giác, vững tinh thần. Vì Manananggal, ta linh tính đâu, trong trường hợp xấu nhất..."

...*Mỹ Tiên... chính con bé có thể sẽ giết chết con.*"

Sự im lặng bao trùm lấy giữa hai mẹ con, chỉ còn âm thanh xào xạc của cỏ cây thoảng qua nghe nhịp nhàng như những con sóng. Manananggal điềm tĩnh không một cảm xúc trên gương mặt. Nó đứng vụt dậy rồi vùng tay lên, tức thì thanh lưỡi hái hiện hình từ trong không trung và yên vị trong lòng bàn tay nó.

"Nếu thế... con sẽ không để chuyện đó xảy ra là được chứ gì ? Con vẫn sẽ bảo vệ nụ cười cho Mỹ Tiên bằng bất cứ giá nào." - Đôi mắt của Manananggal rực lửa một màu đỏ. Nó ngân quỹ khúc Ghost Opera, thì thầm chuyển sang thần giao cách cảm - "Mẹ ! Mau giao ước với con ngay ! Con cảm nhận được có một demon xuất hiện quanh đây !"

Mỹ Tiên tung tăng múa hát rồi nằm lăn lóc trên cánh đồng hoa mà không hề hay biết. Ẩn dưới lòng đất nơi cô bé đang nằm, là hình bóng kỳ dị của một quỷ dữ đang chờ chờ tấn công. Đôi Mỹ Tiên mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, lúc này luồng khói đỏ rực mang đầy âm khí từ dưới đất trồi lên, thành hình một con quỷ với ánh mắt oán hận cuồng nộ.

"Mỹ Tiên..." - Hình bóng demon từ từ áp gần Mỹ Tiên - "...Ngươi nhất định phải biến mất..."

"MẸ KIẾP !! TRÁNH XA MỸ TIÊN RA !!!!!!!!"

ĐỪNG !! - Mỹ Tiên thoáng giật mình tỉnh giấc. Cô bé suýt chút a lên hoảng kinh khi thấy cây lưỡi hái của Manananggal vừa suýt ngang qua mặt mình mà phang cắm trúng vào một tên demon xa lạ.

"Anh Manananggal ?!" - Ở đằng xa, Mỹ Tiên thấy Manananggal đã quay trở về hình dạng của quỷ. Mỹ Tiên biết, chắc chắn bây giờ cô và nó đang gặp nguy hiểm ! - "Chuyện gì vừa xảy ra vậy ?"

"Mỹ Tiên !!! Cô mau tránh ra !!! Tôi sẽ moi được tim của tên khốn này !!!!!"

Manananggal giương đôi cánh, nhặt thanh lưỡi hái lên mà bay nhào thẳng về đối phương. Càng lại gần, trong đám sương mù ấy, Manananggal đã dần dần xác định được hình dạng của demon kia. Hắn rất to lớn, hình dạng như một con ngựa có người cưỡi trên lưng. Nhưng xung quanh lại bốc lên một mùi hôi thối âm mốc khiến bản thân Manananggal cũng không chịu nổi phải nín thở. Nó thấy mùi hôi này rất đặc trưng, đó là mùi phân hủy của xác chết ?!

"Vậy ra ni chắc là Zombie !!! Zombie thì chỉ cần một nhát chém của ta là xong !" - Manananggal cười khẩy. Nó thét lên, vung cây lưỡi hái bằng cả hai tay rồi suýt một đường hết công sức tối đa của mình.

KENG !!!!! ~

Mọi thứ với Manananggal, thời gian như đang dừng lại... Nó không tin vào mắt được, tên zombie quái đản này vừa đỡ được tuyệt chiêu của Manananggal ?! Và hắn... cũng giống với Manananggal, hắn cũng có vũ khí. Hắn đã chặn được đòn tấn công của nó bằng thanh thương rực lửa của hắn.

Màn đấu rực lửa giữa thanh thương và thanh lưỡi hái vang lên tiếng va chạm chói chói của hai kim loại. Biết trận thế này kéo dài không xong, Manananggal bay lên cao, tung ra kỹ năng nó mới luyện được chính là mũi tên độc làm bằng những chiếc lông vũ trắng phau trên đôi cánh nó.

"Ta vấy máu, nhưng lòng ta vẫn kiêu hãnh.

Ta nghiền nát, phá tan thây những kẻ cản đường.

Dục vọng của cái ác đang trào dâng trong tâm hồn ta,

... cũng là khởi điểm... cho bóng tối sinh ra...

Hỡi Bóng tối...

... hỡi Cái chết... đau đớn và từ từ...

... ta triệu hồi Người."

Những mũi tên lao nhanh như chớp, mang theo dòng axit chết người đã khiến cỏ cây chết úa bùng cháy xèo xèo và biến mất không một dấu vết. Tên demon nằm trong vùng nguy hiểm nhất của làn mưa axit ấy nhưng hắn không hề một chút sợ hãi. Hắn cầm thanh thương, xoay chúng với tốc độ chóng mặt, chặn hết làn mưa rơi xối xả ngay trước mắt hắn.

"Ta sinh ra là để tắm trong biển máu..."

Ta bất chấp, các người dù cho là con người, ác quỷ hay vong hồn.

Một khi các người nhìn thấu tâm hồn ta,

Chào mừng các người đến với Ghost Opera !!"

"Khà khà... Giọng hát này... Lâu lắm rồi tôi mới được nghe chúng. Giọng hát thật trong sáng thuần khiết, nhưng mỗi từ thốt ra từ nó như đang ăn tươi nuốt sống kẻ thù."

Người đó thần nhiên cảm thán, dường như chỉ muốn chọc tức Manananggal lên. Nó nhào thẳng trực diện, nhân sơ hở của đối phương sau làn mưa axit ban nãy mà quật thanh lưỡi hái xuống, hòng chém đứt đôi được cái tên người không ra người, ngựa không ra ngựa kia cho bỏ tức.

...

Những đường tấn công của Manananggal suốt từ nãy đến giờ dường như đều không hiệu quả với tên demon tai quái kia. Hết lần này sang lần khác đỡ lấy đòn công kích của nó, mà không hề cảm giác mất sức chút nào. Manananggal càng đánh, càng sôi máu. Nó không hiểu rốt cuộc tên đang đối mặt mình có phải là một tên demon bình thường ??

"Tôi không phải là zombie, nên không dễ bị em hạ gục đâu." - Giọng nói một chàng trai trẻ vọng ra từ zombie bốc mùi ấy.

"Người là ai ? Sao người biết tên ta ?" - Manananggal gắng hỏi.

"Em sẽ không bao giờ biết tôi, vì bản thân một kẻ yếu ớt hèn hạ như tôi không có tư cách để được em biết đến. Nhưng... tôi không chỉ biết em. Tôi còn biết cả Mỹ Tiên nữa." - Người đó đáp - "Cuối cùng tôi cũng gặp được em. Tôi muốn hỏi tại sao em không trở về với chúng tôi ?"

"Nói xàm !!!!" - Manananggal thét lên. Đến khi kiệt sức, nó bung cánh lên hòng né tránh đòn tấn công của đối phương - "Ta không quen ai giống người cả !!!!"

Phập !! - Mất cảnh giác, ngọn thương của tên zombie kia lạnh lùng đâm xuyên ngang qua cổ họng Manananggal khiến nó a lên một tiếng, không còn đường nào lui được nữa. Manananggal cũng muốn dùng chút sự tinh táo của kết liễu, chặt đầu đối phương nhưng một sự thật khiến nó sửng sốt. Trong cái lờ mờ của sương mù, có hai đầu nhưng ba ánh mắt đang nhìn thẳng vào đồng tử như muốn đào sâu suy nghĩ và nỗi sợ của nó. Nó không biết, rốt cuộc mình phải chặt cái đầu nào của hắn ??

Manananggal cố giật cổ khỏi thanh thương. Nhưng càng đẩy ra, những chiếc gai dọc theo thanh thương mọc dày đặc, ghim chặt đường hô hấp bên trong khiến nó càng đau đớn và khó thở hơn...

"Anh Manananggal !!!" - Thấy Manananggal bị xiên thẳng cổ họng trước kẻ thù, Mỹ Tiên hoảng sợ thét lên. Cô vùng bước định chạy lại gần. Nhưng cô bé không hiểu, cô đã chạy mãi, chạy mãi, mà tại sao cô lại không thể chạm được vào hình bóng của nó ??

Một gạt tay, thế là thanh lưỡi hái của Manananggal rơi leng keng xuống đất. Nhưng đôi mắt Manananggal vẫn một mực nhìn về kẻ thù bằng ánh nhìn oán hận gớm ghiếc.

"Tôi đến đây không muốn giết em. Tôi đến đây chỉ để giết Mỹ Tiên thôi." - Người đó nhẹ giọng.

"Muốn... giết... Mỹ Tiên... thì... phải... bước qua xác ta !" - Manananggal dù khó thở nhưng vẫn cố bật miệng nói ra.

"Tên kia !!! Người rốt cuộc là ai... ??"

PHẬP !!! - Một mũi thương thứ hai, lần này xiên thẳng qua đôi cánh thiên thần mọc sau lưng nó, thọc xuyên con mắt khiến chúng vấy máu vùng vẩy điên cuồng. Manananggal cũng bị ảnh hưởng chỉ biết cắn răng chịu đựng.

"Xin hãy im lặng, bà Manananggal. Chúng tôi đang nói chuyện..." - Người đó không hài lòng nói về phía đôi cánh, rồi lại nhìn về Manananggal đang khổ sở chịu đau - "Em không nhớ tôi ? Sẽ không sao đâu, ổn cả thôi. Tôi sẽ là người khơi gợi ký ức cho em."

Bỗng bàn tay nhầy nhụa bốc mùi hôi thối của người đó áp thẳng vào vàng trán Manananggal.

"Không !!!!!" - Bà Manananggal rống lên - "Người !! Đồ khốn khiếp !! Người không được làm thế !!!"

BỐP ! - Một cú va chạm cực mạnh ngay giữa đỉnh đầu khiến Manananggal choáng váng. Nó không hiểu, xung quanh thị giác đang bao trùm bởi một màu tối đen như mực.

Và sau đó, Manananggal không còn nhớ gì nữa...

"Anh Manananggal !!!"

Tiếng còi xe cấp cứu hú vang bao lấy đôi tai Mỹ Tiên liên hồi không ngừng nghỉ nhưng cô bé dường như không hề quan tâm. Cô chỉ đang chú ý đến hình bóng người con trai đã vì cô mà nằm bất tỉnh trên băng cấp cứu. Đôi mắt nhắm nghiền, máu cứ trào ra từ cổ họng sau mỗi hơi thở gấp gấp như đang hấp hối. Máu đỏ của chúng lan ra thấm ướt thậm chí còn nhỏ tong tong xuống nền xe cứu thương. Thật nhìn cảnh máu của quý đang dần dần bị mất thế này Mỹ Tiên sợ đâu Manananggal sẽ trụ không nổi. Nếu chuyện đó xảy ra, một demon mà có bất thành linh xuất hiện tấn công, chắc chắn Manananggal sẽ chết mất !

"Em xin lỗi, Manananggal. Tất cả là lỗi của em..."

"Mỹ Tiên, không phải lỗi của cô bé đâu." - Bà Manananggal hiện hồn trấn an - "Một phần cũng do ta nữa..."

"Tại sao vậy ạ ?"

Thế nhưng, những gì Mỹ Tiên nhận được từ bà, chỉ là một sự im lặng.

Tối đến, trái với những gì Mỹ Tiên hy vọng, tình hình Manananggal không hề khả quan. Cô bé đã cho yêu cầu các bác sĩ địa phương, chuyển Manananggal xuống bệnh viện Trung ương Hà Nội.

"Nhưng như thế phí di chuyển đường xa, viện phí cho ca phẫu thuật nói cỏ này sẽ lên đến hàng chục triệu đấy !!"

"Cháu không cần phẫu thuật !! Cháu chỉ cần cho Manananggal được chuyển xuống khu vực dễ chịu nhất cho anh ấy !! Bao nhiêu tiền cũng được !!"

Đơn giản, Mỹ Tiên là con gái của gia đình nổi tiếng làm việc trong thị trường chứng khoán trong phạm vi toàn Châu Âu. Nên tiền tiêu vặt lên đến hàng trăm triệu đồng trong tài khoản ngân hàng của cô bé hoàn toàn là chuyện bình thường. Mỹ Tiên lên tiếng trực tiếp chỉ đạo mọi người điều Manananggal xuống Hà thanh càng sớm càng tốt. Cô bé biết, Manananggal là người bất tử, nên cơ thể này sẽ tự hồi phục được mà không cần can thiệp gì với các bác sĩ. Bây giờ, cô bé cho gọi khẩn cấp đến Phong Nhã, Du Liên và Asano.

"Alo ?"

"Chị Du Liên !! Là em Mỹ Tiên đây !! Chị hãy mau gọi cho thầy Phong Nhã, anh Asano mau chuẩn bị hành lý, có mặt ở sân bay Tân Sơn Nhất cho em nhanh nhất có thể !! Em đặt chỗ máy bay khẩn cấp cho các anh chị rồi. 10 phút nữa, nó sẽ khởi hành !

Đêm nay, câu lạc bộ Phòng thí nghiệm ma sẽ họp tại Hà Nội !"

"CÁI GÌ ?????!!!!!!!!!!"

Bệnh viện Trung ương Hà Nội, khu vực phòng nghỉ hạng VIP, 10h46 phút khuya...

"Mỹ Tiên ??"

Khi ba người hối hả đến nơi thì đã thấy Mỹ Tiên ngồi bên giường bệnh của Manananggal. Mọi người có thể thấy, cả người Manananggal gần như một mõi đến đờ đẫn. Đôi mắt vô hồn cứ nhìn hướng về cửa sổ không hề phản ứng gì trước sự xuất hiện của ba người. Họ đoán, trạng thái này dường như Manananggal vừa tự khôi phục các chấn thương sau trận chiến. Điều kỳ lạ là... họ chưa bao giờ hề thấy nơ rơi vào trạng thái thờ ơ như thế này bao giờ cả ?!

Ngay khi thấy họ xuất hiện, Mỹ Tiên ứa hết nước mắt, nhào bổ lấy chị Du Liên mà khóc òa lên.

"Chị Du Liên ơi !! Thầy Phong Nhã !! Anh Asano !! Giúp em với !!"

"Hà ?" - Ba người đồng thanh - "nhưng có chuyện gì mới được chứ ?"

"Anh... anh Manananggal..." - Mỹ Tiên cứ khóc mãi, ngay cả giọng nói cô bé cũng bị tiếng nấc át đi - "Em không biết anh Manananggal vừa bị cái gì ? Vậy mà lúc anh ấy tỉnh lại, anh ấy không còn nhận ra em là ai nữa !!"

"Cái gì..." - Du Liên sững sờ - "Không lẽ... Manananggal bị mất trí nhớ sao ?"

"Anh không tin !! Để anh hỏi thử Manananggal xem !!"

Asano cảm thấy chuyện diễn ra càng ngày càng không ổn. Anh lại gần, ngay khi vừa chạm tay vào người Manananggal, anh không hiểu, nó bỗng giật mình rồi mạnh bạo rút khỏi tay anh. Manananggal nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác, đầu đó sâu trong đồng tử còn hăng lên những tia giận dữ đe dọa như con mèo con bị kẻ thù dồn góc chân tường. Dường như Manananggal định nói ra lời nào đó nhưng không thể.

Asano cảm thấy mình đang bị chọc tức. Bất ngờ, anh nổi nóng, thộp lấy cổ áo Manananggal mà thét lên.

"Khốn kiếp, Manananggal. Rốt cuộc cậu bị sao vậy ?"

BỐP !! - Asano bị ngã hất tung. Mỹ Tiên và Du Liên hoảng sợ khi nhận ra, chính Manananggal... chính nó đã thẳng tay siết chặt thành nắm đấm, phang vào Asano khiến anh ngã quỵ xuống đau điếng. Nó còn không muốn buông tha, vô thức đứng dậy ngay trên giường bệnh nhưng chỉ được một chốc sau, đôi chân trần của nó run lẩy bẩy rồi ngã phịch xuống. Thảm hại... đó là từ duy nhất mọi người dành cho Manananggal trong hoàn cảnh này...

Manananggal xưa nay trong mắt Mỹ Tiên là người rất lạnh lùng điềm tĩnh. Cô bé chưa bao giờ thấy nó có thái độ bạo lực hung bạo như thế này. Cô có cảm giác đầu sự phòng thủ nghiêm ngặt đáng sợ của Manananggal đã khiến nó phải mất kiểm soát, buông vũ lực lên chính bạn bè... làm cô liên tưởng nó đã biến thành một người khác hẳn vậy.

"Bình tĩnh, bình tĩnh lại nào !" - Phong Nhã hốt hoảng, chạy lại nhẹ nhàng đỡ Manananggal ngồi trở lại trên giường, đồng thời ném cái ánh nhìn ngao ngán về Asano - "Asano, tính anh lúc nào cũng nổi nóng hết ! Làm ơn kiên nhẫn chút đi ! Ta phải từ từ kiểm tra tình hình cái đã !!"

Thế nhưng, ngay cả Phong Nhã cũng bị Manananggal gạt tay ra. Nó khò sở chống tay lên ngồi dậy, nhưng ánh mắt vẫn không dám rời nửa giây về phía mọi người, cứ như nó sợ đầu mọi người là bầy sói sẽ vồ lên tấn công nó bất kỳ lúc nào vậy.

Và rồi, mọi người càng bất ngờ làm sao... Trước mắt họ, Manananggal đang là chả rơi nước mắt...

"Anh Manananggal..."

Mỹ Tiên từ từ lại gần Manananggal để nó không hoảng sợ. Nhưng Du Liên đã chắn cô bé lại.

"Đừng nên, Mỹ Tiên. Bây giờ Manananggal chắc không nhận ra chúng ta nữa đâu. Sẽ rất nguy hiểm nếu em lại gần cậu ta !"

"Không sao đâu chị." - Mỹ Tiên quả quyết đáp trả - "Em biết, em chính là người anh Manananggal tin tưởng nhất. Em sẽ từ từ, nhẹ nhàng nói chuyện và giữ bình tĩnh cho anh ấy !"

Bàn tay cô bé từ từ chạm vào nó nhưng Chát ! - Nó nhất quyết gạt phăng tay Mỹ Tiên ra khỏi người nó. Mỹ Tiên không cho mình khóc trước sự cự tuyệt, cô bé hời hắng.

"Anh Manananggal, anh có sao không ?"

Đôi mắt không trông trắng dã đáng sợ ngày xưa, nhưng giờ đây lại ngập đầy nước mắt đang lùm về phía Mỹ Tiên như đang thăm dò suy nghĩ của cô bé. Phải mãi đến vài giây sau, sự căng thẳng kết thúc, lúc ấy Manananggal mới chịu mở miệng, nhưng nó gục mặt xuống, khiến những giọt thủy tinh ấy cứ vỡ tan liên tục trên màu trắng của chiếc chăn bệnh viện...

"Làm ơn... Cô... sẽ không giết tôi chứ... ?"

"Hả ? Anh Manananggal... anh ấy đang nói tiếng Nga ??"

Cũng may, trường Đông bắc Mekong cũng có hệ thống dạy học dành cho học sinh người Việt lai Nga nên Mỹ Tiên cũng phần nào kết bạn với họ, để rồi họ chỉ cho cô bé cách để giao tiếp. Cô bé dù thấy chuyện này có vẻ thật kỳ lạ, nhưng việc trước mắt, cô bé phải thuận theo ngôn ngữ Manananggal nói cái đã, phòng trường hợp nó có hoảng sợ mà tấn công cô bé lúc nào không hay.

"Anh Manananggal... Anh đừng sợ, là em, Mỹ Tiên đây."

Mỹ Tiên nói bằng tiếng Nga nhằm trấn an nó. Lúc này, nghe Mỹ Tiên nói, Manananggal ngẩn người ra, phần nào bớt căng thẳng hơn. Nhưng nó vẫn còn lùi người lại hòng tránh xa Mỹ Tiên càng xa càng tốt. Cùng lúc ấy, nó bật nói.

"Manananggal là ai..."

Tên của tôi... là Azale mà..."

Nghe thấy thế, mọi người dù không hiểu giữa hai người đã xảy ra chuyện gì. Nhưng họ thấy Mỹ Tiên như rơi vào trạng thái hóa đá đến nơi...

Mỹ Tiên dù không biết chắc chắn cái hiện thực đang ở trước mắt mình giờ đây có sự nhầm lẫn gì không, nhưng bỗng dưng cô bé muốn tự tát cho mình một cái. Bây giờ Mỹ Tiên đang thắc mắc, tại sao Manananggal lại xưng mình là "Azale" ? Mà trên hết, Azale là ai ?

"Mỹ Tiên ?"

Giọng nói của Mẹ thì thâm vang lên, dù không khiến cho Mỹ Tiên giật nảy mình nhưng cũng mang một cảm giác gì đó khiến người ta phải lạnh xương sống. Hình bóng trong suốt ớn lạnh và đen tối của bà bước đến gần Mỹ Tiên, gương mặt có chút đượm buồn hết nhìn Mỹ Tiên rồi quay sang Manananggal.

"Bà Manananggal, chuyện này là sao vậy ạ ?"

"Azale Norwooden... là tên thật của con trai ta... trước khi nó trở thành Manananggal."- Manananggal thở dài thành tiếng.

"Sao cơ...?" - Mỹ Tiên chấn động - "Trước kia Manananggal tên là.. Azale Norwooden... ?"

... cơ mà... Azale... Azale... không thể nào !!"

Trong đầu Mỹ Tiên giờ đây bỗng chốc nhớ lại tên bài hát Manananggal đã từng nói với cô, đó là nỗi sợ hãi lớn nhất của nó. Trong đó, cô bé vô tình nghe thấy một chi tiết khiến cô bé hãi hùng...

"Azale... "Azaliya"... Mà Azaliya trong tiếng Nga có nghĩa là "Hoa đỗ quỳen"..."

Manananggal, rốt cuộc quá khứ của anh có liên quan gì đến bài hát ấy ?

Mà... cái tên demon suýt chút giết em... tại sao hẳn biết anh và em ? Lý do gì hẳn làm anh trở thành người thế này ?"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bài Hát Thứ 10: đừng Khóc, Manananggal...

Vie: Minh họa cho chap này chính là chibi-mode của Asano Nakamura ~

Đặc điểm của Asano mà Vie chưa đề cập trong truyện: Chải tóc - công việc Asano cho là tốn thời gian nhất trong đời, nên anh chỉ chải 4-5 ngày/lần hoặc trong những dịp đặc biệt.

Dù màn đêm buông xuống, nhưng Mỹ Tiên, Phong Nhã, Du Liên và Asano không còn cách nào ngoài để cho Manananggal được các bác sĩ tiêm thuốc an thần và nghỉ ngơi. Bác sĩ nói với họ, hạn chế để cho nó gặp tiếp xúc mọi người. Nếu không, nó có thể bị kích động mạnh mà ảnh hưởng rất xấu đến tâm lý sau này.

Mỹ Tiên xót xa nhìn chăm chăm hình bóng đang nằm bất động, ngủ say của Manananggal từ đằng xa. Cô bé thấy, giữa nó và cô đang có một bức tường chia cách thật dày, thật vững chắc...

"Tên demon kia... ta nhất định sẽ trả lời được câu hỏi... người đã làm gì mà để Manananggal trở nên như thế kia ?"

Đại sảnh khách sạn Boss Legend - Hà Nội, 11 giờ 52 phút khuya...

"Vậy ra, trước đây Manananggal tên là Azale ?! Nhưng khoan !! Nếu nói vậy, Manananggal thực chất không phải là demon thuần khiết mà là người bình thường ??

Manananggal thật chất cũng là người giao ước linh hồn với ma quỷ giống Phong Nhã và Asano ?"

Mỹ Tiên có phản chấn động trước sự thật, không hiểu vì sao cảm xúc buồn vui lẫn lộn. Ấy vậy, vì sao từ trước đến giờ hai mẹ con Manananggal họ lại không hề nói cho cô biết ??

Mỹ Tiên rất muốn biết vì sao, vì sao họ lại che giấu chuyện đó ?

"Chuyện xảy ra cơ sự này đều là lỗi của ta. Bây giờ, để giải quyết vấn đề này, cần phải có sự hợp tác của cả nhóm mới có thể làm được."

Bấy giờ Mẹ quyết định kể lại cho mọi người nghe tất cả những câu chuyện khi hai mẹ con họ được gặp nhau ra sao và cùng nhau giao ước linh hồn như thế nào, khi ấy Manananggal mới chỉ ba tuổi đầu (đều ở chap 2). Bà cũng đưa ra một thông tin khiến ai nấy đều cũng phải chấn động. Người thì nhìn bà bằng ánh mắt nghi hoặc, người thì xót xa... Phải bây giờ mọi người đều đã hiểu ra, Manananggal, hay còn gọi là Azale vốn dĩ chỉ là một đứa trẻ bình thường, nhưng lại được nuôi dưỡng bởi một con quỷ.

Linh khí giữa con người và ma quỷ vì tiếp xúc lâu năm với nhau nên đã đồng hóa hoàn toàn. Nên cách đây 600 năm, khi cơ thể bà Manananggal đã bị phai tàn, Azale đã lấy tên của bà để tiếp tục viết nên truyền thuyết, gieo rắc tai họa ở thế giới dương cho đến khi tham gia vào Câu lạc bộ Phòng thí nghiệm ma.

"Nhưng tại sao Manananggal... à không ! Azale lại không nhớ trước kia cậu ấy là người bình thường chứ ? Vậy mà lúc đầu gặp nhau, tôi cũng tưởng cậu ấy là một demon thuần khiết !"

Cuối câu chuyện, bà đưa ra một câu hỏi.

"Phong Nhã, Asano, hai người có bị các ma quỷ giao ước của mình xóa hết mọi ký ức khi còn là con người bình thường không ? Liệu hai người còn nhớ trước đây mình là ai ?"

Phong Nhã và Asano cùng nhau chết lặng trước câu hỏi của bà. Song hai người họ đồng loạt gật đầu.

"Tôi vẫn còn nhớ mang máng... Annabelle và tôi đã lập giao ước đầu tiên cách đây hơn ba mươi năm, tức hồi năm 1977..."

Khi đó cô ấy vẫn còn bị niêm phong trong khu bảo tàng của hai người ngoại cảm ở Mỹ. Đêm đó, nhân dịp trước khi tốt nghiệp Đại học, tôi đã có chuyến đi dã ngoại chung với bạn bè đến viện bảo tàng. Tôi đã vô tình phá phong ấn, và cô ấy đã đi theo tôi đến đây."

Phong Nhã trầm tư nói, kèm theo đó những nụ cười miễn cưỡng

"Năm tháng qua đi, nhìn lại gia đình, có bố mẹ tôi, các anh chị tôi, bạn bè tôi, thậm chí cả người tôi yêu... Tất cả họ đều đã mất hết rồi, chỉ còn một mình

tôi sống cô đơn, không người thân thuộc với cái lốt sinh viên Đại học này. Tất nhiên, nhìn thấy lần lượt những người mình yêu thương phải chết... đó là cái giá phải trả đối với những người có cuộc sống bất tử."

"Ừ cũng đã hai tháng rồi, vết sủng Du Liên bắn vào ngực vẫn còn nên tôi có thể nhớ như in vào đêm đó. Văng trong khu rừng Flatwoods..." - Asano mở nút áo để lộ một vết thủng rất lớn ngay giữa ngực vẫn chưa liền sẹo. Du Liên đang ngủ say trên đùi của anh, nghe thấy thế thì bỗng thức dậy - "Lúc đó, lần giao ước đầu tiên của chúng tôi... Flatwoods đã làm vậy là vì muốn cứu sống tôi."

"Cho nên, bà Manananggal, chúng tôi vẫn nhớ, trước khi bán linh hồn cho quý dữ, chúng tôi là ai. Và chúng tôi từ đâu đến."

Vậy nên, mọi người mới ngỡ ngàng không hiểu, vì sao Manananggal lại nằm trong trường hợp đặc biệt. Phải chăng ký ức của Manananggal đã bị ai đó xóa đi hòng che giấu một bí mật nào đó chăng? Nhưng mọi người nghi ngờ, demon có khả năng cao nhất làm việc này chính là...

"Bà Manananggal, vì sao bà lại một việc tàn nhẫn đến vậy? Con người bình thường đều có quyền nhớ về cuộc sống trước đây của mình cơ mà, đâu cần đến mức phải cự tuyệt quá khứ như vậy?"

Bà Manananggal khoanh tay trầm tư không trả lời.

"Bà Manananggal, nếu như vậy, chẳng khác gì... bà đã bắt cóc Manananggal và biến anh ấy thành nô lệ cho bà suốt 600 năm qua?" - Mỹ Tiên hỏi.

"Các người chỉ nên biết, ta đang bảo vệ cho Azale!! Vì đằng sau vỏ bọc demon bình thường, thật chất quá khứ của Azale còn có một bí mật rất đáng sợ..." - Bà Manananggal đáp, thờ dãi - "Xin lỗi, để đảm bảo thông tin không rò rỉ ra bên ngoài, ta không thể nói cho bất kỳ ai nghe được."

Ta không biết cái tên demon mà bọn ta đã đấu ở đình Phanxipang kia là ai. Lý do vì sao hẳn biết thằng bé... Nhưng việc trước mắt, ta phải cho thằng bé nhớ lại nó là Manananggal, không còn là Azale nữa."

"Tại sao chúng tôi phải bắt cậu ta thừa nhận mình là Manananggal, không phải là Azale nữa?"

"Trước kia, khi còn nhớ là Azale, thằng bé lúc nào cũng sống trong bóng tối đầy sợ hãi và bạo thù. Nhưng suốt 600 năm qua, ta đã nhìn thấy nụ cười hạnh phúc đầu tiên của nó khi được sống chung với các người."

Với tư cách là người mẹ, bản thân ta muốn bảo vệ nụ cười của nó. Nên ta cần sự giúp đỡ của mọi người, để suy nghĩ nó không phải lúc nào cũng nghĩ đến chuyện chém giết, mà là sự hồn nhiên của tuổi trẻ giống như các người vậy.

Thế giới demon bọn ta phải học từ con người các người nhiều đấy..."

Cả Phòng thí nghiệm ma đồng loạt gật đầu nhất trí.

Bây giờ mục tiêu chính của cả nhóm, là tìm cách giúp Manananggal thừa nhận mình đã không còn là Azale Nosrwooden nữa. Họ chuẩn bị kế hoạch, bày ra đủ thứ gần gũi với nó nhất có thể, tạo điều kiện Manananggal có thể ngăn được Ghost Opera là điều đầu tiên để bước đến thành công.

"Anh có thấy đám người nghiện hút ma túy đó không? Giờ anh còn nhớ Ghost Opera chứ? Anh hãy ăn thịt chúng hết đi."

Mọi người lo lắng khi thấy những bước chân của Manananggal bắt đầu có dấu hiệu ngập ngừng. Rõ ràng đồng nghĩa chiêu thức tấn công của tên demon hồi trước đã ảnh hưởng quá mạnh khiến nó mất đi luôn khả năng tấn công người khác, nói chi đến việc moi tìm người ta. Vậy là họ có thể rút ra kết luận được rằng sự việc này quá nghiêm trọng đến mức nằm ngoài dự đoán.

Với mọi người, đây sẽ là một trong những vấn đề khá khó xoi đây.

Ngay khi thấy Manananggal đến. Một trong số những con nghiện thấy thế cười đắc chí.

"Ê nhóc, mới mấy tuổi đầu đã muốn nhập hội rồi à?"

"Đã phát hiện bọn anh thì đừng hòng sống sót mà báo cảnh sát nhá."

Manananggal thu hết cam đảm của mình, giương đôi cánh sắc bạch đầy tà khí ra. Cổ họng của nó bắt đầu nóng ran, thôi thúc nó phải hát, hát những lời ca của cái chết càng sớm càng tốt. Có như vậy, nó mới có thể đảm bảo cái mạng của mình để sống sót trong thế giới của con người này.

Nó hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm vào đối phương phía trước bằng con mắt không tròng, mờ thao láo ghê rợn mà đọc lên. Nó có thể cảm nhận lời hát của mình đang vang dội khắp không gian nơi đây, bao trùm lấy mình như một nguồn sức mạnh nâng đỡ cho tinh thần của nó.

"Ta sinh ra là để tắm trong biển máu..."

"Cầm chướng, mọc lan, ly ly, râm bụt..."

... nở đều, tô màu cho tâm hồn ta..."

Tiếng hát của một người phụ nữ từ đâu vọng vọng, dội thẳng vào trong tâm trí khiến nó phân tâm chỉ trong phút chốc. Nó ngược nhìn xung quanh, hoàn toàn chẳng có người phụ nữ nào cả ! Nó lắc đầu, nó buộc mình phải thật tập trung để ngăn Ghost Opera. Thời gian sẽ không chờ đợi nó khi trước mắt giờ đây là một toán những người định làm le tấn công bất kỳ lúc nào. Nên nó buộc phải hành động nhanh !

"Ta bắt chắp, các người có là con người, ma quỷ hay vong hồn..."

"Camelia... Delonix... Azaliya..."

Lại là thế nữa ?! Nhưng có vẻ lần này chủ nhân của giọng hát này đang nâng cường độ lên như đang gào thét lời ca cùng con cuồng nộ... Manananggal bắt chợt nhận ra, không hiểu sao, nỗi sợ hãi trong tim nó bắt đầu lần át cả lý trí khiến giọng hát của nó ngân lên càng khó khăn hơn.

"Một khi các người đã nhìn thấu tâm hồn của ta,

Chào mừng các người đến với..."

"...ròng rỗng, chói lòa màu đỏ..."

"A... Đừng... làm ơn... Không !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Cảm xúc của Manananggal cuối cùng đã vượt quá giới hạn...

Trái ngược với hình ảnh một ác quỷ trước đây, Manananggal đột nhiên không hề có dấu hiệu phản kháng nữa. Nó bước thụt lùi, rơi vào thế bị động khi một nhóm gồm năm sáu người đàn ông to con dồn ép nó vào chân tường.

Một trong số chúng liền giật lấy chiếc khăn quàng đầu của nó rồi ấn thẳng xuống đất. Hai, ba những người khác đồng loạt xông lên, đè Manananggal xuống, che miệng nó và trời chập cả tay lẫn chân lại. Tên to con nhất, có lẽ là kẻ cầm đầu thì dự chuẩn bị mang ống kim tiêm, đâm vào cánh tay của nó thì...

PHẬP !!!!

Những gì Manananggal chứng kiến khiến đồng tử của nó giãn nở hoảng sợ đến cứng người.

Thân thể của tên cầm đầu đột nhiên đứt làm đôi. Không một tiếng kêu la của hắn, dường như sự việc này diễn ra quá nhanh và đột ngột. Khi mọi người định thần chuyển gì thì tất cả bọn đàn em mất hết hồn vía mà bỏ mạng ngay lập tức.

Xuất hiện giữa một biển đỏ, Annabelle và Flatwoods, hai ma quỷ đã giao ước linh hồn từ trước và chuẩn bị đột tấn công giúp Manananggal với con thêm khát lộ rõ trên khuôn mặt. Mỗi người họ tấn ra hai phía khác nhau, rồi phóng dao, cào cấu cắn xé các thi thể như những mảnh thú hung tợn. Flatwoods trong lát Asano thì dùng sóng điện từ, sai khiến mạng da lồng ngực các nạn nhân tự động tách ra như có một con dao vô hình tác động vào, những quả tim nhóp nhách được nâng lên, mặc cho những mạch máu vẫn còn náu kéo lại. Nhưng rồi chúng cũng bị đứt ra dưới trọng lực quá cỡ của nạn nhân xấu số.

"Manananggal, cho ta mượn thanh lưỡi hái..."

Annabelle trong lát Phong Nhã không cần chờ câu trả lời, liền nhặt ngay thanh lưỡi hái của Manananggal. Âm thanh đôi guốc của anh lạnh lùng hướng về phía một người còn sống sót. Nhưng người đó đang bị dồn vào chân tường, hoảng sợ đến mức đỉnh điểm. Mỹ Tiên chợt nhận ra, khung cảnh này rất giống, rất giống với lần cô đã suýt chết dưới tay Manananggal khi lần đầu gặp nó.

"Đừng ! Đừng ! Làm ơn tha cho tôi !!!"

"Sao không để câu này cho diêm vương cái đã ?"

Phập !!! - Annabelle dùng chính thanh lưỡi hái của Manananggal, chém thẳng đứt đôi đầu người nạn nhân ngay tức thì. Dù cả hộp sọ lẫn khuôn mặt đã bị tách đôi, lộ ra nội tạng cùng dịch não bên trong mà chảy xuống khắp người nạn nhân lan xuống nền đất, nhưng những cánh tay và bắp chân vẫn cứ vô thức quờ quạng co giật. Phải mãi đến khi Annabelle giẫm nát, chúng mới không cử động nữa.

Lúc này, khi thú tính bắt đầu trở dậy, Annabelle không hề nhân nhượng. Phập !!! - Thanh lưỡi hái bị anh ấn mạnh xuống hơn nữa, xé đôi cổ, ngực và ổ bụng nạn nhân khiến máu từ đó bắn hết cả vào mặt, vào quần áo, vào mái tóc bạch kim rạng ngời.

"Annabelle ! Phong Nhã !!!" - Sắc mặt của Mỹ Tiên và Du Liên trắng bệch trước cảnh tượng man rợ chưa từng có của họ - *"Hai người làm hơi quá rồi đó !!!"*

"Phải làm vậy để thẳng thót mới nhớ nó cũng là ác quỷ giống chúng ta !!!"

Annabelle nghiêng răng tức tối. Sau màn chém đôi. Anh nhặt lên những mảnh còn lại, dồn hết sức mình chém chém và chém đến khi da thịt và xương thi thể của nạn nhân đã bị nát tươm nhưng anh vẫn không tha. Tức thì, Annabelle quăng cây trượng đâm máu trước mắt Manananggal mà thét lên bằng ngôn ngữ âm.

"Nhóc !!! Đó là bản tính của ma quỷ chúng ta !!! Nhóc không thể thay đổi được đâu !!!!!!! Nhóc không còn là con người, là Azale nữa. Nhóc là Manananggal !!!!"

Bây giờ, Manananggal nhìn lại cây lưỡi hái quen thuộc của mình, rồi nhìn hết một lượt mọi người đang hồi hộp chờ kết quả.

Nó cảm thấy tim mình đập thật mạnh còn hơn cả một cái trống. Phải, nó đang nhìn mọi người bằng ánh mắt ghê tởm.

"Không... không... không phải thế !!!!!!!"

Rồi Manananggal chạy vụt đi mất...

Trong phút bàng hoàng của mọi người, họ nhìn thấy hình bóng của Mẹ nằm sóng xoài bất tỉnh trên nền đất.

"Manananggal ???" - Flatwoods và Annabelle chạy đến đỡ bà dậy, nhưng kèm theo cũng là lời chỉ trích nhẹ - "Sao bà lại bắt ngờ ngắt giao ước với Manananggal ???"

"Không phải ta, chính thằng bé đã làm thế." - Bà phải mất một lúc ho sặc sụa rồi khò khè nói.

"Nhưng liệu nó sẽ nhớ lại mình là Manananggal chứ ?"

"Ta e chuyện này sẽ là một vấn đề nan giải đây..." - Bà Manananggal suy nghĩ dăm chiêu - "...Chúng ta phải kiên nhẫn, tìm cách giúp thằng bé bình tĩnh đã. Nếu thuận thời cơ, chúng ta phải buộc nó nói cho chúng ta biết, nó đang nghĩ cái gì trong đầu thì ta mới có hướng giải quyết kết quả triệt để được."

Vì phải giải quyết vấn đề này, rồi còn phải tiêu diệt các demon khác để moi tim và sinh tồn mà không có sự hỗ trợ của Manananggal, Annabelle và Flatwoods ngày một kiệt quệ sức lực. Mọi người nghĩ, việc này sẽ không thể kéo dài lâu hơn được nữa.

Họ bắt lực dùng đến biện pháp cuối cùng, là để Manananggal sống một cuộc sống như một con người bình thường. Biết đâu, chính bản thân nó sẽ còn vô tình đưa ra một đầu mối nào đó giúp họ dứt điểm chuyện này.

Kế hoạch thứ hai của mọi người, là sẽ làm thí nghiệm, thăm dò tâm lý hiện giờ của Manananggal...

"Anh ăn thử hai thứ này rồi so sánh thử xem. Cái nào hợp khẩu vị của anh hơn ?"

Vâng và người đứng sau mọi chuyện lại là Mỹ Tiên. Cô bé liền lấy khăn, chộp mất Manananggal lại, rồi đưa hai hộp thức ăn để nó ăn thử. Trong đó, một hộp chứa thức ăn của người bình thường, một kia thì lại là tim sống của người vô tội, các ma quỷ khác do Annabelle và Flatwoods thu gom được. Du Liên có nhìn trộm vào chiếc hộp thứ hai liền mất một lúc nôn thốc bởi mùi tanh đặc trưng của máu, đã thế nhìn chúng vẫn còn đập thành thịch. Cô thầm nghĩ, hẳn sẽ chẳng có ai điên đầu mà đụng lưỡi vào những thứ ấy. Cô nhìn chăm chăm vào Asano, cô thắc mắc không biết với ma quỷ thì mùi vị của chúng sẽ ngon lành như thế nào...

Manananggal trong tình trạng giao ước linh hồn ngoan ngoãn theo chỉ dẫn của Mẹ, thực hiện thí nghiệm này...

.....

"Có cái được, có cái không ngon lắm..."

Đó là khi Manananggal ăn một loại những quả tim sống. Lẽ tất nhiên, Annabelle và Flatwoods nghe xong thế chỉ muốn gờ ngón giữa ra chửi thề. Họ được ăn, trong khi hai ma quỷ đã bị làm mình làm mẩy với hai bao tử trống rỗng, đã thế còn bị chê lên chê xuống. Nhưng ngay khi chạm phải ánh mắt sắc tà khí áp đảo của Du Liên, hai người mới co rúm lại, không dám bình luận gì thêm nữa.

"Ồi !!! Vị ghê quá !!!!!"

Đó là khi Manananggal ăn thức ăn của người bình thường...

"Anh thấy vị của nó thế nào ?" - Mỹ Tiên hỏi với cuốn sổ ghi chép trong tay.

"Đáng... đáng... như vừa ăn phải rễ cây..."

Mỹ Tiên và Du Liên cũng cảm thấy lạ, bởi thứ họ cho Manananggal thử nghiệm đó lại là bánh kem chocolate bình thường..

"Cứ để chúng tôi thử là biết liền !!!"

Flatwoods và Annabelle không thể chịu nổi nữa. Họ tranh giành nhau miếng bánh, thà phải ăn một thứ nào đó còn hơn là nằm la liệt chờ chết đói meo. Nhưng ngay khi hai người ăn thử bánh kem thì lập tức đồng loạt nôn thốc ra, khiến hậu quả của họ là lãnh hơn 50 trái ổi ngay trên đầu bởi sức cóc đầu tàn bạo của Du Liên.

"Oe !! Không thể nào !!!" - Flatwoods trong lốt Asano mặt mày xanh mét nhìn thẳng Du Liên - "Du Liên ! Em cho trứng thối vào trong bánh hả ??"

"Không.. Hức... Tồi lại thấy cái bánh ấy như có vị hăng hắc của... của... của... amoniac !! Hức !! Kinh khủng quá !!!!!"

Còn Annabelle trong lốt Phong Nhã liền phóng thẳng một mạch vào nhà vệ sinh, nốc hết một chai nước súc miệng còn đầy. Anh thở dốc, rồi lại uống một viên thuốc đau bụng phòng trường hợp mình bị ngộ độc.

"Đây là lần đầu tiên... tôi có dịp nếm thử sức đáng sợ mùi vị của amoniac."

Nhưng thật ra, Mỹ Tiên và Du Liên đều một mực khẳng định, đó chỉ là một chiếc bánh bình thường !!

"Quái lạ !! Anh Asano ?? Vậy vì sao mấy hôm trước anh vẫn ăn được như bao người bình thường mà ?" - Du Liên hỏi.

"Đó là vì tất cả chúng tôi ăn với tình trạng 'đang giao ước'. Khi đó, mọi bản tính đều hoàn toàn thuộc về quỷ dữ." - Asano bị Flatwoods thao túng tâm trí mà giải thích - "Sau khi ngắt giao ước, con người có thể sẽ lấy lại được khẩu vị bình thường trở lại thôi."

"TẠI SAO GIỜ NÀY NGƯỜI MỚI NÓI ?????!!!!!!!!!!!"

Như vậy đồng nghĩa mọi người cũng thu được hai kết quả đáng ngờ. Một là đối với mỗi demon, khẩu vị của họ sẽ phản ứng khác nhau khi sử dụng cùng loại thức ăn. Và quan trọng hơn hết, điều đó cũng chứng minh cho một may mắn không ngờ, Manananggal vẫn còn thuộc về ma quỷ. Vấn đề này chỉ ảnh hưởng đến tâm lý và suy nghĩ của nó, không ảnh hưởng gì đến toàn diện cơ thể.

Nhưng điều này cũng tăng lên mối rủi ro khá lớn. Bởi họ không biết mình nên bắt đầu từ đâu cả...

Phòng thí nghiệm ma trở về trường Đông Bắc Mekong, trở lại cuộc sống bình thường tại Sài Gòn...

Thời gian trôi qua trong sự bế tắc, cơ thể của Manananggal càng rơi vào trạng thái thần thờ như người mất hồn. Nó ngủ li bì có khi đến 2,3 ngày sau mới thức dậy trở lại. Nhưng khi tỉnh táo nhất thì lại chỉ chui vào góc cửa sổ. Mỗi lần nhìn thấy các bạn học sinh được bố mẹ đón về, trong lòng nó dấy lên một nỗi buồn khó tả. Nhưng nó lại không nói điều này cho mọi người biết, bởi bản thân nó cũng không biết được đó gọi là cảm xúc gì. Bỗng dưng, nó thèm khát được là một trong số những người như họ...

Mỹ Tiên có để ý thấy, hành động khác thường của Manananggal chắc phải có lý do. Cuối cùng, cô nảy ra sáng kiến. Cô lập tức giao tiếp với Manananggal bằng tiếng Nga.

"*Anh ! Hay anh qua nhà em chơi đi !*" - Cô bé phải tránh việc gọi tên với Manananggal phòng trường hợp hậu quả sẽ càng nghiêm trọng thêm.

"*Sao cơ ?*"

"*Trước giờ, em toàn giam anh trong Đông Bắc Mekong rồi. Bây giờ em muốn anh ra ngoài thay đổi không khí !! Sẽ không còn những cảnh bắt giết người như mấy bữa trước nữa đâu !!!!*"

Mỹ Tiên phải nói như thế mới hòng lọt tai được Manananggal. Nó gật đầu chấp thuận, để cô bé nắm lấy cổ tay mình bước ra khỏi khuôn viên trường. Lướt qua những dòng người đông đúc, đôi khi còn bị thu hút biết bao ánh nhìn xa lạ, nó bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng, không còn được tự nhiên. Nó rất muốn nói điều gì đó cho Mỹ Tiên nhưng lại không biết làm thế nào. Tự dưng nó lại muốn tìm chỗ nào để nó có thể trốn đi.

"Con về rồi đây !!!!!"

"Lâu quá không gặp !! Ở nhà mạnh khỏe không con ?"

"Vâng !! Con vẫn không sao !!!!!"

"Vậy tốt rồi ! Bố mẹ đi Florida có mua quà cho con đây !"

Vẫn là căn nhà như ngày nào, nhưng đột nhiên xuất hiện trước mắt Manananggal giờ đây là đôi vợ chồng đã ở tuổi trung niên ở trong phòng khách từ khi nào. Ngay khi vừa thấy Mỹ Tiên, ba người họ ôm chầm lấy nhau, cười nói vui vẻ. Nó bắt đầu cảm thấy vừa vui lây nhưng cũng vừa tò mò. Liệu phải chăng, đó có phải là "hạnh phúc" mà Mẹ thường hay nói không ?

"Ừ, đó có phải là bạn con không ?" - Mẹ Mỹ Tiên nhận ra sự hiện diện của Manananggal liền tò mò hỏi.

"Vâng bạn thân nhất của con đây !!!!!" - Mỹ Tiên nhào tới, khoác lấy vai Manananggal - "À anh ấy là người Nga ! Anh ấy không dùng tiếng Việt được nên con sẽ phiên dịch cho cho bố mẹ và anh ấy ạ !!!!!"

"Ồ !!!! Cháu dễ thương thật đấy !!!!! Cô chưa nhìn cháu bao giờ !!!!! Chắc đây là lần đầu cháu sang Việt Nam nhì ??????"

Bản tính háms trai dễ thương trời dấy, mẹ Mỹ Tiên háo hức nhìn chăm chăm từ đầu đến chân Manananggal như nhìn sinh vật lạ. Dù bà cũng đã nói với bằng tiếng Nga nhưng lại khiến nó căng thẳng đến đổ mồ hôi lạnh.

"Cháu tên gì ? Cháu sống ở đâu ?"

"Không cần đâu !!! Nhà ta làm quen lâu dần rồi tự dưng cũng biết tên thôi !!!"

Mỹ Tiên thở phào nhẹ nhõm khi xen giữa kịp thời. Cô nhất quyết không thể để Manananggal giới thiệu tên cho bố mẹ cô được. Nếu không, cô không lường trước được liệu sẽ có rắc rối gì cho sau này không.

"Vây cũng được ! Sẵn tiện nhà cô chú cũng vừa nấu bữa trưa xong, cháu cũng ăn cùng đi !"

"À bố mẹ, vì bạn ấy là demon... Ấy nhầm !! Bạn ấy vừa ăn trưa xong rồi nên bọn con lên gác nha !!!"

Chưa kịp để Manananggal trả lời, Mỹ Tiên vội vã nhào đến, chụp lấy miệng của nó không cho nó nói gì thêm nữa. Đoạn cô bé nắm tay Manananggal, dẫn lên phòng ngủ của mình, không cho nó có một cơ hội được tiếp chuyện với bố mẹ cho tử tế. Vừa đi, cô vẫy tay cười vu vơ với bố mẹ đang ngỡ ngàng không hiểu sự tình...

"Trẻ con bây giờ năng động thật..." - Đó là suy nghĩ mang nhiều ý nghĩa của họ khi thấy con gái của mình vô tư dẫn một người con trai lên phòng.

*** MỸ TIÊN: KẾ THỪA TÍNH HÁM TRAI ĐẸP TỪ MẸ ***

Manananggal nghĩ, thì ra những người được gọi là "bố mẹ" được định nghĩa như thế. Là những người mang cho ta nụ cười mỗi khi ta về nhà. Ngoài ra, đó cũng là nơi chứa chất hơi ấm của những cái ôm tình thương, làm cho tinh thần ta trở nên nhẹ nhàng sau mỗi khó khăn. Nó đang tự hỏi, nó thấy tất cả mỗi người họ đều có "bố mẹ" thậm chí cả Phong Nhã và Asano đều cũng có nhắc đến họ, vậy tại sao chỉ mỗi mình nó lại không có ?

À thật ra nó có Mẹ đấy thôi. Vậy còn Bố thì sao ?

Nhìn thấy những tấm hình chụp được treo một góc phòng ngủ của cô bé, bấy giờ thân tâm của nó lại dấy lên nỗi tủi thân...

"Đây là hình chụp cả nhà em lúc đi chơi ở Florida."

Phải, Manananggal bắt đầu cảm thấy rối trí và phân vân. Nếu gần đây, nó cứ khẳng định mình là con người, là Azale. Vậy tại sao hoàn cảnh của nó lại không giống như bao người khác ?

"Mỹ Tiên..." - Manananggal quay sang Mỹ Tiên với ánh mắt đượm buồn hơn bao giờ hết - "Rốt cuộc, tôi là cái quái gì thế này ?"

Mỹ Tiên kinh ngạc nhìn thẳng vào đôi mắt của Manananggal. Nhưng những gì cô có thể đáp trả cho nó là sự im lặng đáng sợ. Không thể chịu đựng nổi, Manananggal nói quạu, nắm lấy vai cô bé hồng tra hỏi cô.

"Mỹ Tiên, sao cô không trả lời ?"

"Em làm vậy vì muốn tốt cho anh. Mẹ anh cũng nói thế." - Mỹ Tiên tránh mặt nó - "Vì thật sự em cũng không biết."

"Nếu như thế, tôi sẽ đi tự tìm hiểu một mình là được chứ gì ?"

Quá thất vọng, Mỹ Tiên ngỡ ngàng khi thấy Manananggal nhảy phốc ra khỏi nhà của cô qua đường cửa sổ tầng lầu. Hướng đi của Manananggal hoàn toàn hướng về phía Đông Bắc Mekong. Mỹ Tiên sợ hãi, có khi nó sẽ vận hỏi những người khác của "Phòng thí nghiệm ma" là chết chắc !

Không còn cách nào khác, Mỹ Tiên phải gấp rút gọi cho mọi người để báo trước chuyện này.

"Thầy nghe đây Mỹ Tiên."

"Thầy hãy nói với chị Du Liên, anh Asano và tất cả các ma quỷ chuyện này giúp em..."

Mất hết bình tĩnh, Mỹ Tiên thần thờ ngồi vào bàn học mà vô đầu rối ren. Cô thật sự đã làm hết sức rồi, giờ cô không biết mình nên làm gì tiếp theo ngoài cầu nguyện bằng niềm tin.

"Có ai... có ai hãy giúp đỡ Manananggal..."

Trong khi đó, tài Hà thành, vốn dĩ là trung tâm của miền Bắc Việt Nam. Trái ngược với sự thanh bình lạ thường của Sài thành, nơi đây lại bao trùm mình cái bầu không khí sầm uất nhộn nhịp hơn rất nhiều. Nhà cao tầng trải dài đều đều từ cao đến thấp, đến đêm thì lấp lánh như những vì sao trên nền trời đen tuyền đẹp đẽ. Và nơi đây, cũng nổi tiếng với mọi người vì những trung tâm giải trí tuyệt vời của nó.

8 giờ tối, tại hậu trường Sân khấu Thành phố, tiếng giầy của một người đàn ông nện đều đều trên những hành lang, băng qua dãy các phòng thay đồ dành cho siêu sao. Rồi ông gõ gõ lên một cánh cửa, giọng ồm ồm vang lên.

"Chỉ còn khoảng 5 phút nữa là đến giờ diễn. Hai người sẵn sàng rồi chứ ?"

Không có tiếng trả lời...

"Này hai người ! Nghe tôi nói không đấy ??"

Cho đến khi ông khẽ khàng mở cửa ra thì...

"Trời trời trời !! Jessica !!!! Morgan !!!!! Lại nữa sao !!!! Hai người LẠI biến đi đâu nữa rồi ???? " - Ông thở dài - "Chả nhẽ buổi diễn phải hoãn lại sao ???

"Cảm ơn nha, Morgan. Lâu lắm rồi ta mới có dịp xâm nhập vào giấc mơ của con người để nghỉ ngơi."

"Ừ nhưng hắc bác Jean đang giận chúng ta lắm..."

"Không sao đâu ! Chúng ta đi một chút rồi quay lại mà !"

Bãi biển đảo Hawaii tràn ngập ánh nắng mặt trời, nhưng nổi bật trên hết là nhân ảnh một đôi nam nữ đang nằm vắt vẻo trên hai chiếc võng giữa một rừng cây dừa rộng lớn. Bóng tán cây rợp mát che chắn cho họ. Trong đó người con trai với mái tóc vàng óng đeo kính râm đang nằm ngủ say với chiếc headphone còn mở nhạc, để lộ thân hình sáu múi bạo ngược nam tính. Bên cạnh đó, là người con gái tóc nâu hạt dẻ với làn da trắng trẻo mịn màng mặc đồ tắm gợi cảm, trên tay ôm một cây đàn guitar gỗ nhẹ từng phím vu vơ mang giai điệu du dương nhẹ nhàng. Cả hai người đều sở hữu thân hình lẫn dung mạo rất dễ nhìn, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người mỗi khi họ vô tình đi ngang qua bãi nghỉ của hai người.

"Ý ! Morgan này !" - Cô gái đỡ bỏ kính râm của mình. Cô lí lắc chồm sang người con trai để tháo chiếc headphone của anh ta ra - "Tớ vừa nảy ra một giai điệu mới !"

"Ừ thú vị đấy ! Tớ nghe !"

Cô gái nọ mỉm cười trước câu trả lời của bạn mình. Rồi cô gõ gõ nhẹ lên hộp đàn, xuất hiện cô giờ đây là hai bóng hồn phát phơ giữa không khí. Trong đó, bóng hồn một sinh vật kỳ dị với thân mình giống con gấu, có vòi voi, đôi chân của nó lại có thể so sánh tựa như chân của con hổ với móng vuốt sắc nhọn có thể chém đứt đôi người chỉ với một quật nhẹ. Con vật từ từ chạm cái vòi của nó vào bàn tay thô ráp của chàng trai, nghiêng đầu. Đôi mắt ma quái lúc nào cũng hừng hực tà khí xanh lam của nó nhìn về nụ cười của anh.

Bên cạnh đó, là linh hồn của một con người, tuy không rõ dung nhan nhưng trông thật sang trọng với bộ đồ vest. Ông ta thoát ần thoát hiện, những chiếc xúc tu từ khắp người ông khẽ ngo ngoáy quanh cô gái nhưng cô không mấy bận tâm đến. Từ đầu đến cuối, ông ta hoàn toàn đứng trơ người ra, không hề nói năng một tiếng nào nên mọi người thường nhầm tưởng ông khá trầm tính. Nhìn xuống dưới, người ta mới thấy được cái đáng sợ đến lạnh xương sống, đôi chân của ông ta không hề chạm đất, mà hoàn toàn lơ lửng. Thay vào đó ông ta lại lấy hai xúc tu lớn nhất của mình làm trụ đứng. Nhìn từ xa, ông trông giống hệt một con nhện với vô số những cái chân chuyển động ngoằn ngoèo không kiểm soát vậy.

"Baku, cảm ơn đã canh giấc ngủ cho Jessica và ta. Đây là phần thưởng của ngươi."

Người con trai giương ra một cây súng giật trong thất lưng, bất ngờ bắn vào một người trong đám đông khiến dân chúng chạy thét hoảng loạn. Anh ta nắm thắt lưng lấy người đó, ném thẳng sang con quái vật, mặc sức cho nó nhào đến cào cấu cắn xé điên loạn khiến cái xác chẳng mấy chốc sau không còn nguyên dạng. Chiếc vuốt của nó moi móc ra một vật thể ngay giữa ngực nạn nhân rồi nó đưa cái vòi lượn lách vào, giật ra được quả tim rồi đưa vào miệng nhai nhóp nhép ngon lành.

Con vật sau khi thưởng thức hết cả thịt xương của nạn nhân. Nó đưa cặp mắt tê giác hừng hực đỏ với cái miệng đầy máu me về phía Morgan.

"Lúc nào tôi cũng sẵn sàng."

"Vậy còn Slender ?"

Người đàn ông vô diện vẫn im lặng, không nói một tiếng nào. Xúc tu của ông ta khẽ gảy phím đàn của Jessica. Cô gái thấy thế liền hiểu ý ông ta.

"Vậy ta sẽ đánh một giai điệu vừa sáng tác cho mọi người cùng nghe vậy."

"Jess..." - Morgan khẽ gọi - "Cậu còn nhớ tối mai là ngày gì chứ ? Cậu chuẩn bị sẵn sàng chưa ?"

"Nhớ chứ. Là đêm trăng khuyết ! Đêm tớ thích nhất đấy..." - Jessica ôn tồn trả lời khi vịn chốt dây đàn - "Đây chính là lúc nhóm nhạc Dream Wheel chúng ta hành động !"

Tiếng đàn guitar ngân đều cùng giọng ca thánh thót của cô, mang một âm sắc nhẹ nhàng và sâu lắng giữa một khung cảnh yên bình dạt dào tiếng sóng biển.

Nói đến lý do vì sao nó lại yên bình như thế. Là vì trong cái không gian ảo tưởng này, hàng triệu xác người nằm ngổn ngang với các bộ phận rời rạc chồng chất lên nhau. Sắc mặt khiếp sợ đến đỉnh điểm của họ đang cho ta thấy, sự kinh hoàng giữa hai con quỷ này là như thế nào.

Và trong buổi trăng khuyết, liệu cái tàn khóc của chúng sẽ còn đi xa đến đâu...

>>> DÀN NHÂN VẬT >>>

3. Song Tử - Jessica Bathory (nữ)

Xuất hiện: Chap 10

Tình trạng: Đã giao ước với Slender man

12. Song Ngư - Morgan de Louis (nam)

Xuất hiện: Chap 10

Tình trạng: Đã giao ước linh hồn với Baku

~~~~ CHÒM SAO SONG TỬ + SONG NGƯ: UNLOCKED !! ~~~~

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bài Hát Thứ 11 : Dream Wheel - Vòng Xoay Ảo Mộng

Vie: Minh họa đợt này là chibi-mode của Jessica Bathory :3

Thật sự Vie không thể tìm được hình minh họa chính xác khi Jessica giao ước linh hồn, vì Jessica khi giao ước với Slender, được công nhận là top demon đẹp nhất. Tốc của cô sẽ hóa dài và hoạt động như hàng nghìn tay người, màu sắc của chúng sẽ lộng lẫy khiến hình tượng Jessica giống cô gái lai cáo chín đuôi vậy :3 (nhưng thay vì "chín đuôi" thì "ngàn đuôi" :v :v)

Bên ngoài, trời âm u. Mưa bắt đầu rơi từng giọt lách tách, phản chiếu hình ảnh chúng đang nô đùa trong đôi mắt thần thờ đến vô hồn của Manananggal.

Nó im lặng, ngồi trên nóc của ngôi nhà thờ - nơi mà xưa kia nó thích nhất để xem ngắm thảm cảnh đau thương của con người do chính nó gây ra. Nhưng bây giờ, Manananggal không hiểu sao, nó không thể nhìn nhận sự việc như thường ngày được nữa.

Đúng, nó đang nhận thức, tâm trí nó giờ đây như có gì đó không ổn. Trong suy nghĩ giờ đây ngập tràn nhiều cảm xúc đan xen vào nhau thành một hỗn hợp đau xót khó tả. Nó cứ nghĩ đến một người mẹ, một người mẹ không phải là bà Manananggal mà chính là người mẹ ruột - Camellia của nó. Nhưng làm sao đây khi bản thân nó không biết dung nhan bà ra sao, điều gì lại thúc đẩy nó nhớ nhung xen lẫn cảm giác kinh tởm đến thế... Nó không biết được, thật chất, tại sao nó lại như thế này.

Đến khi, mưa ngày càng lớn hơn, kèm theo từng cơn gió tuy nhẹ nhàng nhưng lạnh buốt ghê người. Manananggal liền gỡ bỏ chiếc khăn choàng trên đầu và siết chặt bằng cả hai bàn tay đang run bầy lẩy, để lộ mái tóc bạch kim cũng đang thấm đậm dưới làn mưa như trút nước. Chúng rủ xuống, như đang che giấu một bí mật trên gương mặt thanh tú của nó.

"Anh... Anh làm gì ở mái nhà thờ thế ?"

Nghe thấy tiếng người lạ, Manananggal giật nảy mình. Nó quệt nhanh những giọt nước còn đọng trên khuôn mặt mình mà quay người đằng sau. Thì ra... đó là một bé gái. Bé vừa phát hiện thấy nó lúc đứng ở trên tháp chuông. Bên cạnh, còn có một người xuất hiện nữa. Một cô gái xinh đẹp trong trang phục của giáo đường, cô ta mang sợi dây chuyền rất to với mặt là cây thánh giá. Manananggal hiểu ra, người đó chẳng lẽ là mục sư ?

_ Bạn ở ngoài này không sợ bị cảm sao ?

_ Không.

_ Minh biết, bên ngoài giờ lạnh lắm đấy. Bạn vào trong nhà thờ để sưởi ấm này !

_ Minh không cần...

Bởi một lẽ, nó biết quy luật của ma quỷ mà. Bên trong nhà thờ là nơi tối kỵ nó không được vào.

_ Minh thuộc về thế giới âm. Minh không có tư cách để được mời vào trong đó...

Thế nhưng, chưa kịp dứt câu, cô gái liền nhảy vọt ra khỏi ban công, không màng đến làn mưa rơi xối xả mà trèo lên mái nhà thờ, mặc nhiên kéo

Manananggal vào trong.

_ Này này này !!! – Manananggal nổi quạu, nó liên hồi giật bàn tay của mình ra khỏi của cô gái mà quát mắng lớn tiếng – Mình đã nói, mình không được vào ! Mình là demon cơ mà !

_ Ai nói bạn là ma quỷ không được vào ?

Cô gái bỗng quay người lại, đưa ngón trỏ lên đôi môi của Manananggal mới khiến nó im miệng lại

– Bất kể, dù bạn có là demon đi chăng nữa, nhưng chỉ cần có một tâm hồn thuần khiết, thì nhà thờ vẫn luôn chào đón bạn. Chúng ta là người, là con của Chúa, nên đều được đối xử bình đẳng như nhau là chuyện phải làm mà.

_ Làm sao bạn biết tôi có tâm hồn thuần khiết ?

_ Chính là từ nước mắt của bạn kia.

Bàn tay dịu dàng của cô khẽ lau đi những giọt nước lăn dài trên gò má ửng hồng của nó. Nghe đến đây, nó trở nên cứng đờ cả người, nó biết chắc chắn nó không thể nào chối cãi được nữa rồi.

_ Cô là sư ở đây sao ?

_ Không hẳn, mình sống ở nhà thờ từ hồi còn nhỏ, được mọi người ở đây nuôi dạy chung với những đứa trẻ mồ côi này.

_ Sao cơ ? Vậy... không phải ai nào đều cũng có cha mẹ à ??

_ Ừ dù gì số phận mỗi người là do Chúa sắp đặt, ta không thể nào lường trước được. Có những đứa trẻ được sinh ra trong ngôi nhà ấm no và hạnh phúc, nhưng cũng có một số thì do cha mẹ mất sớm, hay bị bỏ rơi... Họ đều được tập trung ở ngôi nhà thờ này, được học cách sống lạc quan, được học biết bao kiến thức, thậm chí cũng được học cả cách yêu thương con người... Vậy nên, nơi đây cũng chính là gia đình của mình.

Lúc bấy giờ, Manananggal mới ngộ nhận, hóa ra nó không phải là người duy nhất lạc mất cha mẹ cơ chứ ??

_ Chị Trang !!!! – Một đám trẻ con hiếu kỳ bắt đầu vây quanh lấy Manananggal và cô gái – Chị ơi, anh này là ai vậy ạ ?

_ Người bạn mới thôi. Anh ấy sẽ tạm trú mưa trong nhà thờ này chút.

_ Hay là chị đã có bạn trai rồi ạ ? – Một trong số đám nhóc liền lớn tiếng – Chồng vợ hài !! (Hai vợ chồng :v)

_ Im lặng nào mấy đứa ! Mấy đứa ồn ào quá đi !!

Manananggal vẫn ngồi tây ngậy giữa đám trẻ mà chỉ biết cười nhạt. Nhưng cuối cùng, nó cũng đã ngộ nhận, nó không thể cứ vương vấn mãi trong cái ký ức của mình được nữa. Rồi quá khứ mà... sẽ qua nhanh thôi. Nếu những đứa trẻ cùng chung số phận với nó còn có thể vượt qua được, tại sao nó lại không thể chứ ?

_ À, nhìn qua chắc bạn không phải người ở đây ? - Cô gái tên Trang quay qua nhìn nó - Vậy bạn tên gì ?

_ Tôi là...

Nghĩ đến đây, nó bỗng khựng lại, không biết mình nên trả lời thế nào. Nếu trong thâm tâm nó luôn suy nghĩ mình là Azale, vậy thì tại sao những người xung quanh nó đều khẳng định nó là Manananggal ??

Nó bối rối, chỉ biết đáp trả cho Trang một cái im lặng. Phải, im lặng... từ lâu với nó như là cách trả lời duy nhất cho câu hỏi không muốn đáp lại.

_ Bạn không cho mình biết tên cũng không sao. - Trang cười. Một nụ cười hiền dịu ngọt ngào đẹp nhất bấy lâu nó từng biết - À, sắp đến giờ làm lễ rồi. Bạn cũng tham gia với mình chung cho vui !

Tiếng hát trong trẻo da diết đến tuyệt vời hòa trong dàn hợp xướng đang hát thánh ca khiến bao người kinh ngạc, dồn hết ánh mắt về phía nó. Nó hát mãi, cho đến khi định thần chuyện gì thì nó mới nhận ra mình đã solo từ lúc nào.

Ngay khi nó phát hoảng mà ngừng hát, Trang đứng bên cạnh siết chặt tay nó, thì thầm.

_ Tiếp tục hát đi, mọi người thích giọng hát của bạn đấy ! Đến cả các linh mục cũng ngẩn ngơ trước giọng hát của bạn luôn rồi kia.

Nó nhìn thấy những cha xứ, những linh mục đang nhìn mình mà nở nụ cười động viên, thậm chí lặng yên an tĩnh thần nó trước mặt biết bao nhiêu người. Ánh mắt lại nhìn sang Trang, gật đầu đồng ý.

"Đáng lý ra... giọng hát của mình... nên dành để trong sạch hóa tâm hồn con người,

Nhưng vì lý do gì... Tại sao mình cảm thấy rất kinh tởm một món quà vô giá này ?

Ký ức của Azale mình... chắc hẳn phải còn thêm một lỗ hổng. Nó chứa một kỷ niệm, một khoảng khắc của sự ám ảnh đến tối.

Phải chăng chỉ là linh cảm ? Hay phải chăng...

... Ghost Opera... quỷ khúc... mình đã từng nghe cái này ở đâu rồi..."

Mọi thứ diễn ra tiếp theo sau đó tại vùng đất linh thiêng này, nào đâu nó không hề hay biết, một trận chiến tiềm ẩn sắp sửa bùng nổ...

***

6 giờ 20 phút tối, phòng sinh hoạt "Phòng thí nghiệm ma"...

_ Sao cơ ? Manananggal không về phòng sinh hoạt à ??

_ Phải, từ chiều đến giờ chẳng nhóc đâu có về phòng sinh hoạt đâu – Asano ngó nghiêng khắp phòng rồi nhún vai – Anh tưởng bọn em đi chung với nhau suốt cả ngày hôm nay mà ? Mà mặt trời lặn đến nơi rồi, đáng lý nó đã phải về rồi chứ...

Mỹ Tiên từ nhà chạy hối hả lên trường thì đã bất ngờ gặp ngay được hung tin này. Hầu như, ngoài Manananggal ra, tất cả con người và demon đều đã có mặt. Họ thấy bộ đồng phục và đôi giày của Mỹ Tiên bây giờ lại bị thấm ướt đầm nước. Chúng nhỏ giọt theo từng bước chân của cô bé, còn có cả tiếng hát xì nhò nhẹ vang vọng trong phòng.

_ Thôi được rồi, chuyện này chúng ta sẽ từ từ giải quyết...

Du Liên lục trong túi lấy ra chiếc khăn tay mà lau khắp người Mỹ Tiên. Nếu người ngoài nhìn vào, không chừng còn nhầm tưởng hai người là chị em của nhau

– Chắc, mưa lớn thế mà em chạy không ô không áo mưa sao ? Em phải để quần áo của mình khô đi cái đã.

_ Không sao đâu, em chuẩn bị sẵn một bộ ở trong Văn phòng này !

Vâng và đúng như cô bé nói, ở trong ngăn kéo bàn làm việc của trưởng nhóm, đó là một bộ váy màu hồng phấn nhỏ nhắn đáng yêu do chính Mỹ Tiên chuẩn bị từ khi nào.

_ Tối hôm nay, em muốn tạo bất ngờ cho Manananggal. Em sẽ rủ anh ấy đi xem live show, để giúp anh ấy vui vẻ hơn vậy mà...

_ Live show gì ở đây ? Nó đâu có nằm trong kế hoạch hoạt động của "Phòng thí nghiệm ma" ?! - Asano thoáng chút tò mò.

_ Nhưng "Live show" là gì ? – Cả ba demon đồng thanh.

Mỹ Tiên và Du Liên nhìn nhau cười khì.

_ Tối này, lúc 9 giờ, sẽ có buổi biểu diễn hát và giao lưu fan hâm mộ của nhóm Dream Wheel ở Hà Nội đấy !!! Phòng thí nghiệm ma của chúng ta được chính Jessica và Morgan ký tặng vé đấy !! – Du Liên hò reo – Mỹ Tiên đặt vé máy bay cho mọi người qua đó rồi !! Đi đi Asano !! Dù gì ngày mai chúng ta đã được thay ca rồi còn gì ?!

_ Trời ạ... - Asano thở dài, gật đầu miễn cưỡng

_ Vậy còn... - Mỹ Tiên ngoái mắt lại. Trước mắt cô bé giờ đây, bóng hình những ma quỷ lờ lờ trong không khí tạo thành không gian nay tối sầm đã còn đáng sợ gấp bội lần. Nhưng nhìn riết, cô bé cũng đã quen rồi – Demon mọi người có đi không ?

Ba demon nhìn nhau một lúc thật lâu, song họ gật đầu tán thành.

_ Chúng tôi cử một trong ba người ở lại Sài Gòn để đón Manananggal. Còn lại sẽ đi theo để đảm bảo an toàn cho toàn "Phòng thí nghiệm ma". Bà Manananggal và Flatwoods sẽ đi, còn Annabelle sẽ ở lại.

_ Vậy thì tốt quá !! Giờ chuẩn bị 7 giờ đúng là khởi hành khỏi đây nha !!!

***

_ Buổi trình diễn bài "Huyền thoại cuộc đời" của nhóm song ca Dream Wheel đến đây xin được phép... Bắt đầu !!!!

Tiếng pháo nổ đi đùng vang âm trời cùng dàn cổ vũ nhiệt tình từ hàng trăm, hàng ngàn người chứng kiến vì thế mà hòa làm một. Nhưng những âm thanh ấy vẫn không thể nào lấn át được tiếng nhạc pop xập xình đang mở lên khúc dạo đầu. Để rồi, hai con người, một nam và một nữ với sắc đẹp tuyệt mỹ xuất hiện từ trong bóng tối của sân khấu. Họ chạy ra, hướng về dưới ánh sáng đèn hiệu ứng xanh đỏ. Tiếng thét vang dội của các fan hâm mộ cũng vì thế mà mãnh liệt hơn bao giờ hết.

_ Go go let's go !! Morgan !!!!! Jessica !!!!!

*"Đôi lúc ta không thể biết được số phận thế nào,
Dù hạnh phúc, dù bất hạnh, dù sóng gió muôn nơi.
Nhưng điều quan trọng, bạn có dám đứng lên,
Để vượt ngã được giới hạn của bản thân chứ ?"*

_ Có !!!!!!!

Khúc hát solo của Morgan vang lên, là lúc Asano ngán ngẩm khi phải bật tai lại, không cho cả hai màng nhĩ mình sắp bị thủng đến nơi từ tiếng hò hét của Mỹ Tiên, Du Liên và hàng trăm fan nữ cộng gộp lại.

*"Bạn có thể là một ông chủ ngồi trên núi tiền bạc,
Bạn có thể là một người nghèo phải đấu tranh cái đói qua ngày,
Bạn biết đấy, ai ai đều cũng là người thôi.
Tình yêu luôn bình đẳng trong trái tim mỗi người..."*

Hai bàn tay của Jessica chấp lại thành hình trái tim cùng nụ cười nở trên môi khiến bao người con trai bên dưới như điều đứng hết cả.

Trong khi đó, ở bên ngoài, những linh hồn của thế giới âm vì không chịu nổi chốn đông người nên đang chờ đợi ở bên ngoài. Manananggal cùng Flatwoods tìm được nơi trú ẩn an toàn cho mình là ở trên mái sân khấu. Nơi đó khá khuất trong bóng tối, nên dường như, họ có thể an tâm.

Tuy nhiên...

_ Flatwoods, người không thấy có cái gì đó kì lạ ở đây sao ?

_ Có... Một cảm giác vô cùng quen thuộc với ma quỷ chúng ta... đâu đó trong cái sân khấu này.

_ Người không định nuốt sống hai đứa đó luôn sao ?

_ Cứ từ từ đi, bà già lắm cảm. Tôi sẽ xem, chúng sẽ định âm mưu cái gì giữa một chốn đông người đó.

_ Không liên quan nhưng... hôm nay trăng tròn đẹp thật.

Phải, đúng như lời Manananggal nói, giữa bầu trời tối đen kèm mưa phùn se lạnh, vầng trăng tròn vành vạnh và to lớn bất thường như đang nuốt chửng cả thế gian này đã xuất hiện từ khi nào...

***

11 giờ 57 phút khuya...

_ Hành động được rồi.

Sau cánh gà, vào lúc nghỉ giải lao, Jessica ra dấu tay cho Morgan bằng nụ cười gian ác hơn bao giờ hết.

_ Ok.

Rồi họ quay trở lại sân khấu trước bao tiếng hét ồ ạt vang lên của mọi người.

Đằng sau bức màn của cảnh tượng huy hoàng ấy, là một chồng xác chết cùng mùi máu tanh phảng phất khắp hậu trường. Tất cả những người làm việc trong sân khấu, có những ca sĩ khác, ban quản trị sân khấu, ngay cả ông Jean – quản lý của họ đều đã tắt thở.

Khuôn mặt của họ có đặc điểm chung, là há hốc miệng hết mức như vừa trải qua cơn gào thét chưa từng có. Nhãn cầu của họ thì như lọt thổng vào sâu bên trong hốc mắt, hoặc có những người thì rớt ra bên ngoài. Da và thịt của một số người thì đều bị bóc sạch sẽ chỉ còn chiếc đầu lâu vương vãi miếng thịt, thành hình một dị nhân với thân hình bình thường nhưng có đầu trơ xương. Xung quanh trên tường, thì chỉ có dịch não vừa bị bắn tung tóe xong, xuất phát từ những nạn nhân xấu số với cái đầu bị nổ tung đến không còn nguyên dạng.

Điều đáng sợ hơn nữa, giữa ngực họ, đều bị bó máy móc đến xuyên thủng qua tùy sống khiến dòng máu tươi nhon nhót vì thế mà chảy ra khắp sàn. Cảnh tượng với Morgan và Jessica thật đẹp chưa từng có như một tuyệt tác nghệ thuật 3D, với trên tường là màu vàng, dưới sàn là màu đỏ.

***

Dù đã khuya, nhưng số lượng các khán giả đến tham dự vẫn không hề suy giảm. Điều này làm cho Morgan và Jessica có hài lòng hơn bao giờ hết. Kế

hoạch của họ vậy là thành công ở bước đầu tiên.

_ Uhm... Chúng tôi xin thông báo mọi người... - Giọng nói của Morgan vang lên qua chiếc micro khiến ai nấy đều cũng im lặng, chờ đợi lắng nghe – Vào đúng nửa đêm, nhóm Dream Wheel chúng tôi sẽ thay đổi dự kiến chương trình. Chúng tôi sẽ dành chút ít thời gian ngắn ngủi tại nơi đây, để bật mí những bí mật chúng tôi đã giấu bấy lâu nay.

_ Ô !! – Fan hâm mộ xì xầm bàn tán với nhau, hẳn mọi người nghĩ chắc sau đó sẽ có thêm tiết mục bất ngờ rồi đây.

_ Vâng, như các bạn đã biết. Nhóm song ca chúng tôi được gọi là Dream Wheel – Jessica tiếp lời cho Morgan – Mà theo như tiếng việt các bạn dịch ra là... "Vòng xoay ảo mộng".

_ Vì sao nhóm các bạn thống nhất đặt tên là "Vòng xoay ảo mộng" ?

_ "Vòng xoay ảo mộng", vốn dĩ là châm ngôn sống mà nhóm nhạc chúng tôi muốn truyền tải cho mọi người. Các bạn có thể hiểu, vòng xoay đó sẽ giúp giấc mơ đẹp của con người luôn quay trở lại, mang theo những hoài bão và ước mơ tốt đẹp trong suốt cuộc đời. Nhưng nó còn có một ý nghĩa khác nữa...

Đám đông chột như nín lặng trước câu đồng thanh của đôi nam nữ ca sĩ. Tự dưng, các cánh cửa trên trần cao mở tung ra, đưa ánh sáng mặt trăng chiếu thẳng vào sân khấu. Từ hai người họ, xuất hiện hai vong hồn tỏa ra một luồng sát khí áp đảo, biến bầu không khí xung quanh thành một màu đen kịt đến ngạt thở.

_ "Vòng xoay ảo mộng"... là cách thức chúng tôi ăn thịt người !!!

Bóng tối từ Slender Man – demon giao ước của Jessica tỏa ra một cơn cuồng phong cực mạnh như muốn cuốn phăng tất cả hàng ngàn người tại nơi đây. Nhưng thật sự đó chỉ là ảo giác, mọi người đã mãi lo chống chịu cơn gió mà không hề hay biết, có một bức tường tối đen đã bao quanh lấy hết cả sân khấu, tạo ra từ chính những bàn tay dài thòng gớm ghiếc của con quỷ đó. Bên trái, bên phải, ngay cả dưới sàn lẫn cả trên trần cao đều đã bị phong tỏa. Cả Du Liên, Mi Tiên, Asano cùng các fan hâm mộ bấy giờ đã bị mắc kẹt trong một vòm giam không hề có lối thoát. Tiếng la hét hoảng loạn ngày một dồn dập và lớn hơn hẳn. Dòng người chen chúc đưa đẩy nhau, khiến ba người "Phòng thí nghiệm ma" phải khó khăn lắm với giữ nguyên nhóm không lạc nhau được.

_ Baku !

Morgan phát cao tay lên, chỉ về phía trước. Một con quái vật khổng lồ kỳ dị không rõ hình dạng chạy khắp mọi người. Nó không hề đã thương nạn nhân, nhưng mỗi bước chân trên không trung của nó đi đến đâu đều cũng để lại luồng khói lơ mờ, tất cả mọi người đều nằm ngủ say li bì đến đó.

_ Mi Tiên ! Nằm xuống nhanh mau !!!

Du Liên, Asano đồng loạt kéo Mi Tiên nằm sấp xuống đất trước. Thế là ba người họ đã tránh được lời nguyền chìm vào giấc ngủ của Baku vì dòng người quá đông. Baku sau khi nhìn thấy mọi người đều đã đổ gục và ngủ ngon lành, đột nhiên, đôi mắt xanh lơ của nó long lên sòng sọc, nhìn thẳng vào trong đám đông và hòa mình vào trong không khí.

Những tưởng chuyện ăn thịt người như thế không đến nỗi gọi là ghê rợn. Thế nhưng, sự việc sắp xảy ra đối với những nạn nhân, khiến cho đôi nam nữ cảnh sát sồn đến run người. Một người úp tai, một người che mắt Mi Tiên, mới khiến cho cô bé không thể chứng kiến và hét lên vì sợ hãi được.

_ Gya !!!!! Kinh khủng quá !!!!

_ Hãy đưa tôi thoát khỏi cơn ác mộng này ngay !!!!!

Lần lượt, những người đang chìm trong giấc ngủ yên lành đột nhiên la hét, giãy giụa khắp người như những con cá mắc cạn. Họ ôm đầu, gào thét liên hồi đến khản cả cổ họng. Những người may mắn tỉnh được giấc thì lại không dễ kết thúc như vậy. Những cánh tay của Slender Man – quái vật giao ước của Jessica lập tức thông xuống, siết cổ, đánh đập vào đỉnh đầu của nạn nhân rất dã man cho đến khi họ thật sự bất tỉnh, chui trở lại vào giấc ngủ để cho Baku hành hạ thì thôi.

Và những người đã lên đến giới hạn thì sẽ ra sao ? Có người do không chịu nổi áp lực của cơn ác mộng nên đã đột tử ngay tại chỗ, thì lúc này, Slender Man nhân thời cơ não người đó còn hoạt động, miếng mồi còn tươi thì có thể xé toạc lồng ngực, lấy quả tim của nạn nhân ra và ăn ngấu nghiến ngon lành.

Có người, rơi vào trạng thái kích động không còn kiểm soát bản thân, điên tiết cào nát, tàn phá xé xác những người còn lại theo đúng nghĩa đen. Lúc này, Slender Man và Baku biết những người như thế sẽ trở thành mồi ngon cho cả hai người rồi. Slender Man dùng bàn tay của mình, phang vào đầu nạn nhân để giết chết người đó đi, khiến dịch não bắn tung tóe – thức ăn ngon của Baku. Vậy là chỉ còn quả tim cơ giết liên tục, đập rất mạnh do trạng thái thần kinh bất thường, như thế lại thành món khoái khẩu cho Slender Man rồi.

_ PHÒNG THÍ NGHIỆM MA !!! - Jessica gào lên với nụ cười điên loạn - TA BIẾT CÁC NGƯỜI ĐANG Ở ĐÂY !! KHÔNG HỒN THÌ HÃY TRẢ AZALE CHO BỌN TA NGAY !!!

_ Chết tiệt... Hai đứa quỷ sứ đó dám đánh cược mạng cả ngàn người để ép phe ta sao ??

Bà Manananggal nghiêng răng tức tối nhìn từ trên cao xuống.

_ Chuyện này gần như nằm ngoài dự đoán của chúng ta.

Flatwoods thì lại nói theo đúng phong cách máy móc của mình. Trong đầu, nó đang phân tích tính toán khả năng và sức mạnh của Slender Man và Baku

– Bọn chúng cũng thuộc loại khá mạnh đấy, nên chỉ cần 2 đứa thôi là đủ sức ăn cả hàng ngàn quả tim cùng một lúc.

_ Ta phải làm gì chứ ???!

_ Flatwoods !! Hãy mau giao ước với tôi nào !!! – Asano lén bật chiếc bộ đàm được lắp sẵn bên tai, truyền sóng điện từ để Flatwoods nhận biết được và tấn công.

Chính lúc này, Mỹ Tiên có thể chứng kiến cách giao ước giữa Flatwoods và Asano...

Linh hồn của Flatwoods dần dần tan biến trong không khí trở thành một luồng khói đầy bụi mờ rờ rệt. Chúng nhanh chóng di chuyển từ mọi phía, bao vây lấy quanh Asano. Đột nhiên, trên da của anh liền có những chấm nhỏ màu đỏ tươi. Mỹ Tiên thất kinh nhìn ra, Flatwoods có thể làm cho máu đi xuyên qua da người ??

Những giọt máu xuyên thấu lưng lơ theo thuật thôi miên của Flatwoods khiến chúng như những viên đá ruby long lanh thật đẹp. Flatwoods liền cho tụ hợp chúng lại thành 2 giọt máu to lớn tuyệt đẹp, nhét vào hai bên hốc mắt vô định của Flatwoods làm cho ánh mắt của con quái đồ rực lên. Tiếp đến, những làn khói ấy chọt bám chặt lấy Asano và đông cứng lại. Rồi cơ thể anh bùng cháy như ngọn đuốc hình người thật.

_ Ồ ? What the...

Giống hệt như lần giao ước của thầy Nhả và Annabelle, toàn thân Asano trở nên mềm nhũn và dị dạng như đang bị nung chảy. Chúng dần dần thành hình, đó là một con người với bộ áo choàng dài đến bàn chân. Đôi mắt tinh anh màu xanh lục của Asano vẫn còn đó, lóe sáng, kéo theo tạo ra những vết nứt trên gương mặt của anh do xung lực và trở thành vết thẹo ngắt ngang mặt ngay sau đó.

Và vũ khí của Asano-Flatwoods, được giắt ở hai bên hông của anh chính là hai cây súng - vốn dĩ là vũ khí chiến đấu hữu dụng nhất của anh ngay cả khi hình dạng con người và demon.

_ Jessica...

Morgan cuối cùng cũng nhìn thấy một vật thể lạ thường ở dưới sàn fan hâm mộ

_ Cuối cùng chúng cũng lòi đuôi rồi.

_ Bà Manananggal !!! – Flatwoods trong thân thể Asano liền gọi bà tham chiến – Khốn nạn thật... Dám giết hại hàng ngàn người vô tội. TA PHẢI CHO BẠN CHÚNG CÚT HẾT XUỐNG ĐỊA NGỤC NÀO !!

_ Ồ !

Jessica nhìn hết một lượt nhóm Phòng thí nghiệm ma mà ồ lên. Nhưng bên trong, thật chất cô đang phẫn nộ dữ dội.

_ Các người không dẫn Azale đi theo à ?

_ Cho dù có dẫn Azale đi theo, bọn ta còn lâu giao cậu ta cho các người !!

Thế nhưng, Asano – Flatwoods liền nảy ra một ý.

_ Slender !! Baku !!! Bây giờ bọn tao muốn có thỏa thuận với chúng mày.

_ Nói đi.

_ Hãy cá độ đi !! Nếu bên tao thắng, bọn bây phải về phe « Phòng thí nghiệm ma » với chúng tao. Còn nếu thua, bây sẽ không chỉ có được Azale, mà còn được NUỐT SẠCH hết MỘT TRĂM PHẦN TRĂM linh hồn của tao.

Nghe đến đấy, cả Du Liên, Mỹ Tiên và bà Manananggal sùng sốt nhìn về phía Asano.

_ Anh Asano ! Flatwoods ! Hai người đang nói gì vậy ?? Sao chúng ta có thể chơi trò cá độ như thế ??

_ « Phòng thí nghiệm ma » của chúng ta đang cần 2 đứa này. – Flatwoods trong lột Asano giải thích – Tôi chỉ có thể thao túng tâm trí người ta chứ không thể biết đôi phương nghĩ gì trong đầu. Chỉ có khả năng của chúng nó phối hợp nhau mới có thể làm được thế để cứu được tình trạng bây giờ của Manananggal. Tôi sẽ liều với chúng một phen.

Nhóm song ca Dream Wheel nhìn nhau một lúc, rồi hai người họ nhìn về phía Asano, gật đầu tán thành.

_ Chúng tôi chấp nhận thỏa thuận.

Thế là trận đấu bây giờ đã cân ngang tài ngang sức giữa hai và hai.

_ Chết tiệt !!! – Mỹ Tiên sực nhớ đến một người mà tức đến lộn ruột – Đúng lúc sống chết đến nơi thế này, thế mà Manananggal và thầy Nhã lại đang ở đâu mới được chứ ???

***

Trong khi đó, quay lại Sài Gòn...

_ Xin lỗi, hôm nay tôi phải làm tăng ca nên đến trễ... Ủa ? Sao vắng thế này ?

Phong Nhã bước vào phòng sinh hoạt Câu lạc bộ thì thấy phòng ốc tối tăm, không có một bóng người. Anh đoán hẳn mọi người chắc vẫn còn chưa đến, nên cô kiên nhẫn thêm chút nữa vậy.

_ Đến trễ đấy, Phong Nhã.

Linh hồn Annabelle vất vưởng trên trần nhà bất ngờ thò cái đầu xuống khiến Phong Nhã một phen giật nảy mình khiếp sợ.

_ Chào Annabelle, mọi người đâu hết rồi ?

_ Đi ra Hà Nội một chuyến rồi còn đâu. Chỉ có tôi ở lại đây để cố thủ, bảo vệ bí mật của phòng sinh hoạt. Mọi người đều đi hết chỉ có mỗi cậu và Manananggal là không đi thôi.

_ Thế ra cả Manananggal cũng chưa về sao ? Nhưng bây giờ là nửa đêm rồi, cậu ta ở đâu mới được chứ ??

_ Tôi nghĩ không cần đâu, cứ để cậu ta yên đi.

_ Vì sao chứ ?

_ Trong tình thế Manananggal đang bị suy sụp tinh thần, các demon như chúng ta buộc phải tránh xa cậu ấy ra. Phải tôi biết, chỉ có thánh địa mới có thể cầm cự được tình trạng của cậu ta thôi.

Nghe xong, Phong Nhã không hề có một phản ứng gì tỏ vẻ ngạc nhiên. Đôi mắt anh ánh lên sự quyết tâm nghiêm túc, nhìn về phía Annabelle.

_ Tôi cũng muốn ra đó giúp cậu ấy.

_ Tại sao chứ ?? Phong Nhã !! Cậu biết chỗ đó kỳ demon như thế nào không ??

_ Quan trọng, tôi cũng là con người, Annabelle. Nếu cô không đi thì tôi sẽ đi.

Rồi Phong Nhã vội vã lấy chiếc ô mà đi mất. Nhìn thấy bóng dáng anh lướt nhanh trong bóng tối đường phố dưới làn mưa rơi không dứt, tâm trí của Annabelle bỗng ngập tràn nỗi hối hận và lo sợ.

_ « Cũng là con người »... ? Phong Nhã, tôi xin lỗi. Nào đâu cậu không biết, thực ra cậu vốn dĩ đâu phải là con người nữa ?

>>> DÀN NHÂN VẬT >>>

4. Kim Nguru - Lưu Hà Thiên Trang (nữ)

Xuất hiện: Chap 10

Tình trạng: Còn sống

~~~~ CHÒM SAO KIM NGUU: UNLOCKED !! ~~~~

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bài Hát Thứ 12: Sâu Trong Giấc Mơ...

Vie: minh họa chap này là chibi-mode dành cho Morgan de Louis ~

Thông tin thêm dành cho Morgan, dù cũng thuộc thành phần quý dữ, nhưng bình thường tính cách của Morgan rất ôn hòa và hiền lành (Morgan cùng Song Ngư). Morgan thích Jessica nên luôn nghe theo lời cô bé nói. Mỗi khi cùng Jessica vậy máu, Morgan có thể xuống tay tàn nhẫn hơn bất kỳ ai.

Mỹ Tiên và Du Liên lo sợ đâu, trận chiến này có vẻ như không cân sức. Slender và Baku, hai người họ đều có thể phát huy sức mạnh demon tối đa khi có vật chủ. Trong khi phe họ, chỉ có Asano-Flatwoods và linh hồn của bà Manananggal. Không có Manananggal để giao ước, nên bà chỉ có thể phát huy một phần nhỏ sức mạnh của mình, càng tạo thêm bất thế cho phe Phòng thí nghiệm ma của họ.

Thoạt nhìn, Du Liên có chút bất an, vậy là Asano của cô đang phải đối mặt tình thế một đấu hai !

_ Sẵn sàng chưa, Flatwoods ?

Gương mặt già nua của bà Manananggal nhìn về Asano-Flatwoods. Cả hai đều đã trong tư thế sẵn sàng. Trước mắt họ, Slender và Baku trên sân khấu cũng chuẩn bị nghênh chiến.

_ Trận này không có Manananggal, ta không thể chiến đấu được. Ta sẽ dùng kỹ năng demon của riêng ta để hỗ trợ cho cậu.

_ Cảm ơn, bà Manananggal.

_ Chuẩn bị nhé.

Slender trong lát Jessica cười hồn nhiên. Cô giơ bàn tay ra đếm

_ Ba !

Ngoài vòng chiến, tiếng tim đập thình thịch cùng nổi lo lắng lên trong tim Du Liên càng lớn. Mỹ Tiên ở bên cạnh phải ôm chặt lấy và trấn an cô.

_ Hai !

Flatwoods thấy bên bàn tay của Baku có thứ gì lóe sáng lên. Anh đoán hẳn đó là vũ khí của cậu ta. Để đề phòng, bàn tay anh cũng luồn sâu trong lớp áo choàng, cầm hờ sẵn hai cây súng giắt hai bên hông.

_ Một !

Đôi mắt của cả hai đội lóe lên màu đỏ rực, chuyển về trạng thái chiến đấu của demon.

_ Và bắt đầu !!

Vì tốc độ bay rất chậm, nên Flatwoods trực tiếp linh hoạt chạy bằng chân bình thường. Với kỹ năng vốn có của cảnh sát, anh nhanh như cắt rút hai cây súng ra, điên cuồng nã đạn về phía Slender và Baku.

_ Đừng kết thúc vội thế chứ ?

Chỉ với một búng tay của Slender, Baku trong lát Morgan bấy giờ mới lòi ra vũ khí của cậu. Flatwoods thoáng chút kinh ngạc. Đó là một sợi dây thừng màu vàng ! Nhưng chúng rất dài, dường như có thể co giãn được nên trông nó chẳng khác một sợi ruy băng. Đầu bên kia sợi dây mà cậu ta đang vung lên trong không trung chính là một mũi kim loại lúc nào cũng tỏa ra làn khói màu tím.

Baku nhảy lên, vung sợi dây trong không trung tạo thành một dải bảo vệ đẹp mắt, chặn đường đạn của Flatwoods chính xác từng vị trí một.

Flatwoods không hiểu, vũ khí đó thì chỉ số sát thương là tầm cỡ nào ?

_ Cần thận đấy Flatwoods - Bà Manananggal gọi - Đầu mũi sợi dây của Baku có chứa bạc rất độc cho demon !! Đừng để mũi tên đó đâm vào người !!

Đoàng đoàng đoàng !!!!

_ Chết tiệt chết tiệt chết tiệt !!!! Đang lúc gay cấn mà bà chỉ có thể nói được vậy thôi à ???

Ở dưới sàn fan hâm mộ, Flatwoods lừng lờ nhẹ nhàng trên không, nhưng bàn tay anh phải linh hoạt nã súng vào hàng chục những cánh tay của Slender đang nhào vào bủa vây lấy anh. Ầm !! - Flatwoods nhào lộn sang một bên, tránh cú đâm chết người từ cánh tay của Slender được bố trí sẵn trên trần cao của sân khấu.

Điều mà anh cảm thấy tức nhất, những cánh tay trên mái tóc của Slender cứ mọc hồi sinh liên tục ngay sau khi anh nã đạn vào nó. Cũng may sức mạnh của Flatwoods đã giúp anh có số đạn vô tận, anh không tưởng tượng nổi nếu mình mà trong tình trạng con người bình thường, có lẽ số đạn ít ỏi sẽ chỉ cho anh trụ nổi trong vòng mười lăm phút !

Xoẹt !!!

_ Bất cần đẩy Flatwoods !

Flatwoods quay sang bên cạnh thì ngỡ ngàng. Sợ hãi từ đằng sau lưng khiến anh không hề hay biết, những cánh tay của Slender còn có thể mọc lên từ dưới mặt đất, chúng đã định tấn công bất ngờ từ sau lưng, nhưng đã bị bà Manananggal chặn kịp thời.

_ Bà Manananggal !! - Flatwoods gọi - Bà có kỹ năng gì ??

_ Đóng băng hoặc thủy tinh hóa mọi vật, đó là kỹ năng chính của ta !

_ Vậy thì, bà lên tấn công chung với tôi luôn !! Không cần ở đằng sau phòng thủ nữa !!

_ Cái gì ?! Nhưng như thế phe ta có thể bị tấn công chớp nhoáng lúc nào không hay ngay !!

_ Không sao !! Bà lên luôn đi !!!

Bà Manananggal vung tay, tức thì những cánh tay của Slender xung quanh hai demon đột nhiên hóa rắn, cứng đờ như thời gian bị bất động. Đôi cánh sau lưng bà phất lên, vung trong không trung, đột nhiên những cánh tay của Slender bị chém gãy ra từ gốc, vỡ tan như những mảnh thủy tinh.

Cánh tay nhăn nheo già nua của bà ném những mảnh thủy tinh to cỡ cánh tay người, thét lên.

_ Lên đi Flatwoods !!

_ Được !!

Flatwoods nhanh chóng chớp thời cơ. Anh niệm chú để cơ thể mình nhẹ tênh mà lửng lơ trên không trung. Hấp ! - Đôi chân của anh linh hoạt nhảy phốc lên những mảnh thủy tinh do bà Manananggal ném và nhảy bổ lên sân khấu.

Đoàng đoàng đoàng !!!

_ Chết !! Chết chết chết đi !!!!

Nhào lộn trên không, anh nhanh trí rút súng ra, bắn liên hoàn về những cánh tay phòng thủ ở phe kẻ thù. Những cánh tay bị bắn nát, không cho thời gian chúng hồi phục, anh hướng về phía Slender và Morgan, nhắm bắn trực tiếp về phía họ.

_ Tách ra, Baku !!!

Slender và Baku tách về hai phía. Không để mình chịu thua, cậu nhào lộn để tránh đường bắn của Flatwoods, rồi nhanh chóng vung dây, quật thẳng vào ngực anh.

_ Kya !! Người chết đi !!!

Bốp !!!

- A !!

- Flatwoods ?!

Bà Manananggal giương đôi cánh dài mà bay lên, đỡ lấy anh. Đôi mắt kèm nhèm của bà nheo lại khi thấy một đường màu đỏ của máu chạy ngang trên ngực áo, rõ ràng chất lỏng bầy nhầy kéo xuống tà áo choàng. Rốt cuộc, bàn tay bà nhẹ nhàng áp vào ngực Flatwoods, nói.

- Ta sẽ đông cứng vết thương để cầm máu cho người.

- Cảm ơn bà - Flatwoods cười - Ganh tỵ thật đấy. Vậy là từ trước đến giờ, mỗi khi Manananggal bị thương nặng là không phải lo mất máu vì ma thuật của bà rồi.

- Các người trong mắt ta cứ như lũ trẻ con ồn ào quậy phá, phải để ta chăm sóc từng chút một !! - Bà Manananggal cầu nài. Nhưng bản thân anh cũng cảm thấy bà trông giống như một người mẹ chăm sóc băng vết thương cho anh.

Nhưng rồi, đôi mắt rực đỏ của Flatwoods hướng mắt trên cao.

_ Cẩn thận, bà Manananggal !!

Pắc ! - Flatwoods lập tức đẩy bà Manananggal ra xa. Nhưng cái giá mà anh phải trả, khoảng ba bốn cánh tay của Slender đã bắt được anh. Anh cảm thấy đau, nhưng cứ ngày một siết chặt càng ngày càng nhanh. Vết thương mới ban nãy được bà Manananggal cầm cho giờ đây còn lở loét hơn nữa do sức ép từ máu phụt trào ra.

_ Baku, dùng kỹ năng sương mù, che mắt chúng lại ! Không cho chúng hỗ trợ nhau !!

Baku ngoan ngoãn làm theo. Sợi dây thừng trên tay cậu vun vút trên không, rồi đập mạnh xuống đất vang lên tiếng rầm kinh thiên động địa. Một làn khói mờ ảo từ xung quanh người cậu bốc lên, dày đặc đến nỗi Du Liên, Mỹ Tiên không còn thấy được trận chiến diễn ra như thế nào nữa.

Choang !! - Flatwoods thờ dốc. Những cánh tay sắc sảo ấy đã bị vỡ tan trước ma thuật bà Manananggal. Bây giờ hai demon đang trong thế bí, họ phải liên tục đỡ lấy vô số những cánh tay từ khắp nơi ở ạt nhào về phía họ, không còn đường đâu mà lui.

_ Người không sao ? Vết thương của người lại hở rồi kìa ! May mà ta có thể chiến đấu theo cảm giác nên sưng mù với ta không thành vấn đề.

_ Không, tôi không sao ! Dù sao máu quý của tôi nhiều gấp ba lần demon thường nên tôi chỉ mất chút thôi.

Biết tình trạng này kéo dài không xong, một chiếc đèn lóe lên trong đầu Flatwoods, anh thì thầm

_ Bà Manananggal, có thể hóa rắn cho tôi một vũ khí sắc nhọn chút được không ?

Tôi sẽ lao xử lý tên Baku còn bà cố gắng chặn Slender giúp tôi.

_ Tất nhiên là được ! - Bản thân bà dường như cũng hiểu ý anh đang nói - Được ! Ta sẽ thu những mảnh vỡ để tập hợp chúng thành một lưỡi dao cho người, nhưng nói trước... nó không được đẹp đâu đây.

Choang choang choang !!! - Những mảnh thủy tinh liên tục vỡ tan theo ma thuật của bà Manananggal. Nhưng chúng không hề rơi xuống đất, tụ lại trên bàn tay Flatwoods một mũi lao sáng chói lấp lánh đầy sắc màu như cầu vồng phản chiếu dưới ánh mặt trăng.

_ Xong rồi đây !! Hãy xem sức mạnh kỳ diệu của bà già đây !!!

Bà Manananggal, cầm tay Flatwoods, mạnh bạo quật thẳng anh xuống đất để thoát khỏi vòng vây và lẩn sưng mù. Cầm trên tay mũi dao, anh nhào đến đối diện Baku giương nó ra. Càng nhìn nó, cậu càng phẫn nộ.

_ Người... người làm gì tuyệt phẩm của Jessica ??

_ Ồ ? ý cậu là cái này ? Tại tôi thấy nó đẹp nên tôi muốn tặng lại cho cậu bằng một hit combo ấy mà. - Flatwoods cười bốn cột.

Vút ! Keng ! - Du Liên lúc này thấy ở trên giàn đèn ánh sáng, Flatwoods và Baku lập tức nhào vào đấu tay đôi. Những sợi dây trên tay baku vung lên điều luyện hồng đỡ được đòn tấn công của anh, đồng thời hướng đầu sợi tìm sơ hở luôn lách mà đâm bằng được anh. Ngay bản thân Flatwoods cũng không chịu thua, anh vừa cầm dao, vận dụng ngón võ karate học được khi là cảnh sát cơ động, vừa tạo sóng siêu âm duy trì năng lượng cho cơ thể. Vì anh biết, sóng siêu âm không hề có tác dụng với demon chuyên giấc mơ như cậu ta.

Bất ngờ, sợi dây của Baku trói được tay Flatwoods.

_ Xin lỗi. - Baku nhếch mép - Tôi thắng rồi.

RẦM RẦM RẦM !! - Baku vung dây, lập tức Flatwoods mất thăng bằng mà bị lôi đi, quật liên hoàn xuống nền đất đến cả bức tường cũng phải nứt nẻ sau mỗi cú va chạm của anh.

_ Mẹ kiếp !! Chắc mình điên với cái thằng nhóc này mất !!

Flatwoods còn chút tinh táo chực chờ đến khi anh ở trên đầu Baku liền cầm dao, cắt phăng ngang sợi dây trói. Huych ! - Nắm đầm của anh theo trọng lực phang ngay vào mặt Baku khiến cậu lao đảo lủi ra sau vài bước. Nhân thời cơ, anh nhảy phốc ra đằng sau, quặp cổ cậu lại và cả hai cùng lao từ trên cao xuống đất.

_ Anh Asano !!!

ĐỪNG !! - Một trong cú vật ngã huy hoàng từ trước đến nay đã trở lại với Flatwoods (lần trước vật với demon Dover). Nay còn có sự hỗ trợ từ demon, khiến anh càng tăng thêm sức lực dồn nó vào cú kết liễu.

_ Baku !!! - Slender thấy Baku bị thua thảm hại liền hét lên.

Mọi thứ trong trận chiến vẫn tiếp diễn mà mọi người không hề hay biết, có một bóng demon đang quan sát họ từ xa. Bỗng, khốc môi hần nhếch lên.

_ Xin chúc mừng, Slender, Baku. Các người đã hết giá trị lợi dụng.

Bùm !!! - Mọi người giật nảy mình. Một vụ nổ ngoài ý muốn bất ngờ nổ ra, lực của nó mạnh đến nỗi hất bay cả hai bên, mang theo ánh sáng trắng chói lóa cả mắt khiến họ không còn nhìn thấy gì nữa.

Trận chiến giữa hai đấu hai bây giờ trước mắt mọi người như một không gian trải đầy làn khói cùng những tia ánh sáng mờ hồ. Chúng đến từ đâu, họ không hề hay biết, nhưng có một điều chắc chắn, mọi người đang lạc nhau không ai tìm thấy ai. Flatwoods trong lốt Asano khó hiểu, ngay cả phe kẻ thù gồm Slender cùng Baku, ngay cả phe của anh có bà Manananggal, Mỹ Tiên và Du Liên cũng đã biến mất không một dấu vết.

_ Du Liên !! Bà Manananggal !!!! Mỹ Tiên !!! Mọi người đâu hết rồi ??

Chỉ trong một phút lơ là, Flatwoods đã không để ý mình lạc vào trong không gian này từ lúc nào.

Xung quanh đâu hiện sự sống không hề tồn tại. Trước mặt họ giờ đây chỉ có toàn là một màu trắng xóa không đường lối thoát. Dưới chân họ, thi thoảng lại phát lên một làn khói có hương thơm vô cùng dễ chịu. Cảm giác với Asano lúc này như có một cái gì đó rất quen thuộc. Anh vẫn không nhớ, mùi hương này là gì, đến từ đâu từ sâu trong ký ức của anh.

_ Asano.... - Flatwoods nói trong trái tim của Asano - Asano, cậu không được để tinh thần lung lay.

_ Không thể nào... Đây là...

Phải ! Khi họ chỉ cần quay lưng lại từ đằng sau, toàn bộ khung cảnh bây giờ đã chuyển thành bức tranh của một làng quê tại Nhật Bản - Quê hương của Asano. Nhưng anh bỗng cảm thấy, có một cái gì đó rất khác so với những gì anh đã nhớ.

Những cánh hoa anh đào của ngày nào năm nào đang đón chào không khí se lạnh. Cả khu phố bây giờ đang hồ hởi ra ngoài chơi xuân, tận hưởng thời tiết đẹp như chưa từng có. Người lớn mặc yukata truyền thống, trẻ con thì với những bộ đồ đủ kiểu khác nhau đa dạng sắc màu đang cùng rong đuổi chơi thả diều, đánh cầu,... Asano ngỡ ngàng đi ngó qua thử toàn bộ bức tranh. Thế nhưng, trông chừng đâu anh đang mơ, nhưng mọi người, cả người lớn người già lẫn trẻ con đều vẫy tay chào anh, tiếp chuyện với anh rất nồng nhiệt.

_ A... Cậu này... - Một cụ già từ đằng xa chạy đến Asano - ... huh... cậu có họ hàng xa gì với gia đình Nakamura hay sao thế ? Trông cậu giống y chang như đức ông Nakamura lắm ý da !

Asano lặng người. Nhưng rất đúng ! Anh vẫn còn nhớ, ông già này chính là bác Masan hay chơi chung với anh từ năm tám bé đến giờ.

_ Bác Masan !! Là cháu, Asano Nakamura đây ạ !! - Asano hứng hỏi - Bác không nhận ra cháu sao ??

_ Không... Asano Nakamura... Bác chưa từng nghe thấy cái tên đó bao giờ...

Asano lại thêm lần nữa sững sờ trước câu nói của bác Masan.

_ Nhưng... nhưng... - Vặn được sự bình tĩnh tối đa của mình, Asano đành thờ dài rồi hỏi - Bác Masan, thế bây giờ đang là ngày mấy ? Tháng mấy vậy ạ ?

_ Ha ha ha, cậu còn trẻ thế mà đã lú lẫn rồi !! - Bác Masan cười rộ lên - Hôm nay là ngày 27 tháng 3 năm 199X kia mà !

Ngày 27... tháng 3... năm 199X... Asano run rẩy khắp người lăm nhăm lại trên từng ngón tay của mình. Rồi một sự thật khiến cho Asano phải rớt ren trí óc cả lên. Đó chính là ngày anh được sinh ra !!!!

Asano tức tốc chạy đến một ngôi nhà trông khá già với biển hiệu "Nakamura". Giữa không khí mùa xuân yên bình ấy, tiếng ồn phát ra từ đó rất nhiều, đó là tiếng khóc òa của một đứa trẻ sơ sinh, cùng với đó chính là tiếng gọi tha thiết của một đôi vợ chồng già.

Trong thân tâm Asano bỗng dấy lên nỗi buồn man mác.... Anh có nghe ông bà kể, mẹ đã qua đời ngay sau khi sinh anh ra...

Sẵn tính tò mò, Asano lò dò đi tìm khe hở để nhìn trộm, đây là lần đầu tiên anh có thể chứng kiến tận mắt người mẹ của anh. Đó là một người con gái vẫn còn rất trẻ, thân người nhỏ nhắn và nước da trắng muốt gần như đó là một sự hoàn mỹ của tạo hóa ban cho. Nhưng tạo hóa ấy đã nhắm nghiền đôi mắt của mình, để lại cơ thể yếu ớt của anh ở lại trong vòng tay ông bà ngoại.

_ Tôi xin lỗi, có vẻ như tiểu thư không thể qua khỏi con nguy kịch...

_ Ôi đúng là số phận... - Asano xót xa khi nghe thấy tiếng khóc than từ chính ông bà ngoại của mình - Chồng thì mất, ngay đến con gái chúng ta Ông trời cũng không nương tay... Chỉ còn lại đứa cháu trai phải sống mồ côi... Nhưng mà, mong con hãy yên nghỉ, Ayano... Bố mẹ yêu con rất nhiều.

Asano bỗng cảm nhận một thứ gì đó đè nặng lên trái tim, khiến hàng nước mắt đầu tiên bất ngờ lăn xuống trên gò má đầy sẹo của vị sĩ quan. Anh đã ngủ thấy được mùi hương thơm ấy, đó là mùi của mẹ anh.

_ Asano !!! Asano !! Tỉnh táo lại đi Asano !!!

Dù cho Flatwoods có kêu lên thế nào nhưng Asano vẫn không thể nghe thấy được. Hắn không ngờ, chỉ cần một bức tranh đó thôi cũng đủ có thể tác động đến tận khốc tâm lý của Asano. Anh đã phải rơi nước mắt, nhiều đến chưa từng có. Tâm trí thì rơi vào trạng thái mụ mị, không phân biệt được đâu là thật đâu là mơ được nữa.

Từng đợt dao động trong không gian khiến bức tranh ngày càng méo mó biến dạng, tạo thành một con lốc xoáy kinh hoàng như muốn cuốn phăng bất cứ thứ gì trên đường đi. Flatwoods dường như không thể điều khiển được thân thể của Asano nữa. Bất ngờ, choang ! sự giao ước giữa họ bị phá vỡ, Flatwoods bị trôi đi trong vòng xoáy của giấc mơ do Asano tạo ra.

_ GR..... - Flatwoods tức tối rít lên, đôi mắt của nó đã dần dà chuyển sang thành màu màu đỏ kinh dị - Slender !! Baku !! Hãy mau ra đây để phân

thắng bại nào !!!

_ Vậy ra... đây là nỗi sợ của người sao, Asano ?

Giọng nói này không phải của hai demon kia. Flatwoods bất ngờ nhìn thấy đầu đó giữa con lốc xoáy trắng xóa ấy, bóng hình của một người cười trên lưng ngựa ung dung không hề ảnh hưởng gì trong không gian kinh khủng ấy. Mặc cho Flatwoods có đuổi theo thế nào đi nữa, nhưng nó lại càng mất đầu hẳn đi. Bây giờ tình thế lại càng khôn đốn làm sao khi chính bản thân một demon như Flatwoods lại đang bị mắc kẹt trong nỗi sợ hãi của Asano.

"Cắm chướng, li li, mọc lan và râm bụt,

Nở đều, tô màu cho tâm hồn ta..."

_ Bài hát này ở đâu ra thế ??

_ Ui cha.... Mất đầu mọi người rồi, mình phải làm sao đây ? Nhưng mà... đây là đâu ?

Cũng giống Asano, Du Liên cũng bị đưa đi sang một thế giới hoàn toàn khác. Nhưng trông nó thật ma quái làm sao khi toàn bộ bức tranh nơi đây đều được tô vào một màu đen kinh dị khiến cô rùng mình một hồi. Hoa lá có, cây cỏ có, nhưng cô không hề cảm nhận được một chút gì gọi là "cái đẹp" từ chúng hết. Chúng như có cái gì đó khiến cô cảm thấy rất khó chịu, kèm theo đó là sự lo lắng sợ hãi.

Du Liên chợt sức nhận ra, cô đang quay trở về lại khu rừng Flatwoods,... nơi mà Asano đã giao ước linh hồn cho thế giới của Demon.

_ Neh, neh ? Du Liên ? Nhỏ này... Em không sao chứ ?

Du Liên ngỡ người ra, Asano đang lay lay một bên vai của cô. Anh ấy xuất hiện trước mặt cô... rất thật. Khác so với sau khi giao ước, cô có chạm thử vào gò má của anh, hơi ấm từ làn da và hơi thở của anh như đang truyền đến cho cô. Không lâu sau, giọt nước mắt hai bên má của cô chợt chực trào ra.

Không không không thể nào. Chắc chắn... mình đang nằm mơ ! Mình nhớ rõ ràng là Asano đã giao ước linh hồn cho Flatwoods rồi cơ mà ?? Nhưng mà tại sao anh ấy lại có thể...

Tóc đen, mắt xanh lục của ngày xưa... không phải là màu mắt đỏ như bao mọi ngày. Đã bao lâu rồi mình không được thấy đôi mắt đẹp thế này ???

Mình... mình không thích giấc mơ này một chút nào !!!!

_ Du Liên !!!!!

Bất ngờ, toàn thân Du Liên được bao bọc bởi cơ thể cao lớn của Asano. Hai người cùng quỳ sụp xuống, truyền đạt suy nghĩ cho nhau bằng những cử chỉ nhẹ nhàng thăm lặng. Hai tay của Du Liên trong vô thức nắm chặt lấy lưng áo của anh. *Tại sao thế ??? Cảm giác rất thật !!! Không lẽ tất cả những chuyện xảy ra từ trước đến giờ là do mình nằm mơ sao ???*

_ Du Liên, em khóc à ?

_ Đồ ngốc, Asano !! Em cảm thấy sợ lắm.. Em vừa gặp phải con ác mộng rất là tồi tệ. - Du Liên ướm hết nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn Asano - Em.. em đã nhìn thấy chính em.. đã bắn anh.. bằng cây súng này.

Trong túi chuyên dụng của Du Liên có chứa cây súng ấy khiến cô hoảng sợ và ném nó đi thật xa...

_ Anh nói này Du Liên !! - Asano nắm chặt lấy hai vai của Du Liên. Trong bóng tối của khu rừng, cô có thể thấy ánh mắt của anh khẽ long lanh nhẹ trước ánh đèn pin như làn nước trong xanh - Anh đây vẫn còn sống, được chứ Du Liên ? Đừng khóc đừng sợ nha ! Có anh ở đây rồi, anh sẽ bảo vệ em..

Ừ đúng, cô đã nghĩ rằng tất cả vừa rồi đều chỉ là do mình gặp phải ác mộng thôi. Cô mỉm cười mãn nguyện, dúi mặt mình vào lồng ngực của anh. Đã lâu lắm rồi, cô có thể cảm nhận lại được hơi ấm này, cùng nhịp đập mạnh mẽ của trái tim. Cảm giác của một người sống như anh, khiến cô không còn biết được liệu còn được thứ gì hạnh phúc hơn không ?

Du Liên khẽ nhắm mắt lại, chìm trong dòng tương tư khôn nguôi.

_ Anh Asano, em có thể nhận thấy tim anh đang đập, nhận thấy hơi thở của anh khẽ phả vào mái tóc của em. Và em có ngửi thấy được mùi hương trên người của anh, đó là mùi...

... mùi máu sao ????

Du Liên bất ngờ mở mắt ra, bây giờ xuất hiện trước mắt cô là một cảnh tượng hoàn toàn khác. Đúng là vậy, cô đang ở dưới nước, Asano cũng vẫn đang ôm lấy cơ thể của cô, nhưng lại toát ra cả một màu đỏ tươi như muốn nhuộm hết không gian nơi đây.

_ Anh... Anh Asano !!!!! Anh Asano !!!! Sao anh...

Du Liên thấy một vết thủng rất lớn ngay giữa ngực của anh. Đúng rồi, có có nhớ rất rõ, vết thương này chính do cô đã bắn anh!!

_ Anh Asano !!!!! Tại sao lại thế ???? Em cứ tưởng đâu mọi thứ chỉ là giấc mơ theo đúng những gì anh nói mà ?? Không lẽ Ông Trời đã cho em quay trở lại thời gian này để chứng kiến thảm họa ấy thêm lần nữa sao ?? Không !!! Không thể nào !!!!! Aaaaaaa !!!!!!!!!!!!!

Đột nhiên, Du Liên bất ngờ nhìn thấy từ trên cao có 1 vật thể to lớn quái dị lặn xuống nước, đúng với vị trí của cô và Asano. Cô nhận ra, đó chính là Flatwoods. Và đây chính là lúc giữa anh và Demon này giao ước linh hồn cho nhau.

"Flatwoods, mi thì biết gì về tao chứ ?"

"Kháng cự vô ích, Asano. Đôi mắt căm phẫn của người đã nói lên tất cả. Người đang hận ta vì đã lấy mạng của người."

Nghे xong câu này, đột nhiên Du Liên có cảm giác như thời gian xung quanh mình đang ngừng trôi rồi vậy. Nếu theo như lời Flatwoods nói, "lấy mạng" cũng đồng nghĩa với việc Asano thật sự đã chết. Vậy thì từ trước đến giờ, Asano ở bên cạnh mình rốt cuộc là ai ?

Minh chẳng hiểu gì cả... Nếu Asano thật sự đã chết. Vậy thì từ trước đến giờ, Asano ở bên cạnh mình rốt cuộc là ai ?

_ Du Liên, người cũng không hề hay biết chuyện gì đã xảy ra với thế giới của demon à ?

_ Là ai ???

Dòng nước mắt lăn rơi đều và lặn xuống gò má của Du Liên. Đầu đó trong ánh sáng mờ hồ của dòng nước, cô có nhìn thấy nhân ảnh của một người cười trên lưng ngựa thấp thoáng mờ dần chỉ còn là những vết đen mờ hồ. Du Liên đoán, hẳn người đó là nam...

_ Đây !! Chờ... chờ đã !! Tên kia, người đang nói về chuyện gì kia chứ ?? Thế giới của demon, thế giới của Asano, của Manananggal, của Phong Nhã ra sao ?????

_ Haiz... Mọi người cũng lạc đầu mất tiêu rồi ta ?

Trong giấc mơ của Mỹ Tiên, cô thấy mình đang lang thang giữa một vùng đồng bằng tuyết rơi trắng xóa. Xung quanh chỉ có một màu đen của bầu trời đêm cùng màu trắng của tuyết, ngoài ra chẳng có nơi nào để nhận biết dấu hiệu của một sự sống cả. Những ngọn núi sừng sững cao ráo hai bên đường mòn, càng đánh bóng thêm vẻ hiu quạnh đáng sợ của khung cảnh cô đang đối mặt.

Thật sự, Mỹ Tiên cũng không biết mình đang ở đâu nữa...

_ Oa... lạ ghê ! Tuyết rơi thế này mà mình không hề thấy lạnh chút nào !! Ha ha ha !! Vậy chắc có khi mình đang nằm mơ !! Ủa mà... mình đang nằm mơ thật mà. Mình chỉ nhớ lúc đánh mọi người đang đánh nhau với Slender man - Baku thì tự dưng mọi thứ biến mất hết cả.

Nhưng vấn đề quan trọng là... mình đang ở đâu thế nhỉ ? Mình chưa hề gặp nó bao giờ.

Mỹ Tiên vẫn tiếp tục lần đường mò nằm trong bóng tối như tìm kim dưới đáy bể. Song dù đi bộ hàng giờ cô vẫn chẳng hề nhìn thấy được đâu là lối sống duy nhất của mình.

Mỹ Tiên bắt đầu cảm thấy càng mất kiên nhẫn. Cô đã định nằm chờ chết trong đồng tuyết rơi ấy nếu như không có...

"Ngủ đi... ngủ đi con ngoan..."

Để con luôn quên đi bao nỗi buồn hôm nay,

Để con luôn nhận được món quà của ngày mai,

Để nụ cười của con thắp sáng cuộc đời..."

_ Ngộ thật chứ, giờ mình mới biết trời lạnh có thể khiến người ta nhìn thấy ảo ảnh kia đây. Mà xí !! Là mơ mà, chả có gì gọi là hư cấu ở trong này hết a...

_ Thế cô định nằm chờ chết ở đây sao Mỹ Tiên ?

Mỹ Tiên quay phắt người lại. Là Manananggal, nó đang đứng hiên ngang từ đằng sau cô từ khi nào. Sắc mặt buồn rười rượi, mái tóc bạch kim không thay đổi, nhưng thật kỳ lạ làm sao khi cô lần đầu tiên thấy Manananggal mặc bộ áo khoác dài đến đầu gối, đi đôi bốt cao cùng chiếc khăn choàng cổ để giữ ấm.

Và trên hết, cô để ý thấy đôi mắt của nó. Đôi mắt của nó có tròng chứ không đen ngòm như trước kia. Chúng có màu xanh biếc thật đẹp, dù trong bóng tối nhưng cô vẫn thấy nó long lanh như hai hòn ngọc bích.

Lẽ đương nhiên, Mỹ Tiên bỗng cảm thấy nghi ngờ về Manananggal.

_ Anh có phải là Manananggal ?

_ Không, tôi là Azale, Azale Norwooden. - Azale nở nụ cười mỉm trước Mỹ Tiên - Trông bạn thế kia chắc không phải là người của vùng chúng tôi ?

_ Ừ đúng rồi, mình là Mỹ Tiên, đến từ Việt Nam !

Mỹ Tiên niềm nở trả lời, song trong đầu cô liên tục nhớ sang vấn đề khác. Chả phải, hồi trước Manananggal đã từng lầm nhầm đến cái tên "Azale". Nhưng cô bé nhìn người con trai đối diện thấy có cái gì đó rất khác với người cô từng biết. Cô nhìn vào đôi mắt hiền từ, không một chút gì lộ lên những tia của nhiều phi vụ giết người moi tim điên loạn, thật chẳng giống Manananggal bình thường chút nào ! vậy hẳn có khi, người đang đứng với cô không lẽ... là Azale thật !

- Nhưng cho mình hỏi... ở đây là đâu ?

Ánh mắt của Azale bỗng quay về phía đằng sau và ngược lên trời, như đang ngắm nhìn về phía những vì sao ở trên bầu trời vô định.

_ Mọi thứ của cuộc đời tôi đều bắt đầu từ nơi đây. Bạn có thể xem nơi này trông giống như một chốn chốn ăn đá, gà ăn sỏi vậy thôi. Nhưng khi mùa xuân đến, nó sẽ rất đẹp vô cùng.

Azale dứt câu, bỗng nhiên không gian xung quanh hai người như bị nổ tung. Những trận tuyết rơi mới vừa nãy còn ào ạt không ngừng. Vậy mà bây giờ, chúng đã biến mất, thay vào đó là cả một cánh đồng hoa lá đầy sắc màu trải dài như có thể chạm vào đường chân trời. Nắng đi lên, khiến bầu không khí thật ấm áp, gió thổi vì vụ đông đưa những lá cây khiến chúng kêu xào xạc không ngớt.

Nhưng với Mỹ Tiên, thay vì kinh ngạc, cô lại...

_ Oa !!!!!!! Tuyết !!!!! Tuyết yêu vầu của tui !!!!! Tuyết đi đâu hết rồi ???????

_ Đây là khu rừng ranh giới của đất nước Liên Xô chúng tôi.

Azale nén cười trước thái độ của Mỹ Tiên mà từ tốn giải thích.

_ Thật phi thường !!!! Manananggal... Ừ nhầm, Azale ! Bạn cứ như có thể điều khiển mọi thứ trên đời này vậy !!!! - Mỹ Tiên trầm trồ khen ngợi.

_ Không, thật ra chính bản thân bạn đang điều khiển nơi này. Tôi chẳng qua là hình ảnh phản chiếu của Manananggal trong giấc mơ của bạn.

_ Ừa nói vậy chả nhẽ... mình tưởng tượng ra bạn ????

_ ...tôi cũng chẳng biết nên giải thích thế nào bởi câu chuyện thật sự nó rất dài dòng. Nhưng tạm thời bạn có thể hiểu như thế.

Azale bối rối trả lời.

_ Hiện giờ, dòng chảy trong linh hồn Azale tôi, dòng chảy của địa ngục, của thế giới demon chúng tôi đang rơi vào tình trạng hỗn loạn. Tôi đã cứu bạn thoát chết khỏi vụ nổ, tôi đã nhập hồn vào giấc mơ để tranh thủ nói chuyện với bạn, bạn Mỹ Tiên.

_ Azale, bạn có trần trờ gì muốn nói gì với mình a ?

Mỹ Tiên thấy, Azale buồn bã gật đầu.

_ Phải, tôi cần bạn giúp để thay đổi lịch sử. Trong khi đó, liệu bạn có thể bỏ chút thời gian để nghe chút câu chuyện của tôi ?

... tất cả mọi chuyện, về thế giới demon...

... về mọi thứ của hình thức người và ma quỷ giao ước linh hồn cho nhau...

... và trên hết, chuyện về quá khứ của Manananggal và Azale, nơi cả hai chúng tôi được sinh ra...

_ Thật... thật... thật sao ??? Azale ??? Bạn sẽ kể cho mình nghe cả quá khứ, cả ký ức hồi nhỏ của Manananggal ??

_ Tôi xin thề. Mặt khác Mỹ Tiên này, tôi cũng muốn... - Azale cúi mặt trầm giọng xuống, khiến mái tóc bạch kim che đi đôi mắt như đang cầu xin - ... xin bạn... hãy cứu hai chúng tôi.

Thế là trong giấc mơ, Mỹ Tiên đi theo Azale trên dãy núi cao hiểm trở, hướng về ánh bình minh đang sắp ló rạng.

Chương 19: Bài Hát Thứ 13: Lạc Trong Ký Ức...

Vie: Minh họa cho chap này là chibi của Stefan Vladimír. Stefan là ai ? Xin mời các bạn thưởng thức chap này :3

Thông báo: Sau chap 13, chap 14 sẽ kết thúc Vol 2 của Ghost Opera !

_ Vậy Azale, rốt cuộc câu chuyện của bạn là thế nào ? Chuyện gì đã xảy ra với Manananggal, với thế giới của demon ? Rốt cuộc bạn và Manananggal đã gặp chuyện gì ?

_ Vốn dĩ, đằng sau mọi chuyện, chúng tôi có một bí mật hoàn toàn bị cấm kỵ. Ngay cả những demon dù cho có biết bí mật này cũng không muốn bị dính líu nên suốt hàng trăm năm qua, câu chuyện hoàn toàn là bí ẩn.

Mỹ Tiên bỗng sực nhớ lại khi cô bé cùng mọi người trong Phòng thí nghiệm ma tra hỏi bà Manananggal, nhưng có vẻ như tuyệt nhiên bà không muốn trả lời. Cô nghi ngờ, có lẽ đầu bà Manananggal đã biết chuyện. Nhưng câu chuyện ấy có vẻ rất đáng sợ, đến nỗi bà không thể nói cho ai biết ?

Dù nhận thức mình đang mơ nhưng Mỹ Tiên cũng không định rõ mình đã chìm sâu vào nơi đây từ khi nào. Cô cũng không biết liệu ngoài đời thực mọi người đang ra sao ? Liệu trận chiến đã đi đến đâu ? Nhưng trên tinh thần trước mắt, cô chỉ biết mình đang đi theo sau lưng Azale. Mỗi bước chân của nó, từ một bóng tối đầy tuyết bao phủ bỗng chốc trở thành những cánh đồng hoa xinh đẹp ảm áp. Mỹ Tiên khá bất ngờ trước chi tiết này, vì bình thường, Azale và Manananggal vốn dĩ là một, nhưng thật sự bên trong tâm hồn của Azale lại không hề có một dấu hiệu nào dính líu đến với demon.

Sau khi đến được một ngọn đồi, bỗng Azale dừng chân lại. Bàn tay của nó chỉ về phía một ngôi nhà nhỏ nằm biệt lập khá xa với một ngôi làng nhỏ mà giải thích.

_ Mỹ Tiên, trước kia, đây đã từng là nhà của chúng tôi.

_ Ui chao !!! Nhà nhỏ xinh !!!! Đã thế còn nằm giữa nguyên một cánh đồng rộng thế này !!!! - Mỹ Tiên căng mắt trầm trồ thán phục.

_ Chúng ta đang ở Liên Xô thế kỷ 15, lúc này là khi tôi vẫn còn là một đứa trẻ...

Mỹ Tiên bất ngờ thấy từ trong nhà, bước ra một đứa bé nhỏ xíu mới chập chững biết đi. Cô đoán chừng đứa trẻ ấy cũng chỉ cỡ hai hay ba tuổi đầu. Nhưng nom trông cái dung mạo quen thuộc, cộng với mái tóc bạch kim và đôi mắt xanh biếc này là không thể nào là ai khác được !!!

_ Aw !!! Dễ thương... quá !!!! Là Azale... Bé này chính là Azale sao ??

Trong đầu Mỹ Tiên bỗng nhớ về Manananggal. Thật sự, từ trước đến giờ cô bé không màng tượng được cái cảnh hồi ấu thơ của một demon sắc mồi chém giết này ra sao, mà khi cô muốn hỏi thì sợ có đụng chạm gì mà khiến nó tự ái. Rốt cuộc khung cảnh ấy đã xuất hiện ngay trước mắt cô, rất rõ ràng là đáng khác. Hóa ra tên demon ấy khi còn nhỏ trông dễ thương bao nhiêu, lớn lên nhìn chừng chạc nam tính bấy nhiêu...

_ Đúng rồi, còn kia chính là mẹ tôi, tên là Camelia Norwooden.

Azale chỉ về phía một cô gái trẻ đang mài mê nấu ăn trong phòng bếp. Dù chỉ nhìn thông qua phía cửa sổ kính, nhưng Mỹ Tiên có thể thấy cô gái đó dường như trông không lớn hơn cô bao nhiêu cả. Vâng điều này khiến cô chỉ biết há hốc mồm ra mà kinh ngạc.

_ Chờ chút, nhìn mẹ bạn trông cũng trạc bằng tuổi mình... - Mỹ Tiên tròn mắt - Cho hỏi vậy khi đó mẹ bạn khi đó là bao nhiêu tuổi vậy ? Mà... sao...

_ Ờ... - Azale ngơ ngơ gãi đầu - ...hai mươi một tuổi.

_ OẮT ĐỒ #\$/^&*(\$^ !!!!!!! Sao mà trẻ quá vậy ????????

_ Tôi nghĩ là do bên chúng tôi luật lệ khác hẳn hơn rất nhiều so với bạn nên bạn ngạc nhiên.

_ À đúng rồi, suýt quên mất... Thời Manananggal sống chính là thế kỷ 15 mà, lúc này vẫn mình còn lạc hậu hơn so với thế kỷ 21 rất nhiều... - Lẩm nhảm xong, Mỹ Tiên quay sang Azale hỏi - Nếu vậy, Azale, bố của bạn ở đâu ?

_ Cho đến giờ tôi chưa bao giờ thấy mặt của bố mình - Azale gãi đầu dăm chiêu, trả lời.

Mà thậm chí tôi cũng chưa bao giờ nghe mẹ của mình kể về bố bao giờ. Giống như là mẹ tôi dường như đang cố giấu chuyện gì đó về bố tôi vậy. Thật sự lúc đó tôi cũng chỉ là một đứa trẻ nên vô tình không mấy may bận tâm chuyện này lắm.

_ Vậy à.

Mỹ Tiên cảm thấy thật vui lây sao khi thấy Azale ngày còn bé lẩn lóc thỏa thích trên nền cỏ rộng mênh mông. Trông nó lúc này thật vô tư, thật hồn nhiên.

Ngày đến Camelia sau khi xong công việc của cô cũng hòa ra ngoài, bế nó lên và hai người cùng nhau chơi giỡn bên con suối nhỏ.

Nhưng vẫn có một cái gì đó khiến Mỹ Tiên cảm thấy thật tê nhạt. Vì sao ư ? Đó là bởi...

_ Vậy là cuộc sống của bạn... là chỉ ở bên mẹ thôi sao ?

_ Không đâu. Tôi còn có thêm một người khác nữa mà - Bỗng Azale ồ lên, chỉ tay về phía đằng xa - Kìa kìa ! Anh ấy về nhà rồi này !

Theo hướng chỉ tay của Azale, trước mắt Mỹ Tiên giờ đây là một chàng thanh niên cao lớn trong bộ áo chùng quái dị. Chàng thanh niên đội trùm kín đầu, thẳng tiến về phía ngôi nhà nhỏ trên ngọn đồi cao, nơi mẹ con Azale sinh sống. Và rồi, khi họ nhận ra sự hiện diện của người đó, người đó mới tháo bỏ chiếc mũ trùm ra.

Và phản ứng đầu tiên của Mỹ Tiên sau khi nhìn thấy gương mặt của người đó là...

_ Trời ơi !!!!!!!!!!!

_ Sao thế ?

_ ĐẸP TRAI QUÁ !!!!!!!!!!!!!!! - Những trái tim hồng bay phấp phới quanh Mỹ Tiên - Azale !!! Hai mẹ con bạn quen một anh chàng đẹp trai như thế này ư ???

Mái tóc nâu hạt dẻ có thoáng vài lọn màu nâu đỏ, gương mặt trẻ trung toát đầy vẻ nam tính trông tầm chừng mới đôi mươi tuổi xuân... Mỹ Tiên nhỏ dãi, lần lượt liệt kê những chi tiết ngoại hình của con người đang xuất hiện trước mắt cô. Và đặc biệt, cô mê mẩn nhất đôi mắt của chàng trai ấy. Đó là đôi mắt màu vàng hổ phách hiếm thấy. Đúng tuyệt sắc mỹ nam mà Mỹ Tiên hằng mơ ước, tưởng chừng là một chàng hoàng tử bước ra từ trong câu chuyện cổ tích.

Mỹ Tiên đoán đâu... chàng trai này mà về bên đất nước của cô thử xem... là khối nàng phải đi theo chỉ cần anh ta liếc mắt một cái thôi.

_ À người này, đây là đàn anh của tôi. Anh ấy tên là Stefan Vladimir. Anh Stefan là một pháp sư, bố mẹ anh mất từ lúc anh ấy mới mười ba tuổi, nên sống chung với mẹ con chúng tôi. Dù cho anh Stefan và mẹ tôi bằng tuổi nhau, nhưng cũng chỉ vì muốn tôi đỡ tủi thân nên anh đã cùng tôi gọi chung là "mẹ".

_ Ủa, anh Stefan làm pháp sư à ?

_ Ừ, thời gian ấy nghề pháp sư khá ít người hành nghề, nhưng cũng không phải là hiếm thấy... Anh Stefan có thể triệu hồi được mưa, nắng, rồi thậm chí cả sấm chớp từ trên trời xuống nữa. Nhiều người biết tiếng của anh ấy nên thường nhờ anh giải quyết vấn đề khi mùa vụ thất thoát.

_ Minh cóc tin... - Mỹ Tiên tròn ngược mắt, cảm thì chảy dài chấm tận xuống đất.

Ba người họ sum vầy với nhau suốt nguyên ngày. Nhưng mỗi khi Stefan nhận được thông điệp được gửi đến từ nhiều vùng miền khác nhau, anh phải ra đi ngay, dù cho mọi thứ vẫn còn chìm sâu trong giấc ngủ. Hầu như, phải mất hai hay ba ngày, thậm chí một tuần lễ anh mới về nhà. Đó là lý do Mỹ Tiên cảm thấy như chỉ có hai mẹ con họ sống chung với nhau.

Một tối mùa thu..

"Cậu phải đi bây giờ à, Stefan ? "

Tối khuya, Camelia đang chăm chút sắp xếp quần áo và đồ ăn cho Stefan rồi gói ghém cẩn thận lại. Cô lo lắng khi nhìn thấy ánh mắt thoáng chút mệt mỏi của anh. Stefan chỉ vừa mới về nhà được cách đây nửa ngày, bây giờ có bức thư nhiệm vụ khác lại được gửi đến. Nhiệm vụ lần này vô cùng khẩn cấp, anh không thể dời ngày được nên phải lên đường ngay khi mọi thứ chìm trong giấc ngủ.

"Cậu không nhất thiết phải hao sức lực như thế đâu. Tại sao không để sáng sớm mai rồi hẵng đi ?"

"Nhưng mọi người đang cần tớ, Camelia. Tớ phải khẩn trương đến đó."

Stefan cười tươi, vẫy vẫy tay ra dấu "đừng bận tâm" rồi nờ nụ cười tươi với Camelia.

"Vội lại, tớ cũng muốn nhanh chóng hoàn tất công việc để còn được về nhà với cậu, với Azale nữa !

Yên tâm mà chờ tớ về nhà nhé, Camelia. Khi nào tớ về, tớ sẽ lại mang cho hai mẹ con cậu mấy con thỏ tớ bắt được trên đường đi, rồi tớ sẽ dùng tiền thù lao để mua về nguyên một ổ bánh mì dưới thị trấn để cả ba đứa mình đánh chén no nê tận mùa đông luôn !"

"Stefan..."

Rồi Camelia ôm chầm lấy anh, cô gục mặt trong ngực anh thẫn thẫn.

"Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé."

_ Đúng vậy... - Ánh mắt của Azale ngày càng trở nên buồn rầu - ... đây chính là thời điểm mọi chuyện xảy ra với ngôi nhà chúng tôi.

_ Chuyện gì cơ ? - Mỹ Tiên hỏi.

Ngay khi đôi nam nữ Camelia và Stefan mở cửa bước ra, thì trước mắt họ là đông đảo người với người đã đứng trước cửa nhà họ. Trên tay ai nấy đều cũng mang cây thánh giá. Tất nhiên, điều này khiến cho cả hai người bỗng ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì cho đến khi có người hét lên.

"Trục xuất !!! "

"Trục xuất demon ra khỏi nơi này ngay !!!!!!!!! " "

Stefan ngỡ ngàng không hiểu chuyện trong khi với Camelia thì ngược lại, cô sững sốt, tâm trí rối tung lên kèm cảm giác sợ hãi.

"Mọi người đang nói về cái gì vậy ?? Nhà pháp sư chúng tôi hoàn toàn thuộc về ánh sáng, chúng tôi không hề chứa chấp một demon nào cả !! " - Stefan bất bình cãi lại.

"Có đấy !!! Tôi có nhận thấy được dấu hiệu của demon trong căn nhà này !!!! "

Người dân liền dạt ra, nhường chỗ cho một giáo sĩ già từ từ bước đến về phía căn nhà. Ngay cả Stefan cũng cảm nhận được có một cái gì đó vô cùng đáng sợ tiềm ẩn trong con người của ông ta. Camelia hoảng sợ núp sau lưng anh, toàn thân run lẩy bẩy, đôi mắt xanh biếc ảm đạm nước như sắp khóc.

Vị giáo sĩ nhìn chăm chăm từ đầu đến chân của cả Stefan và Camelia, song ông ta chau mày ngược sâu trong ngôi nhà, nơi Azale đang nằm ngủ say mà không hay biết chuyện gì đang xảy ra. Bàn tay nhăn nheo giả nua của ông ta chỉ về ngay Azale, nói.

_ Có một demon ở trong ngôi nhà này !

_ Nói xằng !!!! - Stefan siết chặt tay ngay ngực áo để kìm nén tiếng đập thình thịch của tim. Bàn tay kia của anh siết chặt thanh thương (vũ khí của Stefan trong lúc hành nghề pháp sư), hét lên - Bằng chứng đâu mà ông có thể nói thế ???

_ Bằng chứng là đây.

Vị giáo sĩ tiến vào chính giữa căn nhà, cầm cây thánh giá của ông xuống nền. Và rồi, Stefan và Camelia sững người, bỗng dưng Azale quấy khóc. Mọi người từ bên ngoài còn nghe thấy tiếng nện thùm thụp dưới nền đất, chứng tỏ nó đang phải chịu sự đau đớn khiến một số người cũng phải dấy lên nỗi xót lòng. Nhưng trước uy nghiêm của các giáo sĩ, họ không thể làm được gì. Mặt khác, cứ nghĩ đến chuyện Azale là demon, làn sóng hò hét ủng hộ của họ càng quyết liệt hơn nữa.

"Chuyện này... Camelia !! - Stefan thúc Camelia về phía Azale - Camelia !! Cậu mau đưa Azale ra khỏi đây đi !!!"

"Stefan !! Nếu vậy thì cậu..."

"Tớ sẽ chặn lão già giáo sĩ đó lại !! Bây giờ cậu phải bảo vệ cho Azale cái đã !!!"

Camelia gật đầu, rồi cô cùng anh xông thẳng trong nhà. Stefan thì giật cây thánh giá, đánh tới tấp vào vị giáo sĩ. Trong khi Camelia thì bế Azale lên và ào thoát qua cửa sổ nhà bếp ở sau ngôi nhà.

_ Stefan !!!!! Nhanh !!!!! Cậu cũng mau chạy đi !!!!! - Camelia từ đằng sau hét vọng lên.

Mỹ Tiên đứng ngoài cuộc câu chuyện đều không khỏi ngỡ người ra trước khung cảnh nhốn nháo vô cùng tấp nập. Người người lớp lớp đều xông vào tóm lấy ba người. Stefan dù là người khỏe nhất trong số họ cũng phải chịu thua trước sự áp đảo về số lượng. Mọi người đồng loạt đề anh, cả Camelia và Azale xuống đất, áp giải họ đến trung tâm quảng trường của thị trấn.

Mọi thứ xung quanh Mỹ Tiên lại thêm lần nữa vụt biến mất và giờ đây, cô đang đứng bên ngoài rìa của một quảng trường thị trấn thật rộng lớn, với sức chứa cũng đủ dành cho tầm trên năm trăm hay sáu trăm người. Kìa rồi ! Cô bé có nhìn thấy, Camelia, Stefan và Azale đang ở đó.

Cô bé đoán có vẻ Azale đã cho cô đi xuyên không gian sau khi mọi người trong thị trấn bắt họ áp giải đến nơi hành hình.

Thế nhưng mà, điều kỳ lạ làm sao, Camelia lại không bị xiềng xích. Duy lại có một đứa trẻ như Azale, thậm chí một người không hề hay liên quan đến chuyện demon như Stefan thì lại đang bị những sợi dây xích trói chặt vào người. Cả hai không thể cử động, họ bây giờ đang trong tình trạng vô cùng nguy hiểm trong khi bên cạnh lại là một toán người với người đang cầm gậy gộc, dự sẽ phang vào hai người nếu thấy có động.

"Mama !!!" - Tiếng kêu thảm thiết của Azale gọi về phía Camelia - "Chuyện gì đang xảy ra vậy ? Sao con lại bị thế này ???"

"Azale, đừng sợ." - Camelia ôm chặt lấy nó mà thì thầm - "Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi con..."

Bên cạnh Mỹ Tiên, Azale phiên bản hiện tại vẫn còn ở đó. Nhưng cô bé cảm giác dường như nó không hề thích xem cảnh này. Bất chợt, Azale đứng vụt dậy mà bỏ đi sang chỗ khác.

_ Bạn không muốn xem à... ? - Ánh mắt buồn rầu của Mỹ Tiên hướng về Azale.

_ Ủ... - Azale đáp - Thật sự tôi không thích xem lại cảnh này một chút nào nữa...

Ngay đến suy nghĩ của Azale, Mỹ Tiên cũng không thể đoán được vì đã bị mái tóc bạch kim che khuất. Vậy là cô bé đoán thử, hẳn đã có một chuyện gì đó không hay ở đoạn ký ức này. Nhưng đó là gì ? Chả nhẽ tất cả người dân trong thị trấn này quyết định sẽ tử hình họ sao ?

Không ! Không có chuyện ấy ! Nếu tử hình được quyết định thì làm thế nào Manananggal có thể tồn tại trước mắt cô cho đến bây giờ ?

Nhưng mà chờ chút đã, Mỹ Tiên chợt nhớ ra. Những gì cô biết về thân phận thật của Manananggal, thật chất nó cũng là một con người bình thường. Thời điểm Manananggal còn sống là thế kỷ 15, trong khi thời điểm hiện tại của cô là thế kỷ 21 mà Manananggal vẫn còn tồn tại. Vậy chà nhẽ...

"Hội đồng Thị trấn X quyết định: Tử hình Stefan vì mưu đồ xấu trong việc hành nghề phù thủy, bao che ma quỷ và có ý chống đối Giáo hội.

Đồng thời, tử hình Azale Norwooden !! Azale Norwooden sau khi được các giáo sĩ kiểm tra, đã có dấu hiệu ma quỷ trong linh hồn !! Những con người như thế cần phải được diệt trừ tận mầm mống, trừ mối hiểm họa sau này !!!"

Mỹ Tiên sửng người ra. Vậy rốt cuộc trường hợp xấu nhất cô bé lo lắng cũng đã xảy ra ! Đúng là vào thời Trung cổ, thế kỷ 15, châu Âu đang có ý định xử tử hết những nhà giả kim, nhưng nhà phù thủy. Điều này cô chỉ được biết qua những trang sách vở chứ chưa hề nhìn thấy được sự tàn khốc, mất nhân tính của con người trong sự việc thế này !

"Mẹ kiếp !!! Bọn Giáo hội cũng có là cái thá quái gì đâu !!!!

Ta ! Stefan Vladimir, ta là một pháp sư chân chính !! Ta không phải là phù thủy, ta không hề lừa gạt ai !!! Tất cả những sức mạnh đều là do ta điều khiển độc lập !!! Đừng có mà vu thừa cả nắm ta với bọn lừa bịp đó chứ !!!! "

Lời nói hùng hồn của Stefan vang lên giữa đêm khuya của quảng trường dù cho toàn thân anh đã bị những dây xích trói chặt dưới đất.

"Còn nữa, các người cũng chỉ là những lũ bọ mò mẫm do mê tín thôi !! Azale dù cho có là demon đi chăng nữa, em ấy đã làm gì các người chưa mà đã quyết định giết chết em ấy ??? Azale cũng là một đứa trẻ !! Azale có quyền được sống..."

BỐP !!!!!

"Stefan !!!!!"

Một phát gậy vào đầu, nhưng nhiều đó cũng đủ khiến Stefan nằm gục xuống đất. Camelia phát hoảng khi thấy một màu đỏ của máu từ từ tràn ra từ trên đầu của anh.

"Lệnh đã được ban hành, bây giờ hãy thực hiện. "

Giọng nói lạnh lùng của Trưởng Hội đồng khiến Mỹ Tiên rùng mình khiếp đảm dù là chỉ là người chứng kiến bên ngoài.

Dù gì đi nữa, cái đáng sợ nhất với Mỹ Tiên khi xem đoạn ký ức này... chính là cái cách thức tử hình của mọi người dành cho Azale và Stefan : Cửa đôi người ra...

"Azale !!!!!"

Sự sợ hãi trong thân tâm của Camelia dường như bị đẩy lên giới hạn. Cô vọt chạy về phía Trưởng Hội đồng, khóc lóc van xin

"Đừng !!! Tôi xin Ngài !!! Azale vẫn còn chưa đầy ba tuổi. Xin Ngài hãy rủ lòng thương xót !!!! Tôi muốn được chết thay cho Azale !!!"

"Người chúng tôi cần tiêu diệt là Azale chứ không phải là cô, cô Norwooden !"

"Làm ơn..." - Camelia gục người bật khóc - "Xin Ngài hãy ban phước, xin hãy cho Stefan và con trai tôi được yên nghỉ toàn thây."

"Không được !!! Là demon thì dù có là một đứa trẻ thì cũng phải thanh tẩy không toàn thây !! Stefan Vladimir đã chồng chất quá nhiều trọng tội !! Thây hẳn đáng bị bỏ đi cho điều tha quạ mỗ !!

Camelia, chúng tôi chưa kết tội cô, việc cô cả gan giấu demon trong nhà đấy. Nhưng vì mọi người trong thị trấn rất quý trọng cô nên chúng tôi nể đấy !!!"

"Mẹ !!!!!"

Azale bị mọi người lôi đến pháp trường với nước mắt lăn dài thấm ướt hết hai bên gò má. Dù cho nó là một đứa trẻ nhưng nó vẫn ý thức được mình đang phải đối mặt với chuyện gì. Nó sợ chết, nó không muốn chết ! Bây giờ nó cần là cái ôm của mẹ nó, của anh Stefan và cứu nó thoát khỏi dòng người đáng sợ này thôi !

"Azale... Anh... Là anh Stefan của em đây."

Azale bất ngờ nghe thấy giọng anh Stefan trầm trầm. Anh đã tỉnh lại sau cú đánh ngất xỉu ấy. Nhưng thật ghê sợ sao khi khuôn mặt anh bây giờ chỉ toàn là một màu đỏ của máu chảy từ trên đỉnh đầu xuống. Thay vì người ta xúc nó lên vai, thì anh Stefan lại bị lôi đi xềnh xệch dưới nền đất.

"Chúng ta... những người hướng về ánh sáng... rồi sẽ được lên thiên đàng... Anh biết em không làm gì sai mà... Cố gắng lên em, có thể sắp tới sẽ trải khoảng khắc hơi khó khăn chút, nhưng anh cam đoan mọi thứ về sau em sẽ không còn đau nữa đâu."

"Azale !! Là mẹ đây !!!"

Bàn tay của Camelia áp chặt vào đôi má hồng hào ướt nước mắt của nó. Thế nhưng mà, nó không hiểu sao, nó lại càng muốn bật khóc thảm thiết hơn. Nó biết, ngay đến mẹ cũng không thể cứu nó được !

Không thể chịu nổi, ngay đến Camelia cũng lả chã, ôm lấy Azale. Gương mặt hai mẹ con áp sát, giữa hai bên đều cảm nhận được sức nóng ran của hàng lệ đang truyền cho nhau.

"Azale, mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi... Mẹ xin lỗi con rất rất nhiều !!!"

Mỹ Tiên dường như không kìm được cảm xúc của mình mà rơi nước mắt. Cô đã nhìn thấy hình ảnh của Manananggal khi ấy, sự sợ hãi, tuyệt vọng đang dâng lên tâm trí của nó. *"Cô sẽ không giết tôi chứ ?"* Mỹ Tiên đã hiểu vì sao Manananggal khi ấy đã nói như thế rồi...

_ Lúc đó, tôi đã khóc không chỉ vì tôi sợ chết... - Sắc mặt buồn rười rượi của Azale đang ở bên cạnh cô, bấy giờ là lúc cô mới thấy rõ nét nhất - Mà là...

Ngay khi Azale dứt câu, thì họ cũng đã đến pháp trường. Và cũng đã đến lúc, hai mẹ con họ cũng phải chia tay nhau...

"Mẹ..."

Bàn tay của Camelia và Delonix vẫn còn níu lấy nhau. Trong khi họ đang bị giăng xé giữa một đám đông. Một bên thì là những người đao phủ lôi đi, một bên thì do dòng người dân còn lại ra sức khuyên ngăn.

"Azale..." - Camelia chỉ muốn cầm hết cả nước mắt mà cầm lấy bàn tay nhỏ xinh của nó.

Stefan-người đã bị lôi đến bàn chém thì chỉ biết nhìn họ mà mỉm cười hài lòng.

"Cuộc đời lắm lúc trở trêu thật... Nhưng ít nhất, mình có thể sẽ không thể nào tận hưởng được thế nào là cái đẹp của cuộc sống này nếu không có sự giúp đỡ của họ. Camelia, Azale, cảm ơn hai người nhiều lắm..."

Và rồi trong đầu Stefan chợt nhớ lại tất cả những ký ức kể từ anh sinh ra cho đến tận giây phút này, anh bỗng giật mình tỉnh dậy. Những người mà anh vừa gặp lúc này... Đúng rồi, anh đã nhớ ra rồi, họ là...

"Bố... mẹ... con nhớ rồi... giống như bố mẹ... con đã hoàn thành nhiệm vụ của một pháp sư rồi... Đã đến lúc, con nhất định sẽ..."

PHẬP !!!!!!!

"Stefan !!!!!!!!!!!"

Thân thể của Stefan đã bị chặt đứt ra làm đôi với làn máu bắn phụt ra khắp pháp trường. Thế nhưng mà, giữa một thảm cảnh đầm máu ấy, trên gương mặt anh, lại nở một nụ cười mãn nguyện rất đẹp... Cứ như là... anh cuối cùng cũng đã có một cái chết viên mãn nhất của mình.

Cùng lúc này, thì hai bàn tay đang nắm thật chặt của Camelia và Azale đã tách ra nhau. Cái nắm tay, cái tiếp xúc cuối cùng của họ cũng đã đến hồi kết.

Thật sự đến cảnh này Mỹ Tiên gần như đã rất muốn khóc lắm rồi.

_ Cứ tự nhiên, không sao đâu. Đến tôi còn phải khóc nữa mà... Đây là hình ảnh tái hiện trong ký ức, nên ngoài tôi ra sẽ chẳng có ai thấy cô đâu...

Azale còn chu đáo đưa cho Mỹ Tiên một chiếc khăn mùi xoa

_ Quả đúng là một sad ending nhỉ ?

_ Nhưng trẻ con khi gặp cảnh này đều cũng phải khóc thôi... - Mỹ Tiên sụt sùi - ... xin lỗi, không ngờ cái chết của bạn, của Manananggal lại buồn như thế.

"Ngủ đi... ngủ đi con ngoan..."

Để con luôn quên đi bao nỗi buồn hôm nay,

Để con luôn nhận được món quà của ngày mai,

Để nụ cười của con thắp sáng cuộc đời..."

_ Azale ? Hình như mình có nghe thấy một bài hát !

_ À... Tôi nhớ ra rồi. Bài hát này... nó vốn dĩ không phải là Ghost Opera. Nó là...

Trong cơn tuyệt vọng, Camelia từ dưới bụi pháp trường ngẩng lên giọng ca của mình. Azale nghe thấy giọng ca quen thuộc của cô, liền ngưng khóc mà ngày càng dờ dẩn đi như sắp rơi vào trạng thái ngủ đến nơi. Bài hát này... cuối cùng Azale hiện tại đã nhớ ra... đó không phải là Ghost Opera mà nó thường hay nghĩ, đó chính là bài do mẹ nó hát, trước khi nó chết...

Azale trong thước phim ký ức sau khi nghe thấy lời hát ru của Camelia, theo thói quen nó cảm thấy buồn ngủ. Rồi một hồi sau, cuối cùng đôi mắt nó xụi xuống ngủ say, không còn quấy tay đập chân khi người ta đặt nó lên bàn chém.

Với Azale, đây sẽ là giấc ngủ sâu nhất trong cuộc đời. Nhưng với Camelia, đây sẽ là lời hát ru lần cuối cùng cô có thể hát cho nó nghe...

Sự im lặng bao trùm lấy toàn bộ khung cảnh, ngay đến Camelia đang khóc ròng cũng không dám nấc lên một tiếng. Vì cô sợ, chỉ cần một tiếng động nhỏ nhẹ thôi, cũng đủ khiến Azale có thể thức giấc.

Khuôn mặt trẻ thơ đang ngủ say như thiên thần của Azale phản chiếu qua lưỡi máy chém khi người ta cố nâng lên và thi hành lệnh...

PHẬP !!!!!

Trong hàng nước mắt, cuối cùng Mỹ Tiên đã hiểu ra. Thật ra, Manananggal, người mà cô đã hằng đem lòng yêu từ bấy lâu...

... đã chết từ 600 năm về trước.

Nếu thế, Manananggal hiện tại mà cô đã tiếp xúc, rốt cuộc là ai ?

>>> DÀN NHÂN VẬT >>>

9. Nhân Mã - Stefan Vladimir (nam)

Xuất hiện: Chap 13

Tình trạng: Đã chết

8. Thiên Yết - Camelia Norwooden (nữ)

Xuất hiện: Chap 13

Tình trạng: ??????????????

~~~ THIÊN YẾT + NHÂN MÃ: UNLOCKED... ~~~

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bài Hát Thứ 14 (Ending): Khởi Đầu Của Mọi Chuyện

Vie: Minh họa chap này là Camelia Norwooden aka mama ruột của Azale-Manananggal :3 *quán quáo* Nếu được miêu tả kỹ hơn trong truyện, có thể Camelia sẽ còn đẹp hơn trong tưởng tượng mọi người nhiều >w<

Đợi đến khi những thước phim trong hồi ức 600 năm trước của Azale kết thúc một hồi lâu, Mỹ Tiên dường như không thể nào ngăn được dòng nước mắt của mình. Cô bé khóc, vì cô lo sợ đầu thời gian sau này, làm sao cô có thể yêu được một người đã chết ?! Tình yêu cô chôn giấu bấy lâu liệu sẽ có kết thúc như thế nào, cô không biết được. Nhưng dường như Mỹ Tiên đã xác định trước mắt, khả năng vỡ tan của nó cao hơn là sự hy vọng.

_ Bạn không sao chứ ?

_ Mình ổn mà.

Azale ngồi cạnh Mỹ Tiên, vỗ về cô bé. Cô đón nhận bàn tay của Azale mà đứng thẳng dậy. Trên tay cô bé, chiếc khăn mùi xoa vẫn còn đó và dường như thấm hết cả nước mắt nước mũi của cô bé.

_ Tôi xin lỗi. - Azale buồn bã nói - Đáng lý tôi không nên kể cho bạn nghe câu chuyện này.

_ Ít nhất bạn đã cho mình sự thật về Manananggal, nên mình ổn mà. - Mỹ Tiên rối rít đáp - Vậy Azale, bạn đã kể chuyện này cho ai nghe ngoài mình chưa ?

_ Chưa bao giờ.

Azale lắc đầu.

_ Bạn là linh hồn đầu tiên được trực tiếp kể về kỷ ức hai chúng tôi. Mức độ tàn khốc của nó có lẽ vượt quá sức chịu đựng của bạn. Tôi xin lỗi, đáng lý tôi đang lưỡng lự, tôi lo đâu câu chuyện này có thể khiến bạn bị ám ảnh sau này.

_ Không sao, mình nói mình không sao mà ! Mình coi vậy chứ mình lạc quan lắm ! - Rồi Mỹ Tiên a lên sau khi nhìn thấy chiếc khăn mùi xoa Azale đưa cho cô bé - À chết ! Khăn mùi xoa ướt hết nước mắt nước mũi mình rồi. Để mình ra đó giặt sạch rồi trả lại cho bạn cho !

Mỹ Tiên định đến chiếc vòi fontaine gần đó để giặt chiếc khăn mùi xoa thế nhưng mà khung cảnh trước mắt cô bây giờ lại biến mất từ khi nào cô bé không hề hay đề ý, chỉ còn là một không gian màu trắng xóa cũng với một hương thơm dễ chịu vô cùng ngán. Trong cái sự bất tận đó, dường như chẳng có gì, chẳng có ai ngoài cô cùng Azale.

_ Đoạn ký ức của bạn vẫn còn kìa, Azale ? Hình như cái này là sương mù ? - Mỹ Tiên ngó nghiêng xung quanh - Azale, sương mù dày quá. Mình không thể nhìn thấy được. Nơi này là ở đâu thế ?

_ Uhm... Thật ra bản thân tôi cũng không biết nên gọi nó là không gian gì nữa. - Azale đáp - Nhưng đó là nơi ranh giới giữa thế giới âm và dương, một khoảng không chẳng có gì cả. Không vui, không buồn, không đau,... chẳng có gì sất !

Trong ký ức của chúng tôi, đây lại là nơi tôi đã gặp người mẹ thứ hai của mình - bà Manananggal...

_ Ahhhhh !!!! Ra là thế à ??? - Mỹ Tiên trầm trồ kinh ngạc.

Đâu đó đằng xa, bóng hình của bà Manananggal đến đón linh hồn Azale. Sau một hồi thuyết phục bật khóc nhớ mẹ, cuối cùng Azale mới mềm lòng. Nó rụt rè, cho phép bà bế nó lên và ru nó ngủ hết như người mẹ đầu tiên Camelia.

Khi Mỹ Tiên có lại gần quan sát thì phải há hốc mồm kinh ngạc, bà Manananggal khi mới nhận nuôi Azale... trông vô cùng rất trẻ đẹp như người thiếu nữ mới bước vào tuổi 20. Thế mà, thời điểm hiện tại, trông chẳng khác gì một bà già trung niên 50 hay 60 tuổi.

~~ (Bà Manananggal *đáp Mỹ Tiên*: Dám hỗn xược với bà già là không xong đâu !!!) ~~

_ À... không phải như bạn nghĩ đâu... - Azale cười trừ - Thật ra dung nhan Mẹ không hề thay đổi trong suốt hơn 600 năm. Thật chất, khi ấy Mẹ đã hóa phép để cho tôi không sợ mà gần gũi với bà hơn. Vì từ bé, ngay cả khi tôi còn sống, tôi vốn rất sợ những bà già...

~~ (Bà Manananggal *đáp Azale*: Ta có cái quái gì mà tui bây phải sợ chứ ???) ~~

***

Dù đã chết, nhưng linh hồn của Azale vẫn được bà Manananggal hóa phép để có thể lớn lên như bao đứa trẻ khác. Trong khoảng không vô định ấy, chỉ có hai mẹ con Manananggal và Azale tồn tại. Họ đã mất khoảng thời gian khá lâu để Azale có thể hòa hợp với cuộc sống của bà hơn.

" Mẹ... đang ăn gì... mà ghê vậy ạ ?"

"À nó không gớm gì đâu con. Mấy cái đang đập thành thịch đầy máu thế này là tim sống của những con người thuần khiết. Con nên ăn thử xem đi, nó ngon lắm."

"Nhìn ghê thật đấy ạ..."

Azale mặt xám lại khi bà Manananggal đưa cho nó một quả tim. Nó định tìm một chỗ nào đó để nôn, nhưng không thể.

"Azale, con bây giờ không còn là con người bình thường nữa.

Con cứ ý thức rằng: Con đã chết. Nên con có thể ăn nó."

Bà Manananggal đang chăm chút đan áo cho Azale mà nhẹ nhàng đáp.

"Tim, vốn dĩ là nơi hội tụ nhiều linh khí của con người nhất, con nên ăn nó để tồn tại. Có thể con nhìn thấy nó gớm vậy thôi nhưng chưa thử một lần thì sao biết nó ngon hay dở ?"

Azale không dám phản nản gì nữa mà ngoan ngoãn nhú mồm rồi cắn thử một miếng. Rồi nó trợn mắt, nó không tin những gì bà Manananggal nói, nó cảm thấy những quả tim này rất ngon !

Lúc này, Mỹ Tiên tội nghiệp của chúng ta có một trận nôn thốc nôn tháo trước khung cảnh kinh dị thế này.

_ Azale... - Mỹ Tiên rùng mình, nấp sau lưng Azale - Mình thật sự chẳng thể tưởng tượng nổi cái vị giác của bạn sau khi chết sẽ dị thường như thế nào. Nhưng nếu mình là bạn, chắc chắn mình đã chết đói còn hơn là phải ăn nó !

_ Ha ha ha, thôi như thế là đủ rồi. - Azale bật cười - Còn bây giờ, tôi sẽ tua nhanh, chúng ta sẽ đến câu chuyện cuối cùng, mà cũng là câu chuyện quan trọng nhất trong ký ức của Azale tôi.

Azale khẽ vung tay thì khung cảnh cũng ngay một được tua nhanh hơn. Suốt mười sáu năm trong không gian hư vô này, Mỹ Tiên thấy rất rõ, Azale trong ký ức lớn lên như thổi. Từ một cậu bé con mới chỉ ba tuổi đầu, bây giờ nó cứ thế mà lớn lên, rồi được học ngôn ngữ âm, rồi cả đánh chiến đấu do bà Manananggal truyền dạy cho.

"Azale, dừng lại nào con. Ta nói này..."

Bà Manananggal đứng nhìn nó mà gãi cằm đắm chiêu.

"Kỹ năng vung lưỡi hái giết người của con quá hạn chế. Con sẽ không tìm được quả tim sống độc lập với tình trạng thế này đâu !

Bản thân ta cũng không hiểu, ta quan sát thấy kỹ năng võ thuật của con rất tốt. Nhưng lúc truyền lực vào thanh lưỡi hái thì tại sao con lại yếu thế nhỉ ?"

"Con đã cố hết sức rồi chứ..."

Azale thờ hồng học, thả thanh lưỡi hái xuống đất và nằm lăn kềnh ra.

"Tại sao thế chứ... Con cũng không muốn vào phụ thuộc vào Mẹ mãi."

Bỗng, Azale quay mặt khi nghe thấy tiếng a lên từ bà Manananggal. Bà nảy ra sáng kiến, hỏi nó.

"Azale, từ trước đến giờ, con có sở trường gì không ?"

"Dạ không." - Azale ngoan ngoãn trả lời - "Con chỉ có thể hát được thôi. Ngày xưa, mẹ Camelia đã dạy con hát."

"Không đâu !! Hát cũng là một kỹ năng rồi !! Tại sao ta không nghĩ ra nhỉ ??

Chi bằng ta có thể biến đổi kỹ năng của con. Có thể sẽ hơi kỳ quặc nhưng nếu con áp dụng được tốt, đó sẽ là một sức mạnh vô cùng đặc biệt nếu con sử dụng thành thạo. Con có thể xem như, đây là một món quà Mẹ tặng cho con."

"Thật sao ạ ???"

"Giờ thì, Azale. Hãy ngược cổ lên cho Mẹ !"

Mỹ Tiên rùng mình khiếp đảm khi thấy một luồng chất khí chết người phả ra từ khoe miệng bà. Chúng tập hợp trên bàn tay gân guốc xương xẩu thành một đốm ánh sáng nhỏ xíu màu đỏ chết người. Đốm sáng ấy được bàn tay bà truyền lên, áp chặt sâu vào cổ của Azale.

"Xong rồi đây Azale, từ nay trở đi, con có thể sử dụng giọng ca của mình làm vũ khí giết người. Có vẻ nhìn chung... demon giết người bằng lời hát... nghe hơi kỳ quặc chút."

Bà Manananggal cười đắc thắng.

"Công dụng của mỗi bài hát khi con hát lên, nó sẽ giúp con giải phóng sức mạnh trong linh khí demon mà Mẹ đã truyền cho con ngày xưa. Con sẽ không chỉ mạnh hơn khi dùng được một phần sức mạnh từ Mẹ trong trạng thái giao ước, mà còn tăng sức hấp dẫn trong giọng hát để con dễ dàng thu hút con mồi hơn.

Ngoài ra, ma thuật của Mẹ sẽ giúp giọng hát của con làm khuấy nhiễu thần kinh bất kỳ sinh vật nào khiến chúng sợ hãi gấp bội lần.

Cái khó là... con phải tự thân sáng tác lời hát cho riêng mình mà thôi."

"Vâng !! Con hiểu rồi !! Con cảm ơn Mẹ !!!" - Azale cười phấn khởi rồi cúi gập người xuống trước bà Manananggal.

"Vậy Azale con sẽ đặt tên cho sức mạnh này là GHOST OPERA !!!"

_ Đó là mười sáu năm sau cái chết của tôi, lúc này tôi đã giống với Manananggal hiện tại. - Azale nói

Và rồi sau đó, sau khi luyện tập và dày công sáng tác lời hát, tôi đã cùng Mẹ chuyển nhà ra ngoài thế giới cõi dương và sống bằng cách ăn thịt những người thuần khiết. Tôi có thể giao ước với Mẹ hoặc đánh nhau độc lập.

Nhưng... trong số các nạn nhân, Mỹ Tiên, bạn là người duy nhất sống sót khỏi tay tôi đây !

_ Quà đúng là một câu chuyện dài... - Mỹ Tiên mỉm cười.

Nhưng cũng thật vi diệu !! Cuối cùng mình đã hiểu được hết tường tận mọi câu chuyện về Manananggal ! Vậy mà bấy lâu nay, Manananggal không hề cho mình biết cả !

_ Nhưng đây mới chỉ là dòng ký ức trong cơ thể Azale này của tôi thôi. Manananggal và tôi dù là một, nhưng ký ức mỗi linh hồn chúng tôi không ai là hoàn thiện cả.

Tại sao Azale tôi là demon ? Liệu linh hồn anh Stefan, và cả mẹ Camelia của tôi đã đi đâu sau khi tôi chết đi ? Bỏ tôi là ai ? Tôi không nhớ. Tôi đoán câu trả lời nằm trong cơ thể Manananggal mọi ngày mà cô thường hay nhìn thấy, thường tiếp xúc bấy lâu nay.

Có thể có thứ gì đó đã tác động khiến ký ức cả hai chúng tôi bị xé đôi. Chúng không liền mạch, tách rời nhau ra nên cả hai chúng tôi không thể nhớ ra: Thật chất, chúng tôi là ai ?

_ Okie !! - Mỹ Tiên bật ngón cái - Khi nào Manananggal bình tĩnh, mình sẽ hỏi anh ấy !!

Cơ mà, mình thắc mắc. Mình có thể làm gì để cứu bạn, sau khi bạn đã kể cho mình nghe ký ức ?

_ Vâng ! Đây là câu hỏi tôi mong chờ nhất đấy ! - Azale phấn khởi.

Vì câu chuyện tiếp theo đây, nó hoàn toàn liên quan đến bạn, Mỹ Tiên ! Mọi thứ sắp tới diễn ra hoàn toàn phụ thuộc vào bạn !

***

Khung cảnh trong giấc mơ Mỹ Tiên do Azale dẫn đến khiến cô bé há hốc miệng không nói lời nào vì kinh ngạc. Cô cùng Azale đang đứng trên thành phố Sài Gòn ! Góc nhìn từ trên cao xuống khiến khung cảnh nhấp nháy ánh đèn như đom đóm trong màn đêm thật đẹp biết bao !

_ Hề ?? Không phải chứ ?? Đây là Sài Gòn kìa !! - Mỹ Tiên a lên thích thú.

_ Sài Gòn - Việt Nam năm 2015, quả là một thành phố thật đẹp và sung túc. Bạn nhớ đây là khoảng thời gian nào chứ ? - Azale cười.

_ Hỏi mình, mình biết hỏi ai... - Mỹ Tiên nhún mày đáp.

_ Vậy ta sẽ đi xuống do thám tình hình chút.

Azale dẫn Mỹ Tiên đáp xuống mặt đất, nơi con đường rộng lớn với hàng trăm xe máy phóng vút qua đường vòng xoay. Họ đi bộ quanh trung tâm thành phố, trông chừng những khung cảnh lung linh từ vô số đèn led đầy đủ sắc màu trang trí ở những con đường trung tâm với cô bé hoàn toàn bình thường. Nhưng ngược lại, đi đến đâu, Azale nhìn ngược lên nhìn chăm chú với ánh mắt trầm trồ đến đấy. Bấy giờ Mỹ Tiên đoán, dường như đây là lần đầu tiên Azale được nhìn thấy chúng.

_ Đẹp thật đấy chứ - Azale cảm thán - Nếu như mình còn sống, có lẽ mình muốn sẽ ở đây để ngắm cảnh suốt thế này.

_ Nhưng mà... - Mỹ Tiên thắc mắc - Azale, tại sao bạn dẫn mình đến đây ?

_ Ồ xin lỗi, tôi sẽ vào vấn đề chính !

Chỉ với một búng tay của Azale, Mỹ Tiên bất ngờ nhìn thấy nổi bật trong dòng người, là một màu đen hắc ám ở ven đường cách đây không xa. Một bóng người gấu mặt, ăn trong tấm áo trùm đang đi lướt ngang qua mọi người, mang một sắc khí bí ẩn. Nhưng khi Mỹ Tiên nhìn xuống đôi giày con người thì không khỏi ngỡ người ra.

_ Ma... Manananggal kìa !! Là Manananggal phải không ?? Nhưng sao cậu ấy lại ở ngoài đường chứ không phải ở Phòng thí nghiệm ma như bình thường ??

_ Ừ đúng rồi, đây là thời điểm khi Manananggal và bạn chưa gặp nhau. - Azale đáp - Mỹ Tiên này...

_ Sao thế ?

_ Nhiệm vụ của cả hai ta, là phải tìm cách để Mỹ Tiên và Manananggal của thời điểm đó được gặp nhau... - Azale trầm giọng xuống, mang nét thoáng buồn - Mỹ Tiên, sau khi Azale tôi chết đi, tôi sẽ trở thành Manananggal. Tôi có một điều ước mà chỉ có bạn, mới có thể giúp tôi thực hiện được.

Nhưng trước tiên, nhiệm vụ của hai ta là phải tìm cách giúp bạn và tôi được gặp nhau, hai ta phải bảo vệ cho Mỹ Tiên trong đoạn ký ức này khỏi mọi bất trắc có thể xảy ra !

Mỹ Tiên như nghe thấy tiếng sét nổ ầm bên tai. Bấy giờ, trong đầu cô bé bỗng nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra hồi trong quá khứ của mình trong lần gặp gỡ đầu tiên, tất cả những cuộc dàn xếp của cô bé và Manananggal được gặp nhau không phải do định mệnh, mà là... do chính bản thân CÔ BÉ sắp đặt.

_ Không thể tin được... - Mỹ Tiên phải mất 5 phút để não tiêu hóa hết mọi chuyện rồi ồ lên - Okay !! Azale !! Mình sẽ tìm cách để cho Mỹ Tiên và

Manananggal được gặp nhau !! Sau này, bạn muốn có điều ước gì, mình có thể giúp !!

Azale không trả lời, chỉ đáp lại cho Mỹ Tiên bằng nụ cười miễn cưỡng. Nó dẫn cô bé vào ngôi trường Đông Bắc Mekong, phòng sinh hoạt Phòng thí nghiệm ma. Mỹ Tiên nhớ, trước khi gặp Manananggal, khi ấy Câu lạc bộ mới thành lập, chỉ có một đứa siêu quái dị như cô bé là thành viên duy nhất. Những học sinh còn lại cũng có tham gia, nhưng được một ngày sau thì làm đơn xin chuyển sang Câu lạc bộ khác. Thật sự với Mỹ Tiên có chút buồn bã nhưng cô bé vẫn tiếp tục mở cửa Câu lạc bộ và nuôi hy vọng đâu, liệu sẽ có ai đó cùng tâm sự, cùng chung sở thích với cô bé.

Mỹ Tiên trong thước phim ký ức của Azale khi đó đang ở trong phòng sinh hoạt. Cô ngồi vẽ vờ lung tung hình ảnh demon chép từ máy tính, được nửa tiếng sau, khi tất cả xong xuôi, cô bé vì mệt mà ngủ gục ngay tại chỗ. Mỹ Tiên đã nhớ ra !! Chính lúc này, cô mới biết Manananggal là ai !!

_ À !!! Lúc đó, mình đã gặp bản thân mình trong giấc mơ. Mình thấy con người kia của mình giới thiệu về Manananggal !! - Mỹ Tiên à lên hiểu ra.

_ Bạn hiểu vấn đề rồi đấy, mình sẽ giúp hai bạn kết nối được với nhau qua con đường giấc mơ. - Thấy phản ứng của Mỹ Tiên, Azale càng hài lòng hơn - Tôi sẽ cho hai bạn một chút không gian riêng tư vậy.

"Mỹ Tiên, tớ tìm được cho cậu một người bạn rồi ! Cậu ấy không chỉ là ngẫu nhiên, hát hay, đánh nhau rất giỏi và rất máu chiến !! Mà cậu ấy còn có đam mê với demon giống cậu nữa !!!"

Azale lên nghe trộm, thì đồ bưng hết cả mặt khi nghe Mỹ Tiên phiên bản hiện đại đang PR nó cho bản thân cô bé.

"Hé hé !! Nghe hấp dẫn thế !! Là ai vậy ?"

"Hãy tin tớ !! Ngày mai, hai cậu có thể gặp nhau tại nhà thờ A cách trường không xa đâu !!!"

"Tớ chưa bao giờ gặp bạn đó. Chắc là khởi đầu cho một bộ ngôn tình à ??"

"Rồi cậu sẽ biết, tớ chỉ tiết lộ cho cậu nhiều đó thôi ! Nói trước là đừng có mà nổi đóa tính hám trai lên khi thấy cậu ta nha."

Tên cậu ấy là... Manananggal."

*** CÒN AI NHỚ BÀI HÁT THỨ 1 KHÔNG NÀO ? ^^ ***

_ Nguy hiểm quá !!

PHẬP !!

Mỹ Tiên phiên bản hiện đại sững người ra. Chỉ với một thanh lưỡi hái, toàn thân cô bé bị Manananggal chặt ra làm đôi chéo qua vai, xuyên qua ngực và ổ bụng cô cũng tách ra làm đôi. Nhưng khi thấy chiếc xe cảnh sát bất ngờ ập đến, Manananggal khi ấy với ánh mắt thèm khát của quỷ dữ định lấy tim của cô thì buộc phải rút lui.

_ Ô không lẽ... - Mỹ Tiên nuốt nước bọt - Định mệnh... Kinh khủng thật !! Khi đó nguyên người mình bị chặt gần ra làm đôi rồi này !!

_ Tôi sẽ chữa cho bạn !

Azale bước lại gần thấy nằm bất động ngay giữa vũng máu của Mỹ Tiên. Bàn tay nó đặt lên người cô bé, niệm câu thần chú, bắt ngờ vũng máu xung quanh chảy ngược trở lại vào người Mỹ Tiên. Ngay cả làn da, ngũ tạng và cơ cũng từ từ liên lại y như không có chuyện gì xảy ra !!

_ Oa, hèn chi khi ấy mình mới nghĩ, mình tưởng mình đã chết rồi nhưng mà... mình đã không hiểu vì sao khi mình đem vào bệnh viện, mình chỉ bị thương nhẹ thôi !

_ Chuyện này có vẻ gay rồi đây. - Azale thờ dài - Nếu vậy Mỹ Tiên khi đó phải làm sao để vượt qua nỗi đáng sợ do tôi để lại sau khi bị băm ra làm đôi thế kia...

_ À không không sao đâu !! - Mỹ Tiên nhớ lại rồi mỉm cười, xoa tay trấn an Azale - Khi đó bạn hoàn toàn an tâm, mọi thứ từ nay về sau không hề có chúng ta can thiệp, mình và bạn có thể gặp nhau được !

_ Nhưng mà...

_ Thứ nhất, do sở thích về demon của mình ! Nên mình không ngại nguy hiểm mà được gặp những thành phần bí ẩn giống như bạn. Thứ hai...

Azale ngêch mặt khi Mỹ Tiên lo ngại tiến sát, ôm chặt lấy nó mà quẩn quáo thét lên.

_ ... mình thích mấy anh chàng Nga đẹp trai dễ thương kiểu TIEU-MỸ-THỤ như bạn !!!!!!!

Trong đầu Azale bấy giờ ong ong ba chữ "Tiểu", "Mỹ" và "Thụ" mà khóc không ra nước mắt.

***

Mọi chuyện diễn ra cuối cùng đã đúng trong ký ức của Mỹ Tiên. Azale thấy thành quả liền nở nụ cười.

_ Mỹ Tiên, cảm ơn bạn !

Đột nhiên Mỹ Tiên thấy thân thể của Azale ngày một mờ dần và tan biến trong không khí.

_ Azale ?? Người... người bạn đang biến mất kìa !!

_ Vì tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, và của bạn nữa. - Azale đáp - Bây giờ Mỹ Tiên này, khi bạn đã biết được một phần mọi chuyện của Manananggal và tôi, chúng tôi chỉ muốn nhờ bạn thực hiện ước nguyện của chúng tôi.

_ Ước nguyện của hai người là gì ?

_ Tôi không nhớ, vì ước nguyện ấy được cất trong cơ thể của Manananggal hiện tại mà bạn thường hay gặp.

_ Nhưng mà... Manananggal bây giờ đang bị rối loạn ký ức !!! Làm sao mình có thể...

_ Chuyện này phụ thuộc vào bạn nữa. Bạn có thể giúp cậu ấy trở về trạng thái bình thường, bằng cách ép cậu ấy nói ra, ước nguyện thật sự của chúng tôi.

_ À.. Okie ! Mình hiểu rồi ! Mình sẽ cố !!

Lúc này, không gian bắt đầu bao phủ một màu trắng xóa. Azale trong mắt cô cũng bị ánh sáng làm chói lóa đôi mắt, không còn nhìn thấy được nữa.

_ Mình sẽ đưa linh hồn bạn nhập trở lại thân xác. Lúc ấy, Mỹ Tiên này, bạn đã có thể hành động ngay bây giờ. Vì thời gian không còn nhiều, Manananggal của hiện tại còn đang gặp nguy hiểm !

_ Cứ để đó cho mình !!

_ Mỹ Tiên, cảm ơn bạn rất nhiều. Dù đây là lần đầu, nhưng cũng sẽ là lần cuối chúng ta gặp nhau. Tôi rất vui khi gặp một người dễ mến như bạn.

_ Tạm biệt Azale !!

***

Mỹ Tiên từ từ mở đôi mắt của mình ra thì cô thấy mình đang ở trong bệnh viện với mùi thuốc quen thuộc xộc vào khoang mũi. Cô bé lìm dim ngồi dậy, thì trước mắt cô giờ đây là khung cảnh bệnh viện. Ngoài ra, cả Du Liên, cả Asano cho đến giờ cũng vẫn chưa tỉnh dậy. Mỹ Tiên ngược qua, cô bất ngờ khi có thêm cả Jessica, Morgan cũng đang nằm viện. Các bác sĩ cũng đành phải bó tay và xem như một cuộc hôn mê.

Ngay đến demon Flatwoods cũng đã biến mất. Bà Manananggal thì lại biệt tích...

Mỹ Tiên không biết, rốt cuộc kết thúc trận chiến này ra sao ? Cô chỉ có biết được mình là người tỉnh lại đầu tiên. Và dường như, mọi người vẫn còn bị mắc kẹt trong giấc mơ.

Hôm sau, Mỹ Tiên đi dạo ngoài khuôn viên bệnh viện theo lời bác sĩ để lấy lại tâm lý. Càng nhớ về giấc mơ cùng Azale, Mỹ Tiên siết chặt hai bàn tay lại thành nắm đấm.

_ Azale đã nói anh ta và Manananggal vốn dĩ là một. Nhưng tại sao mình thấy tính tình hai người rất khác nhau rõ rệt !! Tại sao khi đề cập đến Manananggal, Azale nói "chúng tôi" mà không phải là "tôi". Mình cảm thấy rất vô lý !!

Manananggal hiện giờ đang gặp nguy hiểm !! Azale nói thế là sao chứ ?? Mình phải làm sao để cứu được Manananggal đây ??

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Ghost Opera được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.